

TORSDAGEN DEN 25 FEBRUARI 2010

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.00.)

María Muñoz De Urquiza (S&D). – (ES) Herr talman! Gårdagens arbete här i parlamentet drog ut på tiden, och vi hann därför inte nämna att Orlando Zapata nyligen avled, vilket den spanska delegationen uppriktigt beklagar. Han dog efter en lång hungerstrejk. Han är den förste samvetsfånge som har dött på Kuba på 40 år, och vi kräver i det här sammanhanget frigivning av samtliga samvetsfångar på Kuba och i resten av världen. Vi vill även uttrycka vår solidaritet med hans familj och med det kubanska folket på vägen mot mångfald och utveckling.

Denna tragiska händelse kan vara en utgångspunkt för en övergripande diskussion i syfte att klargöra förbindelserna mellan EU och Kuba, inom en bred bilateral ram för en kontinuerlig och konstruktiv dialog om mänskliga rättigheter i linje med EU:s avtal med tredjeländer.

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Situationen i Ukraina (ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. Grönbok om reform av den gemensamma fiskeripolitiken (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Maria do Céu Patrão Neves, för fiskeriutskottet, om grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken (KOM(2009)0163 – 2009/2106(INI)) (A7-0014/2010).

Maria do Céu Patrão Neves, föredragande. – (PT) Jag vill gärna säga några ord till den grupp på 50 fiskare som just nu är på väg in i kammaren för att följa debatten och omröstningen om betänkandet.

Jag talar nog för samtliga kolleger i fiskeriutskottet, som har lagt ned ett omfattande arbete på betänkandet, när jag konstaterar att jag är mycket glad över att dagen nu är inne när betänkandet ska läggas fram för parlamentet och bli föremål för omröstning. Varför då? Eftersom den gemensamma fiskeripolitiken är ett av EU:s främsta flaggskepp på politikområdet. Den fick en tämligen trög start sedan den formellt införts på 1980-talet och reformerats första gången 2002. I dag är vi införstådda med en del av de största problemen som var aktuella vid den tiden (jag tänker på överkapacitet, överfiske och överinvestering, där olika villkor uppenbarligen gällde inom EU), eftersom dessa problem till stor del fortfarande kvarstår.

Detta är utgångspunkten för reformen, som måste vara heltäckande och genomgripande och som industrin länge sett fram emot.

Vilken inriktning bör reformen ha enligt vårt betänkande? När det gäller de grundläggande principerna måste utgångspunkten först och främst vara att uppnå balans mellan miljöaspekten och de sociala och ekonomiska aspekterna. Miljöaspekterna behövs för att säkra bevarandet av bestånden. De sociala aspekterna krävs för att garantera utvecklingen av och självkänslan i yrket. De ekonomiska aspekterna är nödvändiga för att industrin ska ge intäkter. Utan dessa tre aspekter kommer vi inte att ha någon fiskeriverksamhet i EU – den kommer hur som helst inte att vara hållbar och utvecklingsbar, vilket är vad vi alla vill.

Hur bör dessa allmänna principer genomföras, som syftar till att begränsa fisket, öka vinsterna och ge bättre möjlighet att bevara bestånden? I betänkandet anges vissa grundläggande principer. Det handlar om investeringar i decentralisering. Fiskarna och hela fiskerinäringen måste ges beslutsbefogenheter, och de måste få ökat inflytande över fiskeförvaltningen, vilket också leder till efterlevnad och ansvarstagande. Vi måste också skilja mellan småskaliga flottor och industriella fiskeflottor och införa särskilda bestämmelser för vart och ett av dessa områden. Vi måste lyfta fram förvaltningsmodeller som är bättre anpassade till olika fiskeområden och olika slags fiske. Marknaden måste stärkas genom ett fiske som är inriktat på mervärdesprodukter och på en höjning av priset vid det första försäljningstillfället. Subventioner måste kopplas till bästa metoder. Flottan måste moderniseras i fråga om säkerhet och hygien. Vattenbruket måste

genomgå en tydlig utveckling som är hållbar inom EU. Också övriga sektorer som deltar i fångst eller beredning av fisk måste utvecklas. Vi får heller inte glömma bort kvinnornas alltmer framträdande roll inom fisket och att samma krav ställs på de fiskeriprodukter från tredjeland som importeras till EU som på våra egna producenter. Detta innebär certifiering, märkning, spårbarhet och slutligen att fisket integreras i EU:s havspolitik i det större sammanhanget, där arbetet med att öka kapaciteten ingår.

Jag vill avslutningsvis framhålla att det arbete vi lägger fram här i dag är resultatet av gemensamma insatser av samtliga ledamöter av fiskeriutskottet, särskilt skuggföredragandena, som vi har samarbetat intensivt med, liksom kommissionen, Europaparlamentets sekretariat, rådgivarna från Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) och övriga politiska gruppernas rådgivare samt givetvis mina medarbetare och min assistent i fiskerifrågor. Vi lägger fram ett helt och hållet gemensamt arbete här i dag, och vi hoppas också att betänkandet kommer att antas.

Juan Carlos Martín Fragueiro, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Ordförandeskapet välkomnar också denna debatt i parlamentet, eftersom den utgör ett viktigt bidrag till det breda samrådsförfarandet om grönboken, och parlamentets bidrag bör därför tas under allvarligt övervägande av kommissionen när den utarbetar sina lagstiftningsförslag.

Rådet ska även noggrant gå igenom parlamentets samtliga yttranden för att därefter granska och anta lagstiftningsförslagen enligt det ordinarie lagstiftningsförfarandet.

Grönboken från april 2009 tar upp olika strukturella hinder inom den gemensamma fiskeripolitiken, bland annat överkapaciteten, bristen på tydliga mål, antagandet av kortsiktiga beslut, bristen på ansvar inom sektorn och den bristfälliga efterlevnaden i allmänhet.

I grönboken föreslås också tänkbara lösningar för att komma till rätta med dessa strukturella hinder, och viktiga frågor tas upp, exempelvis differentierade förvaltningssystem för industriflottor och småskaliga kustflotter, slöseri, relativ stabilitet, överlåtbara fiskerättigheter, bättre marknadsorientering, integration av den gemensamma fiskeripolitiken i den mer övergripande havspolitik, offentlig finansiering och den externa aspekten av den gemensamma fiskeripolitiken.

Medlemsstaterna detaljstuderar både individuellt och gemensamt alla aspekter av de aktuella frågorna i rådet. Den inledande samrådsfasen avslutades i december 2009, och kommissionen har hittills mottagit 1 700 förslag och hållit över 125 möten och seminarier.

Under den andra fasen, som inleds den 1 september i år, kommer de inlämnade bidragen att analyseras och de viktigaste uppgifterna att diskuteras. Kommissionen anordnade i januari ett antal seminarier om de viktigaste inslagen i reformen och om rättighetsbaserad fiskeförvaltning, och just i dag hålls ett seminarium om småskaligt fiske. Konsekvensbeskrivningen kommer att genomföras i mars. Europeiska fiskerifonden och den kommande budgetplanen kommer att behandlas i april, den externa dimensionen i maj och slöseri och selektivitet i juni.

Den 2 och 3 maj kommer den av ordförandeskapet och kommissionen gemensamt anordnade konferensen att äga rum i La Coruña. Tre grundläggande inslag i reformen kommer att behandlas, nämligen styrelsereformerna, förvaltningen av bestånden och differentieringen mellan storskaligt och småskaligt fiske.

Den 4 och 5 maj kommer ministrarna att träffas i Vigo för att gå igenom resultaten av konferensen, och en informell debatt om ett arbetsdokument där tänkbara förändringar ingår kommer eventuellt att finnas med på dagordningen vid rådets möte i juni.

Som jag sade tidigare kommer kommissionen under den tredje fasen, som inleds under andra halvåret 2010, att lägga fram en vitbok, följd av fyra lagstiftningsförslag, nämligen grundförordningen, den nya gemensamma organisationen av marknaden, tekniska åtgärder och den nya förordningen om finansiering. Målet är att den nya reformen av den gemensamma fiskeripolitiken ska träda i kraft den 1 januari 2013.

Rådet har ännu inte tagit ställning i detta avseende. Rådet kommer endast att fatta formella beslut på grundval av de lagstiftningsförslag man mottar från kommissionen 2011, och detta kommer att ske enligt reglerna för det ordinarie lagstiftningsförfarandet.

Maria Damanaki, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Detta är mitt första tal som kommissionsledamot till ledamöterna av Europaparlamentet, och jag vill därför tacka er för att jag fått möjlighet att tala till parlamentet. Jag känner mig mycket hedrad över att vara här och diskutera reformen av den gemensamma fiskeripolitiken, som är en central fråga för hela sektorn. Jag vill gratulera föredraganden

Maria do Céu Patrão Neves till det omfattande arbetet med att sammanställa de olika synpunkterna till ett sammanhängande dokument. Jag håller helt med om att vi behöver genomgripande reformer för att komma till rätta med de strukturella bristerna i vår politik. Den senaste reformen 2002 var som bekant inte tillräckligt framgångsrik.

Nu måste vi ta itu med alla de tidigare bristerna för att uppnå ett bättre resultat ur såväl miljösynpunkt som social och ekonomisk synpunkt. Det offentliga samrådet har tydligt visat att reformen har ett utbrett stöd. Jag kommer givetvis inte att i dag kunna besvara samtliga frågor i det betänkande som snart ska bli föremål för omröstning. Jag lägger emellertid de kompromissförslag på minnet som rör hållbarhet, överkapacitet, småskaligt fiske, horisontell decentralisering, utfasning av bruket att kasta fisk överbord, nya fiskeavtal och utveckling inom fiskerisektorn. Jag är mycket tacksam för era konstruktiva bidrag.

Jag vill ta upp två särskilda frågor, först och främst den offentliga finansieringen. Jag anser att vi för att lyckas bättre måste inrikta subventionerna mot målen i vår politik. I stället för att stödja byggandet av nya fartyg bör vi till exempel stödja innovationer för selektivitet och miljöanpassning och hjälpa producentorganisationerna att möta framtida utmaningar.

För det andra delar jag er uppfattning om den sociala dimensionen, vilket innebär att vi vill ha en fiskerinäring med attraktiva och säkra arbetstillfällen. Jag ser fram emot att höra era förslag under dagens debatt.

Jag vill även informera om våra kommande åtgärder. Vi kommer att ta fram en sammanfattande rapport om förra årets samråd, som kommer att vara till hjälp för oss när vi utarbetar förslagen till den nya politiken. Vi anordnar studiecirkelar, där specifika frågor diskuteras med berörda parter, institutionerna och medlemsstaterna. I samarbete med det spanska ordförandeskapet kommer vi att anordna en bred konferens om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken i maj.

Jag känner till det som redan sagts om ett tekniskt seminarium med deltagare från hela Europa som just nu pågår i kommissionen. Jag beklagar att ni inte kan delta i seminariet. Seminariet bestämdes för länge sedan. Jag kommer i möjligaste mån att försöka se till att mötena inte krockar i framtiden.

På grundval av bidragen därifrån kommer vi i slutet av 2010 att börja utarbeta de förslag som kommissionen ska anta våren 2011. Den omfattande samrådsprocessen kommer att mynna ut i en mycket givande diskussion med er. Som medlagstiftare kommer ni att ha en mycket viktig roll när det gäller att utforma den nya politiken tillsammans med rådet. Jag ser verkligen fram emot att samarbeta med er.

Antonello Antinoro, för PPE-gruppen. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag tackar rådet för synpunkterna, och jag vill tacka den nya kommissionsledamoten – som i dag gör sin debut i parlamentet – och önska henne lycka till med det arbete som vi just ska påbörja.

Jag anser att det vi genomför är viktigt, och jag hoppas att resultatet av den grönbok som vi ska börja diskutera i dag och senare kommer att rösta om blir bättre än 2002.

I dag befinner sig parlamentet emellertid i en annan situation. Vi har det ordinarie lagstiftningsförfarandet och Lissabonfördraget, och jag anser att vi måste utnyttja dem för att uppnå målen.

De viktigaste punkterna har tagits upp av föredraganden Maria do Céu Patrão Neves, som vi i Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) tackar för det arbete hon har lagt ned, för hennes sammanfattning och för det hon har kunnat meddela.

Jag begärde egentligen ordet för att få tillfälle att diskutera fisket, men jag ville gå lite utanför den aktuella grönboken – och vitboken som är tänkt att läggas fram i juni – och diskutera de behov som finns när det gäller Europas hav, särskilt Medelhavet.

I dag måste vi ålägga oss själva de regler som vi redan i flera år har ålagt ekonomin och fiskarna. Vissa kuststater, även de som gränsar till EU, har många gånger, för att inte säga jämt och ständigt, avsiktligt nonchalerat dessa regler, och vi befinner oss i den paradoxala situationen att alla dessa regler påtvingas våra fiskare, medan de andra kan göra som de vill.

I dag har kommissionen en annan och starkare ställning. Den har en utrikesminister och Europaparlamentet har blivit starkare. Min förhoppning är att vi, inom ramen för grönboken och innan vi inleder arbetet med vitboken, kan arbeta med tredjeländerna – länderna utanför EU – och ta fram ömsesidiga och gemensamma regler, så att de som berörs av reglerna inte känner sig lurade eller bortglömda av EU och inte betraktar EU som en fiende utan som en vän.

Josefa Andrés Barea, för S&D-gruppen. – (ES) Tack, herr Martín Fragueiro, välkommen och tack, fru Damanaki.

Även jag yttrar mig för första gången i fiskerifrågan, och vi står mycket riktigt inför en betydande utmaning på detta område. Vi är tvungna och det ankommer på oss att dra upp riktlinjerna för havens, fiskets och faktiskt hela jordens hållbarhet.

Vi talar också om en viktig del av produktionen i våra länder, vid våra kuster och i våra regioner – en ekonomisk och kulturell sektor med en rad inneboende värden – och som ni, fru Damanaki, med all rätt framhöll är 2002 års reform problematisk.

Vi måste se över principen om relativ stabilitet, och vi måste ta fram nya förvaltningsstrategier som är mer flexibla och anpassningsbara, eftersom det har varit problem med totala tillåtna fångstmängderna och kvoterna. Problemen har uppstått till följd av det alltför utbredda bruket att kasta fisk överbord, vilket vi inte kan tillåta, varken för våra fiskares eller för vår planets skull.

Den framtida reformen av den gemensamma fiskeripolitiken måste garantera hållbara fiskemetoder, och vi stöder ett nytt förvaltningssystem som grundas på fiskeansträngning. Vi måste vara öppnare och fundera över saker och ting, och vi måste få en smidigare förvaltning.

Vi måste se till att miljökriterier införs på bred front och skilja mellan kustfiske och djuphavsfiske. Detta är viktigt och ett önskemål från hela sektorn. Vi måste minska överkapaciteten bland vissa flottor. Vi måste också slutföra den gemensamma organisationen av marknaden och undersöka hur marknaden ska stabiliseras och hur den ska kunna kombineras med fiskimporter från tredjeländer.

Kampen mot olagligt fiske, som har kritiserats och hittills varit verkningslös, behöver ytterligare resurser, harmoniserade sanktioner och internationella avtal med stöd i såväl rättsprinciper som principerna om mänskliga rättigheter och om efterlevnad av avtalen.

En finansieringsram, som ni menade måste leda till bättre resultat, måste vara mer framgångsrik än den aktuella politiken.

Vi måste framför allt beakta den sociala dimensionen. Vi talar om människor, och vi måste se till att de får självkänsla och ser sig som yrkesmänniskor, att deras yrkeskvalifikationer erkänns och att de har ekonomiska möjligheter att överleva.

Vi får givetvis inte glömma bort integrationen av kvinnorna, som utgör den dolda sidan av fiskarnas liv. Vi måste synliggöra dem och göra en extra insats för dem.

Reformen av fiskeripolitiken handlar om mer än bara lagstiftning. Den handlar om att vi, inom EU, tar oss an en viktig del av reformen, som leder till att havens, fiskarnas och en del av jordens hållbarhet garanteras.

Vi måste alltså stå starka inför utmaningarna, vilket betyder att vi inte får vara rädda för att ge oss i kast med politiska åtgärder. Vi måste lägga farhågorna åt sidan. Vi måste ta tjuren vid hornen och behålla balansen i medlemsstaterna, i EU och i världen.

Carl Haglund, för ALDE-gruppen. – Herr talman! För oss som har jobbat hårt med denna grönbok och detta betänkande känns det jättebra att vi nu har nått plenum. Jag vill inledningsvis tacka föredraganden, som har gjort ett mycket gott arbete.

Vår gemensamma fiskeripolitik behöver reformeras. För den liberala gruppen var det viktigt att vi utgår från en ekosystembaserad *approach* då vi gör reformen. Skrivningen om detta i betänkandet är bra. Samtidigt står vi inför en situation där vi måste åtgärda allvarliga problem som utkasten – dvs. de så kallade *discarden* –, den enorma överkapacitet som finns på sina håll och mycket annat. Det är därför glädjande att vi har kunnat enas om åtgärder gällande just detta. För vem tycker egentligen att EU:s utkastpolitik går att motivera? Inte jag.

En annan viktig fråga är regionaliseringen av den gemensamma fiskeripolitiken. Det är viktigt att beslut kan fattas och tillämpas på regional nivå, där situationen är så annorlunda på olika håll i Europa. En annan välkommen reform är tanken att införa en egen *approach* för det småskaliga kustnära fisket. Detta är också frågor som vi har initierat i betänkandet från den liberala gruppen.

Som finländare och invånare vid Östersjön gläds jag också över skrivningen om åtgärder för att överstora säl- och skarvpopulationer ska kunna åtgärdas. Detta hör nämligen till de största hoten mot fisket i Östersjön.

Slutligen vill jag nämna fiskeriavtalet med tredje land. Det är viktigt att vår politik på denna punkt går hand i hand med den människorättspolitik som EU för. Avtalet med Guinea är ett bra exempel där parlamentet röstade ner avtalet, och detta visar vägen för framtiden.

Det är med glädje jag kan konstatera att reformen har kommit så här långt. Vi har en bra grönbok och jag är övertygad om att vi kommer att få en mycket bättre fiskeripolitik från och med 2013.

Isabella Lövin, för Verts/ALE-gruppen. – Herr talman, ärade kollegor och kommissionär Damanaki! Jag fick upp ögonen för EU:s gemensamma fiskeripolitik och dess destruktiva konsekvenser år 2002, då Sverige genom en majoritet i riksdagen hade beslutat om ett ensidigt svenskt torskfiskestopp för ett år, men hindrades av EU-kommissionen från att genomföra detta.

Trots att Sverige tänkte kompensera svenska yrkesfiskare för stoppet, trots att forskarna i Internationella havsforskningsrådet under en rad år rekommenderat ett totalt torskfiskestopp och trots att de olika torskbestånden längs med den svenska kusten hade uttraderats eller minskat med mellan 70 och 90 procent var principen om den gemensamma fiskeripolitiken viktigare. Om alla andra överfiskar måste också Sverige överfiska, tyckte kommissionen. Det var exploateringsplikt för EU-länderna, med andra ord.

Under 2002 var den senaste reformeringen av fiskeripolitiken klar och den, har det visat sig, har inte kunnat göra något åt de svåra problem som fisket stod inför redan för tio år sedan, nämligen att alldeles för många alldeles för effektiva fartyg tävlar om att fiska efter alldeles för få och ständigt färre fiskar. De sista fartygen för att fånga blåfenad tonfisk subventionerades av EU-pengar så sent som 2005 i Medelhavet. Mellan 2000 och 2008 betalade EU:s skattebetalare ut 34 miljoner euro för att bygga och modernisera tonfiskefartyg, samtidigt som beståndet varit på väg att kollapsa. I Östersjön har vi en liknande logik. De senaste har svenska Fiskeriverket betalat ut 5,4 miljoner euro för att skrota några av de största torskfiskefartygen – samma fartyg som har byggts med stöd av EU-pengar.

En radikal reform av fiskeripolitiken är nödvändig. Vi anser att alla typer av skadliga subventioner måste bort. EU-fartyg med skattebefriat bränsle och med tillträdeskontrakt av skattebetalarna tömmer i dag afrikanska hav på livsviktig mat och konkurrerar orättfärdigt med afrikanska fiskare, samtidigt som man förstör ekosystem.

Inför dagens omröstning om betänkandet om grönboken uppmanar jag alla kollegor att få bort åtminstone en dålig punkt ur ett annars i stora delar mycket bra betänkande. Den handlar om punkt 121, där det står att EU:s externa fiskeripolitik ska skydda europeiska fiskeintressen. Jag tycker inte att det anstår EU att föra en sådan politik 2010.

Marek Józef Gróbarczyk, för ECR-gruppen. – (PL) Herr talman, fru Damanaki! Jag vill börja med att uppriktigt tacka Maria do Céu Patrão Neves för hennes arbete med att sammanställa betänkandet. Det krävdes stark beslutsamhet och även kompromissvilja för att ta fram ett så genomarbetat dokument. Dokumentet är emellertid endast en utgångspunkt för utformningen av den framtida gemensamma fiskeripolitiken, som kräver en genomgripande omorganisation och grundläggande förändringar, så att omsorgen om den naturliga miljön kan kombineras med utvecklingen av fiskets historiska arv. Politiken måste grundas på regionalisering, som utgår från de villkor som råder i de skilda regionerna. På så sätt kan en adekvat bedömning göras på grundval av såväl synpunkterna från fiskerinäringen som olika vetenskapliga rön, och den kompromiss som antas kommer att garantera en rättvis och jämlik förvaltning av fisket.

Den nya fiskeripolitiken måste främja industrins utveckling i ett EU som befinner sig i djup kris, men vi måste också uppmärksamma det industriella rovfisket i framför allt Östersjön, där nyttig och värdefull fisk förvandlas till fiskmjöl för fjäderfä och nötkreatur och den giftiga pangafisken från Fjärran Östern i stället hamnar på européernas bord. Detta är ett slag mot det hållbara europeiska kustfisket, en industri som vi bör värna särskilt om.

Det visar också hur viktigt det är att införa ett rationellt och rättvist fångstsystem i stället för det lättmanipulerade kvotsystemet. Detta betyder att alla fiskare i alla EU-länder ges samma möjlighet. Europeiska konservativa och reformister stöder betänkandet i hopp om en förändring av det nuvarande systemet.

João Ferreira, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Kommissionen försöker i grönboken upprätta ett infasat eller fristående unionssystem av överlåtbara fiskerättigheter eller privata äganderätter för att utnyttja en offentlig tillgång, nämligen fiskbestånden.

Förslaget röstades ned när den senaste reformen genomfördes, men tio år senare har kommissionen återtagit initiativet och förutser de oundvikliga konsekvenserna av en privatisering av bestånden, nämligen att

verksamheten samlas hos grupper med större ekonomisk och finansiell makt och att en betydande del av det småskaliga kustfisket förstörs. Det är avslöjande att de länder, bland annat Island, som förespråkade denna modell nu vill dra sig ur, när de ställs inför de negativa konsekvenserna av och betydande olägenheterna med systemet.

Parlamentet bör ta tydlig ställning och rösta nej till förslaget. Lösningen är för övrigt ingen garanti för att fiskbeståndens hållbarhet bevaras, eftersom inskränkningen och koncentrationen av rättigheter till ett mindre antal yrkesfiskare inte nödvändigtvis innebär en begränsning av fiskeansträngningen, utan endast att resursutnyttjandet koncentreras.

Skyddet av fiskeresursernas hållbarhet kräver andra åtgärder, exempelvis ett rimligt ekonomiskt utbyte inom sektorn. Detta kräver i sin tur marknadsintervention och förbättrad saluföring inom sektorn, en höjning av första försäljningspriset, ökade inkomster för fiskarna, en sänkning av mellanhändernas marginaler och en rättvis fördelning av mervärdet i hela värdekedjan inom sektorn.

Verkligheten inom fiskerinäringen i EU är komplex och mångskiftande. Den utbredda uppfattningen om betydelsen av lokalförvaltning strider i detta avseende mot den institutionella ram som införts genom Lissabonfördraget, där bevarandet av de marinbiologiska tillgångarna anges som EU:s enda ansvarsområde.

Vi behöver en vetenskapligt förankrad förvaltning, där man beaktar varje lands specifika förhållanden och särdrag, varje enskilt fiskeområde, varje flotta och de faktiska tillgångarna. Detta innebär att fiskarna ska hjälpa till att hitta lösningar och att genomföra dem. Det är en helt annan sak än ett decentraliserat genomförande av en centralt fastlagd politik.

John Bufton, för EFD-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag väddar till kommissionsledamot Maria Damanaki om lyhördhet inför Storbritannien i översynen av den gemensamma fiskeripolitiken, där man även vill inkludera havssportfisket i bestämmelserna för och kontrollen av havsfisket.

Jag trodde att hela vitsen med kvoterna var att förhindra en minskning av bestånden. EU:s fiskeripolitik har så till den grad misslyckats med att uppnå hållbarhet att 91 procent av fiskevattnen riskerar att klassificeras som utfiskade senast 2015.

Problemet är emellertid hur fisket i vattnen bedrivs, inte vem som fiskar. Urskillningslös trålning och fiske med långrev tömmer haven på marint liv. Att kasta tillbaka redan upptagen död fisk som duger att äta är givetvis raka motsatsen till hållbarhet.

Sportfisket, som däremot är ett hållbart fiske och ett nöje för omkring en miljon människor i Storbritannien, försörjer en industri som beräknas vara värd cirka 2 miljarder euro på kontinenten enbart när det gäller handeln med fiskeredskap.

Sportfiskeindustrin sysselsätter cirka 19 000 personer i omkring 1 300 företag i England och Wales. Sportfiskarna fångar och tar endast upp ur havet det de tänker äta och lämnar småfisken kvar att växa och frodas och kastar tillbaka den fisk som de inte absolut behöver. Ibland märker de även fisken och bidrar på så sätt till bevarandeprogrammen.

Om kommissionen får sin vilja igenom tvingas de landa all fångst och beräkna sin kvot mot den nationella.

Sportfisket ligger i linje med en miljövänlig självförsörjning. Om fler människor utnyttjade den skulle detta minska den efterfrågan som numera gynnar ett urskillningslöst kommersiellt fiske och utgör ett hot mot hela arter av marint liv.

Inom den gemensamma fiskeripolitiken har man alltid haft förutfattade meningar om den brittiska fiskeflottan, som för närvarande endast har tillstånd att ta upp 7 procent av torskkvoten i Engelska kanalen och endast en femtedel av kvoten i våra egna territorialvatten.

Kommissionsledamoten kan kanske tänka sig att stödja oförargliga brittiska fiskares behov på samma sätt som hennes föregångare öppet visade sin lyhördhet för sitt eget lands fiskare och motsatte sig ett förbud mot försäljning av blåfenad tonfisk, en industri som drog in 100 miljoner euro om året till hans eget land Malta.

Den gemensamma fiskeripolitiken har lett till att merparten av det som borde ha utgjort en fantastisk förnybar källa gått till spillo. Sportfiskarna står för kanske 1 procent av den totala återstående fångsten. Kommissionen tvekar att skydda en i princip utrotningshotad art, men anser det lämpligt att införa regleringar för hobbyfisket. Det visar bara var kommissionen har sina intressen.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! För mig och invånarna i min valkrets i Nordirland sammanfattas fiskerinäringen och 27 års gemensam fiskeripolitik i betänkandets punkt 138, där det återigen konstateras att ett av de få områden där den gemensamma fiskeripolitiken har varit relativt framgångsrik är då medlemsstaterna har haft kontrollen.

Det allra bästa för oss vore att den gemensamma fiskeripolitiken skrotades eller att Storbritannien ställer sig utanför och på så sätt ser till att medlemsstaterna återtar kontrollen över sina vatten.

Tyvärr lever vi inte i den bästa av världar. Reformen av den gemensamma fiskeripolitiken kommer oundvikligen att resultera i ännu en nödlösning för fiskarna i Nordirland, en nödlösning som under de tre senaste årtiondena har lett till en oberättigad nedgång i vår fiskeindustri och att tillståndet för de fiskbestånd som vår industri är beroende av är högst oklart.

Detta framkom dessutom med all önskvärd tydlighet genom sammanbrottet vid rådets möte (fiske) i december och i besluten om kvoterna.

Även om det är en utpräglad nödlösning är jag en varm anhängare av regionaliseringen av den gemensamma fiskeripolitiken enligt föredragandens förslag. Jag stöder uppfattningen att den gemensamma fiskeripolitiken bör grundas på tre huvudprinciper om en miljödimension samt en social och en ekonomisk dimension. Jag hoppas dessutom innerligt att vi kan lägga fram en politik som kan bidra till att avhjälpa de katastrofala konsekvenserna av den gemensamma fiskeripolitiken.

Jag fruktar dock att de radikala förändringar som utlovats av vissa personer i samband med översynen kommer att resultera i ännu ett försuttet tillfälle för fiskeindustrin och fiskbestånden.

Carmen Fraga Estévez (PPE). – (ES) Herr talman! Allt står på spel i denna reform. Om vi inte visar mod nu kommer det inte att bli något nytt tillfälle att skapa en verklig fiskeripolitik och vi kommer delvis att bära ansvaret för misslyckandet.

Den gemensamma fiskeripolitiken har i årtal utsatts för alltmer berättigad kritik och det vore nedslående om parlamentet, när vi har fått en sista chans, skulle visa sig vara oförmöget att föreslå alternativ till det som vi har kritiserat så många gånger, framför allt det uppenbara misslyckandet med systemet för bevarande och förvaltning, vilket både tillståndet för resurserna och nedgången inom sektorn visar på.

Jag kan inte förstå motviljan att föreslå tydliga alternativ, vilket diskuterades i parlamentet 1996, till exempel överlåtbara kvotsystem eller förvaltning baserad på ansträngningar, som har haft så positiva resultat och som skulle kunna bidra till att åtminstone de mer storskaliga flottorna kan behållas.

Enligt betänkandet finns det ingen lösning som passar alla, men samtidigt stänger man dörren för möjligheten att det kan finnas andra lösningar. Jag förstår inte motsägelsen i detta, och inte heller förstår jag varför lösningen måste vara att förbjuda instrumentet för alla om någon inte vill använda det.

Detta är inget skydd för de svagaste. Det är vissa sektors rädsla att bara se permanenta bidrag som lösningar.

Den gemensamma fiskeripolitiken bör också utgöra en garanti för konkurrenskraft i en globaliserad värld av fiskeriprodukter. Marknaden för dessa produkter kommer otvivelaktigt att växa, men det förefaller som om den kommer att växa utan oss.

Politiken inom unionen bör vara sammanhängande och vi måste se till att EU-fiskets konkurrenskraft inte fördärvas genom vår handelspolitik och våra ursprungsregler, till exempel de som utformades i de nya avtalen om ekonomiskt partnerskap, som bara har blivit en tom gest till tredjeländerna. Annars kommer våra fiskerisektorer att bli lidande.

Enighet är bra när den resulterar i framsteg, men inte när vi står passiva inför problemen, och vi har många problem att lösa.

Ulrike Rodust (S&D). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag välkomnar varmt alla fiskare som befinner sig i kammaren! Dagens omröstning är en milstolpe för Europaparlamentet. För första gången sedan ratificeringen av Lissabonavtalet har vi möjlighet att uttrycka våra åsikter om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken. Under de närmaste åren kommer våra befogenheter och ansvarsområden att öka avsevärt. Betänkandet är godtagbart och jag vill tacka Maria do Céu Patrão Neves och Josefa Andrés Barea för deras hårda arbete.

Vi har lyckats införliva viktiga socialdemokratiska åsikter i betänkandet. Det handlar närmare bestämt om stöd till småskaligt fiske. De som berörs kommer nu att innefattas i beslutsprocessen. Stöd måste framför allt ges till små familjeföretag. Deras närvaro i kustregionerna gör inte bara att det skapas arbetstillfällen, utan ökar också många av dessa regioners dragningskraft på turisterna. Vissa delar i detta betänkande behöver fortfarande förbättras och vi har lagt fram ändringsförslag i detta syfte. Vi socialdemokrater vill klargöra att den mycket stora överkapaciteten är ett av de centrala problemen. Faktum är att miljöbetingad hållbarhet är en grundläggande förutsättning för att yrkesfiskarna ska överleva ekonomiskt. Därför måste miljön prioriteras.

En tredje viktig punkt gäller de yttre aspekterna av den gemensamma fiskeripolitiken och partnerskapsavtalen med tredjeländer. Vi föreslår att punkt 121, där orimlig tonvikt läggs vid EU-fiskets intressen, bör utgå. Vi bör uppträda på exakt samma sätt utanför de europeiska vatten som vi gör här hemma. Detta innebär att vi främjar hållbarhet, mänskliga rättigheter och demokrati i hela världen och ser till att inkomsterna från partnerskapsavtalen inte hamnar i korrumperade diktaturers kassakistor.

Slutligen vill jag påpeka ännu en viktig sak. Den europeiska fiskeripolitiken är en het potatis, eftersom den berör så många mäktiga nationella intressen. Det är ingen överraskning att dessa intressen under de senaste veckorna har lett till livliga debatter i grupperna. Som tur är har vi alla lyckats enas om effektiva kompromisser. När det gäller lagstiftningsprocessen måste vi emellertid inrikta oss närmare på denna fråga än vi har gjort i dag och komma fram till gemensamma europeiska lösningar. Vi måste lämna de triviala problemen med den nationella girigheten till rådet.

Pat the Cope Gallagher (ALDE). – (EN) Herr talman! Låt mig först välkomna kommissionsledamoten till kammaren vid hennes första tal till parlamentet och önska henne lycka till under hennes mandatperiod. Jag vill också gratulera Maria do Céu Patrão Neves till utarbetandet av detta betänkande.

(GA) Den nya gemensamma fiskeripolitiken måste ha en tydligare, bättre målsättning där man godtar ekologiska, ekonomiska och sociala principer. En radikal omprövning måste genomföras och naturligtvis är det nödvändigt att alla intressenter deltar.

Vi måste hantera fiskbeståndet på ett hållbart sätt. Men samtidigt är det viktigt att garantera ett livsdugligt och hållbart levnadssätt för yrkesfiskarna i EU.

(EN) Jag är särskilt oroad över de fiskare som ägnar sig åt kustfiske och åt fiske från små öar vid kusterna. Sådant småskaligt fiske är synnerligen viktigt för randområdena där det inte finns någon alternativ social sysselsättning och jag känner mig uppmuntrad denna förmiddag när jag hör kommissionsledamoten hänvisa till sådant fiske.

De flesta fartyg som fiskar i dessa områden är mindre än 15 meter och fångar sådan fisk och sådana mängder som inte har någon betydande inverkan på fiskbeståndet, och naturligtvis fiskar många av dem arter utan kvoter. Det viktigaste är att det inte finns någon alternativ källa till sysselsättning för många av dessa människor. Därför har jag lagt fram ett ändringsförslag där jag uppmanar kommissionen att särskilt uppmärksamma dessa avlägsna samhällen.

Regionaliseringen och införandet av regionala rådgivande nämnder har haft framgång och strukturer för regionaliseringsförvaltning kan därför skapa många positiva effekter, däribland ökat ansvar för intressenterna och genomförandet av en ny gemensam fiskeripolitik som är mer lyhörd för lokala problem.

I och med att Lissabonfördraget genomfördes efter folkomröstningen i mitt eget land förra året har Europaparlamentet nu ett större lagstiftningsansvar. Kommissionsledamoten har insett även detta och jag ser fram emot att samarbeta med henne.

Avslutningsvis hoppas jag att de viktiga åtgärderna i detta betänkande i framtiden kommer att ingå i de konkreta reformerna.

Ian Hughton (Verts/ALE). – (EN) Herr talman! Vår föredragande sade om den gemensamma fiskeripolitiken att de ursprungliga problemen till stor del kvarstår. Jag håller med om detta och i Skottland har de 27 årens erfarenheter av den gemensamma fiskeripolitiken varit dåliga. Om vi vill övergå till ett fungerande fiskeriförvaltningssystem, och jag tror att det är vad vi alla önskar, måste vi vara beredda att välja en helt annan strategi.

Den övercentraliserade, tungrodda gemensamma fiskeripolitiken har misslyckats totalt och det måste vi acceptera. Men vi måste göra något åt det. Omvänt erkänner kommissionen att den lokala förvaltningen inom 12-milszonerna hittills i allmänhet har varit framgångsrik. Det kan vi dra lärdom av.

Jag har lagt fram ändringsförslag som jag försöker få stöd för av mina kolleger. Med dessa ändringsförslag försöker jag delegera verkliga befogenheter till EU:s fiskerionationer genom att främja samarbete mellan fiskerionationerna och intressenterna på logisk grund enligt havsområde, främja hållbara förvaltningsåtgärder på nationell och lokal nivå och erkänna och hålla fast vid de historiska rättigheter och förmåner som har uppnåtts enligt principen om relativ stabilitet.

Jag är fast övertygad om att de som har mest att vinna på det framgångsrika bevarandet av fiskbestånden, det vill säga våra fiskesamhällen och fiskerionationer, är bäst skickade att fatta verkliga beslut om förvaltningsplaner och att genomföra dem för sitt fiske genom att samarbeta på regional nivå. Den gemensamma fiskeripolitiken har inte bara missgynnat fiskeriindustrin och fiskbestånden, utan har också i hög grad lett till att den allmänna opinionen har blivit avsevärt mer negativt inställd till EU i allmänhet, och detta står också på spel. Om vi inte får rätsida på denna reform av den gemensamma fiskeripolitiken ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Struan Stevenson (ECR). – (EN) Herr talman! Låt mig först och främst gratulera föredraganden Maria do Céu Patrão Neves för det mycket hårda arbete hon har lagt ner på detta betänkande. Vi har i dag möjlighet att genomföra förändringar av och ändra inriktningen för denna politik, som har varit ett stort misslyckande – det är alla överens om. Men för att genomföra denna radikala förändring får vi inte upprepa tidigare misstag.

Ingen mer "mikroförvaltning" från mitten, inga fler "top-down"-förfordningar, inga fler politiska strategier enligt konceptet "en modell passar alla". Varje reform av den gemensamma fiskeripolitiken måste innefatta åtgärder för att få slut på misslyckandet med fångst som kastas överbord. Intressenterna måste bli delaktiga i den dagliga förvaltningen av bestånden. Flottkapaciteten måste anpassas till fiskbeståndens nivåer. Vi måste ställa hållbarhet och bevarande i centrum för vår dagordning. Vi måste sätta stopp för olagligt, orapporterat och oreglerat fiske och garantera en anständig försörjning för alla som arbetar inom sektorn. Om vi kan ge verklig substans till de grundläggande värdena i den gemensamma fiskeripolitiken för att bevara arbetstillfällena och fiskbestånden kommer vi att ha gjort verkliga framsteg.

Anna Rosbach (EFD). – (DA) Herr talman! Det är på tiden att vi genomför en reform av vår fiskeripolitik. Men jag hade velat att den skulle vara mer ambitiös – framför allt eftersom den gäller den framtida förekomsten av livskraftiga fiskbestånd i våra hav. Det är mycket sällan jag helt håller med gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, men i det här fallet måste jag tillstå att jag gör det. Deras ändringsförslag är faktiskt både ansvarsfulla och nödvändiga för vårt fiske i framtiden.

Våra gäster här dag kommer säkert inte att tycka om min fråga till rådet och kommissionen, men den kommer att ha avgörande betydelse för framtiden. Frågan lyder: Hur kan vi införa ett fångstförbud i hela EU som gäller all fisk och alla skaldjur under deras respektive lekperioder? Alla vet att varje gång man fångar en enda torsk som är full av rom (dvs. fiskägg) fångar vi alla framtida torskgenerationer. Detta gör det nästan omöjligt att skydda stabila torskbestånd, för att bara nämna ett aktuellt exempel.

Det gläder mig att man i den nya grönboken i mycket högre utsträckning vill satsa på kustfiske. Detta kommer inte bara att gagna miljön. Det kommer också att bidra till att skydda lokala arbetstillfällen. Det är också bra att man i grönboken lägger vikt vid ett hållbart vattenbruk för att vi ska kunna undvika utfiskning av haven runt kusterna i tredjeländer. Vi bör också sluta fiska exotiska och utrotningshotade fiskarter, bara därför att sushi har blivit populärt.

Andrew Henry William Brons (NI). – (EN) Herr talman! Vårt parti anser att bevarandet av fiskbestånden bör tillhöra ansvarsområdet för varje medlemsstat, vars fiskare ska ha ensam tillgång till vattnen i sitt eget land.

Men vi erkänner att det finns ett problem i hela EU, faktiskt i hela världen, med överfiske och ohållbara fiskbestånd.

Det måste göras en översyn av den nuvarande politiken, enligt vilken yrkesfiskarna måste kasta tillbaka överflödiga och till och med alltför små fiskar i havet, trots att de är döda eller döende på grund av att simblåsan skadas när de alltför snabbt förs upp till ytan.

Ny teknik måste bli räddningen. En av invånarna i min valkrets, Jeff Stockdale från Hull, en före detta fiskare, har till exempel uppfunnit en revolutionerande fångstbur som gör att fiskarna uppmuntras att simma in i den för att undgå tidvattnet, men som gör att små fiskar flyr och att de större släpps innan de förs upp till ytan, om det skulle vara nödvändigt för att undvika överskridande av den tilldelade kvoten.

Jag rekommenderar att kommissionen och hela världen överväger denna uppfinning.

Alain Cadec (PPE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Till skillnad från vissa anser jag att Europaparlamentets betänkande om grönboken är ett betydelsefullt, ja till och med väsentligt bidrag till utvecklingen av den framtida gemensamma fiskeripolitiken. Det är ett heltäckande betänkande där alla aspekter av denna politik behandlas, framför allt skyddet av resurserna, en global strategi för förvaltningen av fiskbestånden och en decentraliserad förvaltning. Allt detta är både mycket relevant och mycket målinriktat.

I dag vill jag i parlamentet uttrycka Frankrikes tillfredsställelse med detta bidrag från parlamentet, som vi har samarbetat om, och jag tackar Maria do Céu Patrão Neves för det arbete hon har utfört. I betänkandet påpekas behovet av att öka den vetenskapliga expertisen inom fiskerisektorn för att de beslut som fattas ska vara odiskutabla.

Ja, vi måste bevara resurserna och främja ett hållbart fiske, men vi måste akta oss för att brännmärka yrkesutövare som länge har förstått att deras överlevnad är beroende av att de rättar sig efter reglerna. Ja, vi måste utveckla en marknadsekonomi. Men det innebär inte att vi måste överge organiserade sätt att lagstifta. Jag välkomnar framför allt de kompromisser som har nåtts som ett resultat av våra diskussioner i utskottet.

Ingen uttrycklig hänvisning görs till överlåtbara individuella rättigheter. Denna form av förvaltning betraktas av vissa som ett förvaltningsredskap som uppfyller sektorns miljömässiga, ekonomiska och sociala målsättningar. Jag delar inte denna åsikt. En europeisk marknad där man har rätt till oreglerad produktion är inte önskvärd i dag. Det skulle ge upphov till okontrollerbar spekulering och en koncentration av individuella rättigheter.

Trots att det säkert kommer att bli avgörande att genomföra nya förvaltningsmetoder för storskaligt fiske – jag håller med min kollega Carmen Fraga Estévez i detta avseende – är jag fortfarande övertygad om att en alltför bred tillämpning av detta system skulle innebära dödsstöten för vårt småskaliga fiske, som vi är mycket engagerade i.

Fru Damanaki! Vi litar på er.

Kriton Arsenis (S&D). – (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr Martín Fragueiro! Den nuvarande gemensamma fiskeripolitiken har misslyckats. De flesta fiskbestånd håller på att kollapsa. Åttioåtta procent av fiskbestånden fiskas över maximal hållbar avkastning. Trettio procent av fiskbestånden ligger under de säkra biologiska gränserna, vilket innebär att de har liten chans att återhämta sig. Torsken i Nordsjön, som fiskas till och med före sin reproduktiva ålder, är ett typiskt exempel. Den reform som är under diskussion är därför helt nödvändig.

Skyddet av yrkesfiskarna är beroende av skyddet av fångsterna. Om vi ska kunna hindra det europeiska fisket från att kollapsa måste vi minska fiskeansträngningen och den europeiska fiskeflottan. Den ekologiska strategin måste vara drivkraften bakom en ny gemensam fiskeripolitik och den måste åtföljas av långsiktig planering, deltagandeförfaranden och tillämpning av principen om förebyggande. Denna långsiktiga strategi för bevarandet av arter måste också tillämpas i alla våra internationella fiskeavtal.

Jag uppmanar er att anta dessa grundläggande principer så att vi kan utveckla ett decentraliserat system som bygger på deltagande, där besluten fattas på lägsta möjliga nivå, med deltagande av yrkesfiskare och med respekt för de marina ekosystemen.

Britta Reimers (ALDE). – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Detta är bara ett steg på den långa vägen mot reformen av den gemensamma fiskeripolitiken. Jag vill tacka föredraganden för betänkandet och vår samordnare för deras effektiva arbete.

Jag är för en grundläggande reform av den gemensamma fiskeripolitiken. Men om vi saknar mod att göra detta är det viktigt för mig att vi behåller principen om relativ stabilitet. Dessutom vill jag särskilt nämna det stora problemet med de glupska skarvarna och den förvaltningsplan som parlamentet redan har begärt.

Fiskerinäringen är av grundläggande ekonomisk och kulturell betydelse för våra kustområden. Därför är det mycket viktigt för mig att uppnå en balans mellan ekonomin och miljön när det gäller den kommande reformen av den gemensamma fiskeripolitiken.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Herr talman! Hållbarhet är ett nyckelbegrepp i grönboken och det med rätta: Hållbar i den meningen att det är både hållbart för fisket i framtiden och bra för miljön. De mål som har fastställts av kommissionen är inte nya, men hittills har EU inte lyckats nå dem. Detta innebär att det är ännu mer brådskande att genomföra en reform.

Jag stöder i stora drag kommissionens lösning, dvs. regionalisering. Mer utrymme måste ges till själva fiskerisektorn, samtidigt som man uppmärksammar miljöaspekterna. Den nuvarande politiken går för långt, den är alltför detaljerad och ineffektiv.

Dessutom är efterlevnaden av reglerna för närvarande dålig. De som sköter sig får lida för dem som missköter sig. Jag är stolt över de nederländska yrkesfiskarna, eftersom de och deras danska kolleger är de enda som har ordning på sina fångstkvoter. Vi måste uppmuntra den europeiska fiskerisektorn så att den blir mer engagerad och tar ett större ansvar, i överensstämmelse med den nederländska modellen. Det glädde mig att hitta detta i grönboken. Det är enda vägen till en hållbar framtid för fiskerisektorn.

Bastiaan Belder (EFD). – (NL) Den nuvarande fiskepolitiken fungerar inte tillräckligt bra. En dramatisk förändring behövs för att ändra på situationen. Kommissionen inleder sin grönbok i dessa ganska skarpa ordalag. Detta är anmärkningsvärt. Jag vill inte invända mot det, tvärtom.

Vissa säger att det huvudsakliga skälet till den gemensamma fiskeripolitikens misslyckande inte är att politiken som sådan är felaktig, utan att den är så dåligt införlivad och genomförd. Det är en viktig lärdom i detta hänseende. Politik måste vara genomförbar, och för att vara det måste den förenklas. Därför gläder jag mig åt den riktning kommissionen anger, nämligen regionalisering, mer engagemang från sektorns sida och framför allt efterlevnad av reglerna.

I betänkandet om denna grönbok av min portugisiska kollega påpekas de stora variationerna mellan olika fiskeflottor och olika typer av fiske, och det med rätta. Vi kan inte tala om överkapaciteten, överfisket eller om bristen på efterlevnad i allmänna termer. En regional, sektorspecifik strategi kräver nyanserat språk i detta avseende. I lördags hade jag en intensiv diskussion med företrädare för denna sektor som informerade mig om att fiskare och forskare samarbetar med allt större framgång. Detta anser jag vara ett exempel på hur saker kan göras. När yrkesfiskare kan bidra med sina kunskaper och hjälpa till att utforma politiken breddar detta avsevärt grunden för politiken och detta kommer att leda oss in på rätt spår. Slutligen vill jag framföra mitt uppriktiga tack till föredraganden för hennes utmärkta betänkande.

Ioannis A. Tsoukalas (PPE). – (EL) Herr talman! Även jag vill välkomna kommissionsledamot Maria Damanaki och framför allt tacka Maria do Céu Patrão Neves för hennes uttömmande och utmärkta arbete.

Allt som är viktigt har redan sagts. Jag ska koncentrera mig på tre punkter: Först och främst överfisket. Överfiske är ett obestritt faktum. Som Kriton Arsenis sade beräknar man för närvarande att 88 procent av bestånden i de europeiska haven hotas av överfiske, vilket innebär att de fiskas på en nivå som gör att deras återhämtning hindras.

Kroniskt överfiske har resulterat i allt mindre fångster för det europeiska fisket och arbetstillfällen har gått förlorade. Mindre och mindre fiskar fångas, ofta innan de når reproduktiv ålder, och de blir allt svårare att lokalisera.

För det andra fångar man mycket mindre fisk i EU än för 15 år sedan, omkring 25 procent mindre, trots att fiskeansträngningen och fiskekostnaden har stigit. Men när vi vidtar åtgärder får vi inte överreagera, eftersom detta kan ge motsatta resultat, med tanke på att vi, enligt specialisterna, trots att vi har överfiskat, inte talar om kollapsande fiskbestånd.

Vi får inte glömma att lönsamhet har tre dimensioner, vilket också lyfts fram i Maria do Céu Patrão Neves betänkande: den sociala, den ekonomiska och den ekologiska dimensionen. En fiskeripolitik som är inriktad på hållbar utveckling får inte bara handla om fisk. Den måste också inrikta sig på människan.

Fiskar, människor, skarvar och sälar är konkurrerande system i samma ekologiska miljö.

Slutligen måste jag understryka att jag, liksom många andra kolleger, insisterar på mer forskning om fiske. Det är inte jag som insisterar. Det är en verklighet som vi måste ta itu med inom ramen för allt som Alain Cadec har sagt.

Catherine Trautmann (S&D). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först och främst vill jag tacka alla föredragandena för deras utmärkta samarbete och för den enorma uppgift de har utfört, trots att det ibland fanns motstridande intressen.

Det första resultatet av våra ansträngningar är att parlamentet nu kan fastställa riktningen för den framtida fiskeripolitiken.

Det andra resultatet är att vår prioritering under förhandlingarna var att se till att vi genom denna text bemöter den oro som uttrycks av yrkesfiskarna. Vi har lyckats med detta. De bestämmelser som gäller överförbara individuella kvoter har dragits tillbaka och stödet för småskaligt fiske och kustfiske har behållits.

Det tredje förväntade resultatet är att det kommande dokumentet måste resultera i en deltagande strategi på gräsrotsnivå, det vill säga i samråd med alla som är engagerade i sektorn. I dokumentet måste man också införliva de delar som är väsentliga för gruppen Progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet, nämligen den mänskliga och sociala dimensionen i hela sektorn, som måste kombineras effektivt med främjandet av hållbara fiskemetoder och med bevarandet av fiskbeståndet som en del av en ekosystemisk strategi.

Jag vill tillägga att om vi vill lyckas med en ambitiös reform av den gemensamma fiskepolitiken måste vi avsätta en budget för den som motsvarar våra ambitioner. Vårt politiska engagemang kommer att bedömas enligt de resurser vi beviljar reformen. Vi förväntar oss att kommissionen ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Izaskun Bilbao Barandica (ALDE). – (ES) Herr Martín Fragueiro, fru Damanaki! Vi behöver tydliga mål. Vi måste vara modiga och vi måste undvika ännu ett misslyckande. Deltagande är därför väsentligt.

Fiskerisektorn och beredningsindustrin är de som är mest intresserade av ett hållbart fiske, vilket är anledningen till att de är engagerade i förberedelsen av reformen eller deltar i den, till exempel i översynen av en kontrollförordning 2009 som borde ha utarbetats på ett öppnare sätt. För att uppfylla målen i reformen är svaret enkelt: Vi måste garantera en hållbar och lönsam sektor och garantera försörjning.

De andra viktiga orden är regionalisering, ansvar, stabilitet och rättvisa: Regionalisering innebär att undersöka de speciella särdragen för varje område och form av fiske, att differentiera mellan små- och storskaligt fiske. Ansvar är att inrikta sig på bra metoder och tidigare insatser för att minska fiskekapaciteten. Stabilitet uppnås genom långsiktiga förvaltningsplaner som grundas på allt pålitligare forskningsverksamhet. Rättvisa innebär slutligen att göra en översyn av den gemensamma organisationen av marknaden och införa inspektioner och kontroller av tredjeländer för att främja ett hållbart beteende inom sektorn. Rättvisa också för havets kvinnor, de ständigt bortglömda i denna sektor. Utan deras bidrag skulle det vara omöjligt att bedriva fiske inom många områden.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Jag välkomnar framläggandet av grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken. Precis som Tjeckien gör i ministerrådet stöder jag insatserna att förbättra, förenkla och effektivisera den ramlagstiftning varigenom detta område regleras. Kommissionens insatser att anta en flerårig strategi för att bevara fiskbeståndet och lägga större vikt vid att hitta en lämplig kompromiss mellan fisket och miljön är särskilt värdefull.

Vi måste betrakta grönboken som första steget mot en reform inom detta område. Det skulle glädja mig ännu mer att se en starkare betoning på området för vattenbruk i framtida förslag. En förnyelse av både det marina vattenbruket och av vattenbruket i sötvatten kommer att hjälpa oss att stödja utvecklingen av kustområdena och landsbygden och därigenom kommer man också att skapa fördelar för konsumenterna i form av miljövänliga livsmedel. Ur detta perspektiv stöder jag samtliga ändringsförslag.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE). – (PL) Herr talman! Fiskerisektorn är av grundläggande betydelse som försörjningsmöjlighet i EU:s kustregioner och som livsmedelskälla för EU-medborgarna. Tyvärr motsvarar inte den gemensamma fiskeripolitiken i sin nuvarande form de utmaningar som är förenade med uppkomsten av ett antal problem, exempelvis det okontrollerade utnyttjandet av fiskevatten eller den överdrivna fiskekapaciteten. Det krävs helt enkelt en fullständig omvandling av havspolitik. Vi befinner oss i början

av denna process och slutet bör innebära en genomgående ändring av den nuvarande, ineffektiva europeiska fiskeripolitiken.

Fru Patrão Neves! Tack för ert heltäckande betänkande, där ni anger de viktiga åtgärder som denna reform bör grundas på. Först och främst en minskning av den överdrivna fiskekapaciteten. Detta är ett grundläggande problem som bör lösas genom införande och övervakning av lämpliga marknadsmekanismer. Jag talar här om ett system med individuella överlåtbara kvoter, eller ITQ (individually transferable quotas). Jag anser att detta är ett slags ekonomisk medicin för att anpassa flottans storlek till tillgängliga resurser och för att garantera fiskerisektorns lönsamhet. För det andra, decentralisering och bredare deltagande i processen av berörda parter och rådgivande organ. Syftet med detta är att öka yrkesfiskarnas engagemang och att ta fram detaljerade bestämmelser för att öka tilliten mellan yrkesfiskarna och de organ som styr fisket.

I grönboken utvärderas med rätta den nuvarande fiskeripolitiken genom att man belyser dess många brister. Maria de Ceu Patrão Neves analyserar i sitt betänkande möjligheterna att lösa den ogynnsamma situationen för fisket i EU. Förslagen måste emellertid diskuteras ytterligare. Om detta inte sker riskerar unionen att rösta igenom en annan version av en reform som inte kommer att lösa de problem som EU-fisket står inför.

Iliana Malinova Iotova (S&D). – (BG) Detta är första gången vi diskuterar den gemensamma fiskeripolitiken sedan antagandet av Lissabonfördraget, i fullständigt medvetande om det stora ansvar vi har på grund av parlamentets ökade makt. Debatten om grönboken har varit mycket livlig och jag vill uppriktigt tacka föredragandena för deras arbete.

Jag vill lyfta fram en speciell aspekt av den föreslagna reformen som är av största betydelse för hela sektorns utveckling. Genom reformen måste hänsyn tas till hur situationen har förändrats efter EU-utvidgningen 2004 och 2007, samt till de nya medlemsstaterna. I det befintliga systemet för att genomföra forskning och analyser och i beslutsprocessen måste hänsyn tas till de nya vattenvägarna och deras särdrag. Jag vill i detta sammanhang betona behovet av att ägna särskild uppmärksamhet åt Svarta havet och att inrätta engagerade organ för att förvalta det. Vi måste ta hänsyn till människorna som bor i dessa kustområden, de ekologiska frågorna och fisket. Jag nämner också detta i samband med den kommande finansieringsramen 2014-2010, under vilken denna reform måste finansieras.

Slutligen anser jag inte att vi bör stödja förslaget om att minska flottornas överkapacitet, vilket skulle kunna få skadliga följder för fisket i samband med en allvarlig finansiell och ekonomisk kris.

Chris Davies (ALDE). – (EN) Jag hoppas att kommissionsledamoten kommer att fatta mod genom den omröstning om den blåfenade tonfisken vi hade denna månad. Jag anser att det gav en god fingervisning om de starka känslorna i parlamentet och kanske också en fingervisning om att ni kan räkna med att många av ledamöterna kommer att rösta för en tämligen radikal reform.

I går, under ett seminarium som jag hade organiserat, lyssnade många ledamöter till en presentation av organisationen Marine Stewardship Council (MSC). Jag har alltid uppskattat denna organisation. Den inrättades för omkring 10 år sedan genom ett partnerskap mellan näringslivet och miljövännerna, vilket enligt min åsikt alltid är bra. Starten var trög, men i slutet av detta år räknar de med att omkring 10 procent av världens fiske kommer att vara MSC-certifierat.

Jag anser att detta ger trovärdighet åt de återförsäljare som stöder MSC. Det skapar förtroende hos konsumenterna och det innebär inte bara mer pengar för yrkesfiskarna som har fått sitt fiske certifierat på ett hållbart sätt. De känner också en viss stolthet över detta. De får ett dokument att visa upp för sina familjer och samhällen, där det framgår att deras nuvarande hårda arbete inte skadar utsikterna till att fiskbestånden kan överleva i framtiden.

Detta är helt i linje med allt som kommissionen gör och jag hoppas att kommissionsledamoten kommer att stödja det arbete som utförs av denna organisation under hennes mandatperiod. Det innebär mycket höga normer.

Mairead McGuinness (PPE). – (EN) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden för hennes mycket ihärdiga och noggranna arbete med detta ärende.

Nu när Lissabonfördraget har antagits kommer parlamentet att stå inför två viktiga reformer inom två politikområden: jordbruk och fiske. Frågorna liknar varandra. Vi önskar alla dessa sektorer allt gott och försöker reformera dem på bästa möjliga sätt.

Jag är dock lite orolig, eftersom vi 2002 också var fyllda av goda föresatser, men vi svek fiskesektorn med den reformen och misslyckades även med hållbarhetskriterierna, vilket föredraganden påpekar i sin motivering.

Jag känner mig emellertid mycket uppmuntrad av hennes mycket praktiska förhållningssätt till problemen: De tre principer som vi måste undersöka – den miljömässiga, den sociala och den ekonomiska – och dessutom de metoder som krävs för att genomföra dessa principer. Det handlar om lokala och regionala frågor och om att ta hänsyn till de människor som berörs. Jag tilltalas i synnerhet av tanken på att vi skulle kunna fiska mindre och tjäna mer. Om vi åstadkommer det kan vi kanske göra samma sak för jordbruket.

Luis Manuel Capoulas Santos (S&D). – (PT) Som flera talare redan har sagt är det mål som vi har försökt uppnå med den gemensamma fiskeripolitiken, hittills utan framgång, ett fiske som är miljömässigt hållbart, ekonomiskt genomförbart och som lönar sig socialt. I kommissionens grönbok ställer man en god diagnos av situationen inom sektorn och ställer många frågor, men misslyckas med att erbjuda lösningar. Betänkandet innehåller ett stort antal principer och gemensamt överenskomna vägval. Dessa måste nu omsättas i konkreta åtgärder, så att detta mål kan uppnås så snart som möjligt.

Föredragandens insatser måste betonas, framför allt hennes försök att föreslå åtgärder och hennes vilja att acceptera kompromisser, vilket har inneburit att de mest kontroversiella frågorna har uteslutits i hennes ursprungliga betänkande. Kommissionen har nu det mycket stora ansvaret att för oss lägga fram konkreta åtgärder i sitt lagstiftningsförslag som gör det möjligt att genomföra principerna i detta betänkande. Jag är säker på att vi kommer att anta betänkandet med stor majoritet.

Antolín Sánchez Presedo (S&D). – (ES) Herr talman! En viktig del av EU:s framtid står på spel genom reformen av den gemensamma fiskeripolitiken.

Fiskerisektorn är en resurs och ett sätt att leva i våra kustområden och utgör grunden för vår konservindustri och marina forskning. Den är av avgörande betydelse för säkerheten, kvaliteten och priset när det gäller våra konsumenters livsmedelsförsörjning. Den är också av avgörande betydelse för de yttre förbindelserna och för utvecklingen.

I reformen måste man inrikta sig på ett ansvarsfullt, hållbart och konkurrenskraftigt fiske. Man måste betona den sociala dimensionen, prioritera ekosystemen och reformen måste vara integrerad i havspolitik.

Det är viktigt att garantera bevarandet och återhämtningen av bestånden och att göra en översyn av principen om relativ stabilitet. Den förvaltningspolitik som grundas på totalt tillåtna fångstmängder och kvoter måste lämna utrymme för förvaltning baserad på ansträngningar. Det är också viktigt att öka kontrollerna och sätta stopp för orättvis konkurrens.

Den småskaliga fiskeflottan och de områden som är starkt beroende av fiske måste behandlas annorlunda och behöver större socioekonomiskt stöd. Skaldjursfisket måste integreras helt i den gemensamma fiskeripolitiken.

Jag stöder betänkandet och gratulerar föredraganden och skuggföredragandena till de kompromisser som har uppnåtts. Jag uppmanar kommissionen och rådets ordförandeskap att allvarligt beakta betänkandet i sitt framtida arbete.

Ole Christensen (S&D). – (DA) Herr talman! Jag anser att den europeiska gemensamma fiskeripolitiken är viktig. Men det är lika viktigt att fiskeripolitiken stöds av EU-medborgarna och av alla berörda parter inom fiskerisektorn. Det finns därför inget annat alternativ än att införa starkare regionalisering, så att ansvaret för att följa EU:s regelverk och mål decentraliseras. Bruket att kasta fisk överbord måste reduceras till ett minimum, men för att det ska bli möjligt måste politiken som leder till detta bruk ändras. Det olagliga fisket måste stoppas – det har en mycket skadlig inverkan på laglydiga fiskare. Kontrollerna i medlemsstaterna måste bli strängare och mer enhetliga. Kustfisket måste förstärkas för att ge de mindre fartygen en särställning. Ut och hem igen samma dag resulterar i färsk fisk, fisken får ett bra pris och det är skonsamt för miljön och för fiskbestånden. Jag hoppas att dessa delar lyfts fram ordentligt i den slutliga reformen. Det är vad vi behöver.

Marie-Thérèse Sanchez-Schmid (PPE). – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag vill berömma föredragandens kommentarer om denna grönbok. Jag anser att de går i rätt riktning. Den nya strategin måste innebära en prioritering av fiske på lokal nivå och jag vill påpeka att vattenbruk ingår som en viktig del i detta, eftersom det står för en avsevärd mängd resurser och tiotusentals arbetstillfällen. EU behöver ett vattenbruk som är starkt, hållbart och av hög kvalitet.

Jag vill särskilt uppmärksamma er på skaldjursuppfödningen, som är utsatt för särskilda begränsningar där det krävs pragmatiska och lämpliga lösningar. Denna form av uppfödning bedrivs ofta av småföretag, som har drabbats hårt av krisen. Föreningar och miljöförändringar leder till en allt svagare och mer instabil produktion. Producenterna förväntar sig att EU ska ge dem starkt stöd, det vill säga på kort sikt med tillfälligt ekonomiskt stöd som gör det möjligt för dem att fortsätta att tjäna sitt uppehälle på sin produktion, på medellång sikt med övergångsstöd för att se till att arterna får den biologiska tid de behöver för att fortplanta sig, och på lång sikt ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Luís Paulo Alves (S&D). – (PT) Jag vill gratulera föredraganden och de azoriska yrkesfiskare som är närvarande i parlamentet i dag. Jag välkomnar också detta betänkande, eftersom det innebär en viktig förändring av den nuvarande fiskeripolitiken och eftersom det inbegriper åtgärder som är särskilt relevanta för de yttersta randområdena, till exempel skillnaden mellan små- och storskaliga flottor och inrättandet av biogeografiska regioner. Jag anser också att införandet av ändringsförslagen från gruppen Progressiva alliansen av socialister och demokrater i Europaparlamentet är positivt, eftersom de har medfört en jämkning av föredragandens ursprungliga ståndpunkt om skyddet av individuellt överlåtbara kvoter, vilket förordas av de azoriska fiskeorganisationerna.

Vi har också noterat de ändringsförslag från S&D-gruppen som handlar om principen om relativ stabilitet, som de förespråkar. När det gäller de yttersta randområdena anser vi att ytterligare insatser bör göras för att inrätta biogeografiska regioner och använda dem som den förvaltningsmodell som är att föredra i överensstämmelse med de befintliga resurserna. För att bevara goda miljöförhållanden i havsområdena och respektera försiktighetsprincipen är det dessutom nödvändigt att ompröva gränsen 100 nautiska mil runt öar, eftersom det är absolut nödvändigt att återinföra 200-milsgränsen så att ...

(Talmannen avbröt talaren.)

George Lyon (ALDE). – (EN) Herr talman! Jag vill också börja med att gratulera föredraganden. Den gemensamma fiskeripolitiken är en mycket kritiserad politik och denna reform ger oss möjlighet att börja om på nytt. Jag anser att om den gemensamma fiskeripolitiken ska återvinna sin trovärdighet måste den framför allt utmärkas av hållbarhet. Om det inte finns någon fisk finns det ingen framtid för branschen. För det andra krävs det stabilitet och förutsägbarhet för våra fiskesamhällen och fiskare. För det tredje måste vi ta itu med överkapaciteten. Vi måste hitta en lösning på överkapaciteten. För det fjärde måste vi erkänna tidigare ansträngningar – det är mycket viktigt. Vi behöver också en politik som innebär en verklig lösning på problemet med fisk som kastas överbord.

Det viktiga är att reformen av den gemensamma fiskeripolitiken erbjuder en framtid för våra fiskesamhällen och våra yrkesfiskare. I grunden anser jag att det viktigaste när det gäller den gemensamma fiskeripolitiken ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). – (ES) Herr talman! Jag vill också ta tillfället i akt att lyfta fram de saker som vissa av oss anser ska vara grundläggande inslag i det slutliga betänkande som vi ska rösta om.

Till dessa saker hör följande: försiktighetsprincipen, som är grundläggande och nödvändig, minskad kapacitet, vilket är oerhört angeläget, att det offentliga stödet begränsas, samt att övervakningen förbättras och att överträdelser av aktörer som missköter sig och uppmuntrar andra att uppträda på samma sätt beivras utan pardon eller betänkligheter. Men vi behöver också slå ett slag för hållbara redskap och hållbart fiske, och det kräver att vi kommer någon vart med att definiera vad småskaligt fiske är – att en tydligare definition av detta behövs är obestridligt.

Jag vill också nämna kvinnornas roll och det erkännande som deras arbete förtjänar – vi tar upp även denna aspekt i ett antal av våra ändringsförslag.

Avslutningsvis anser jag att det är viktigt att betona hur önskvärt det är att vi får mer konsekventa och ansvarsfulla fiskeavtal med tredjeländer. Detta är bland annat nödvändigt när det gäller fiskeavtalen med Marocko och Guinea.

Werner Kuhn (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill börja med att önska kommissionsledamot Maria Damanaki lycka till i alla avseenden. Vi ser fram emot att samarbeta med henne. Jag vill också tacka Maria do Céu Patrão Neves, som har skött förhandlingarna på ett utmärkt sätt.

Det är viktigt att även länder med små fiskerisektorer är företrädade. Som redan har nämnts är relativ stabilitet av största vikt för Tyskland. Vi är givetvis alla övertygade om att det är angeläget att värna om fiskbestånden och sörja för en hållbar exploatering, så att bestånden är tillräckligt stora för att garantera att vår fiskerisektor överlever på sikt. Men vi får inte begränsa diskussionerna till att enbart handla om miljöfrågor och ekonomi. Vi behöver också betänka att vissa arter – som redan nämnts – åtnjuter ett alltför långtgående skydd, exempelvis skarv och säl.

Europas kust är tusentals kilometer lång, och det finns traditionellt småskaligt fiske i många områden. Många familjer är beroende av fisket för sin försörjning. Här spelar också turismen en viktig roll. Allt detta behöver vi beakta. Jag anser att grönboken är en mycket bra lösning, som gör det möjligt för oss att gå vidare med kommissionen ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Czesław Adam Siekierski (PPE). – (PL) Den gemensamma fiskeripolitiken behöver ta hänsyn till såväl fångstmängder som ekologiska och miljömässiga mål, och samtidigt beakta sysselsättningsaspekten och fiskarfamiljernas levnadsstandard. Fiskekapaciteten bör anpassas till resurstillgången, som ska bestämmas i enlighet med den senaste vetenskapliga sakkunskapen. Hållbara fiskekvoter måste bestämmas parallellt med den stödprocess för fiskerinäringen som berör ett flertal områden, exempelvis investeringar, modernisering och sociala frågor. Här behöver dessutom ett långsiktigt synsätt tillämpas.

Den gemensamma fiskeripolitiken bör ta hänsyn till att det råder olika förutsättningar i olika regioner och hav. Därför behöver de regionala rådgivande nämnderna få utökade befogenheter, och ha ett nära samarbete såväl med medlemsstaternas fiskerimyndigheter som med kommissionen. Slutligen behöver också fiskarna organisera sig på ett mer aktivt sätt, samtidigt som hela kedjan från fångst till försäljning förbättras, så att vi får fiskeprodukter som är av god kvalitet och uppfyller högt ställda krav.

Seán Kelly (PPE). – (EN) Herr talman! Under mina sju månader som europaparlamentariker har jag inte stött på argare människor än de fiskare som jag träffat i min valkrets.

Det är uppenbart att den gemensamma fiskeripolitiken är ett misslyckande för deras del. Reformen är därför synnerligen välkommen. Jag tror att vi alla är överens om att vi behöver värna om fiskbeståndet, men vi måste också slå vakt om kustsamhällena – två åtgärder som inte nödvändigtvis utesluter varandra. Någon måste tillvarata de småskaliga fiskarnas intressen.

Som Andrew Henry William Brons påpekade, behöver vi också införa nya tekniska lösningar, framför allt av den typ som han nämnde, som kan främja spridningen. Det skulle betyda oerhört mycket.

Och slutligen måste vi ta itu med hela forskningsfrågan. När vi hör talas om forskning eller om vetenskapliga rön så tenderar vi att svälja allt med hull och hår. Som Alain Cadec sade måste underlaget vara obestridligt, objektivt och aktuellt.

Juan Carlos Martín Fraguero, rådets ordförande. – (ES) Herr talman! Jag vill också tacka Maria do Céu Patrão Neves för hennes arbete.

När det gäller överläggningarna i rådet så här långt, kan jag meddela att ministrarna är helt ense om behovet av en reform som omfattar ett förenklat regelverk, ökat regionalt inflytande och decentraliserat beslutsfattande, utom då det gäller strategi- och principfrågor. De är eniga om att bruket att kasta fångst överbord måste minska, liksom överkapaciteten och överfisket.

Hittills råder det enighet på följande enskilda punkter: om att behålla de nuvarande bestämmelserna om tillträdesrättigheter till området inom 12 nautiska mil från kusten, om den långsiktiga resursförvaltningen, om en mer framträdande roll för fiskerisektorns aktörer, om att ge fiskarna en större del av intäktskakan med hjälp av märkning, certifiering och andra marknadsincitament, om att stöd enbart får utgå undantagsvis för att minska överkapaciteten, om forskningens betydelse för fiskeripolitiken, om integrationen av vattenbruk, om förhållandet mellan den gemensamma fiskeripolitiken och den integrerade havspolitik, och slutligen om behovet av att bibehålla och förbättra EU:s åtgärder i internationella sammanhang.

Hittills har meningsskiljaktigheter framkommit vid överläggningarna om följande punkter: relativ stabilitet, det nuvarande systemet med totala tillåtna fångstmängder, kvoter och användning av överförbara rättigheter, om begränsning av fiskeansträngningar som ett förvaltningsverktyg, om metoder för att minska bruket att kasta fångst överbord och för att minska överkapaciteten och överfisket, om total finansiering och tilldelning av medel, och om att öka stödet till det småskaliga fisket och till kustsamhällena.

Som jag sade i mitt inledningsanförande har rådet ännu inte tagit ställning, och det avser inte att fatta några formella beslut förrän nästa år, efter det att kommissionen formellt har lagt fram sina lagstiftningsförslag.

Låt mig avslutningsvis också hälsa de företrädare för fiskerisektorn som kommit hit i dag välkomna.

Maria Damanaki, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka samtliga ledamöter för deras inlägg. Att få höra så många inlägg känns verkligen uppmuntrande.

Om jag uppfattade det rätt så var "hållbarhet" det mest använda begreppet. Hållbarhet är således något som de flesta av oss kan ställa upp på, en ram som alla kan enas om. Det är omöjligt att bemöta alla de frågor som togs upp, men jag skulle vilja lyfta fram ett antal prioriteringar.

Småskaligt fiske och kustregioner ska prioriteras. Jag försäkrar er alla om att jag kommer att ta era inlägg om detta under mycket noggrant övervägande. Jag vill också försäkra er om att jag inte tänker införa några nya stränga åtgärder och bestämmelser för sportfiskare.

Regionaliseringen är prioritering nummer två. Jag skulle väldigt gärna vilja diskutera mer i detalj med er exakt hur vi genomför denna princip, för på detta område finns det åtskilligt att dryfta.

Överförbara fiskerättigheter: Redan nu konstaterar jag att detta har utlöst en mycket het debatt där många argument har förts fram. Jag vet inte hur det går vid omröstningen, men vi får inte strunta i den här frågan. Många medlemsstater genomför redan systemet. Jag föreslår därför att vi talar ut med varandra, kanske i fiskeriutskottet. Dialogen är ju inte avslutad ännu, så vi kan tala ut med varandra om individuella överförbara rättigheter – jag ser att Carmen Fraga Estévez är här – och ha en bra överläggning som ger oss insikt i hela frågan.

Låt mig nämna ytterligare några prioriteringar: att skapa likvärdiga förutsättningar för Medelhavsområdet och övriga områden när det gäller fiskare från andra länder – detta är rätt väg att gå, en nödvändighet för att skapa rättvisa konkurrensvillkor för våra fiskare; utfasning av bruket att kasta fångst överbord samt märkning.

Detta är våra prioriteringar. Avslutningsvis vill jag lyfta fram behovet av en ny typ av fiskeavtal, som innehåller en klausul om mänskliga rättigheter. Tack för alla era inlägg. Detta är knappast slutet på dialogen, utan upptakten till en mycket givande diskussion oss emellan.

Maria do Céu Patrão Neves, *föredragande*. – (PT) Jag vill passa på att tacka alla som kommit till parlamentet i dag och fortsätter att ge sitt värdefulla stöd åt den här långdragna processen, som måste fullföljas för att vi ska kunna genomföra våra mål – vilket kommissionsledamoten precis sade.

Uppriktigt sagt inser vi ju att ett betänkande inte kan göra alla till lags. Många kommer säkert att säga att det i vissa avseenden inte gick långt nog, medan andra säger att det gick för långt i andra avseenden, eller rentav i samma avseenden. Just nu tycker jag att det är viktigt att framhålla att vi, med betänkandets hjälp, har åstadkommit en bra balans mellan de viktigaste frågorna och en bred samsyn. Jag tror att det finns en god chans att betänkandet ska utgöra en fullgod reaktion på sektorns behov, eller kanske snarare på dess krav.

Jag hoppas att vi nu kan fullfölja arbetet i fiskeriutskottet, där Carmen Fraga Estévez är ordförande, på samma sätt som hittills, och även på bredare front tillsammans med rådet och kommissionen, så att det går framåt med utarbetandet av lagstiftningsförslagen – vilket är en minst lika ansträngande uppgift.

Låt oss fortsätta att arbeta så här, med laganda och förståelse för att vi behöver beakta alla frågor som är betydelsefulla i olika delar av vår vidsträckta union, samtidigt som vi försöker att tillgodose fiskerisektorns olikartade behov i hela vår exklusiva ekonomiska zon på ett bra sätt. Då tror jag att vi med vårt arbete åstadkommer resultat som gagnar branschen. Mot denna bakgrund avser vi att skapa förutsättningar för att göra fiskerisektorn verkligt hållbar och långsiktigt utvecklingsbar.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i dag kl. 11.30.

Skriftliga förklaringar (artikel 149 i arbetsordningen)

Vito Bonsignore (PPE), *skriftlig*. – (IT) Först och främst gratulerar vi föredraganden Maria do Céu Patrão Neves till hennes arbete, som så här långt har varit förträffligt, och till att omröstningen fick ett sådant positivt resultat.

Vi hoppas att grönboken, som inom kort behandlas av utskottet, signalerar att vitboken snabbt kommer att läggas fram inför parlamentet. Från europeiskt håll har det alltid funnits ett intresse för fiskerisektorn. Vi anser emellertid att det är avgörande att skapa förutsättningar för ökade forskningsinvesteringar, särskilt på fiskeriområdet, och det redan i nästa ramprogram. Vi anser också att det är absolut nödvändigt att förbättra branschens kunskaper om regelverket, genom att tillåta en mer flexibel tillämpning av kvotssystemet och ge branschen ett större ansvar för övervakning och bestånd.

Vi vill också ha starkare partnerskap med tredjeländer för att bekämpa det olagliga fisket, och utöka samarbetet med Medelhavsländerna, så att vi på ett mer energiskt sätt kan reglera fisket i hav som Medelhavet, som alltid har varit en vagga för en rad olika civilisationer och kulturer.

Slutligen instämmer vi formuleringarna om modernisering i punkt 23, i synnerhet när det gäller den småskaliga fiskeflottan, låt vara att vi efterlyser ett lite mer detaljerat underlag här. Beträffande punkt 62 och punkt 63 om yrkeskvalifikationer för branschens aktörer vill vi ha tydligare skrivningar, särskilt avseende det småskaliga fisket, som skulle drabbas särskilt hårt av skärpta bestämmelser för hur flottorna ska förvaltas.

Nessa Childers (S&D), skriftlig. – (EN) Sportfisket svarar bara för en marginell del av fångsterna i EU:s fiskerisektor, men är ett omistligt inslag i det ekonomiska och sociala livet på flera håll i EU, särskilt i östra Irland. Sportfisket har gamla och betydelsefulla anor i östra Irland, och de sportfiskare som sitter vid floder som Slaney, eller vid stränderna på östkusten, skildras ofta i den irländska kulturen. Att Irland blivit så känt för sitt sportfiske har haft stor betydelse för turistväsendet på många håll i landet, både när det gäller inhemsk och internationell turism. Ett välkänt exempel på det senare är kändisen Tiger Woods, som regelbundet reser till Liffey i grevskapet Kildare. På grund av de minskande fiskbestånden görs försök att begränsa sportfisket längs stränderna och att avräkna sådana fångster från yrkesfiskarnas kvoter.

Dessa förslag kan slå hårt mot turistväsendets intäkter från sportfisket, och dessutom få skadliga kulturella följder i många delar av Irland. Därför måste parlamentet erkänna att sportfisket, i alla sina former, är en viktig del som berörs av fiskerisektorn. Det ekonomiska och sociala utbyte som sportfisket ger måste beaktas i vitboken om den reformerade gemensamma fiskeripolitiken.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Syftet med betänkandet om grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken är att utlösa en allmän debatt bland EU:s och medlemsstaternas institutioner. Precis som den gemensamma jordbrukspolitiken är fiskeripolitiken en strategisk plan som påverkar samtliga unionsmedborgare direkt, och som måste hanteras med beaktande av tre huvudprinciper: fiskets ekonomiska lönsamhet, skydd och bevarande av fiskbestånden och en skälig levnadsstandard för yrkesfiskarna. Det måste finnas en balans mellan samtliga dessa principer i lagstiftningsförslaget. Annars finns det risk för ekonomisk tillbakagång i kustregionerna, för utfiskning av vissa fiskarter eller för olagligt fiske och överträdelser av begränsningarna. Med tanke på att 88 procent av fiskbeståndet fiskas över maximal hållbar avkastning, och att upp till 80 procent av fångsten kastas överbord, behöver det fastställas fiskekvoter som gör att bestånden återhämtar sig, så att vi i framtiden får både avsevärt större fångster och ett hållbart fiske. Föredraganden påpekar helt riktigt att jämvikten mellan producenter och konsumenter har störts genom att mellanhänder i form av butikskedjor uppträtt på marknaden. Detta har satt press på fiskpriserna och gjort situationen i fiskerisektorn ännu mer vanskelig. I det betänkande som lagts fram beaktas alla de tre huvudprinciper som jag precis nämnde, och man föreslår konkreta lösningar som gagnar hållbarheten. Det är således ett bra första steg för att slå vakt om fisket för allas räkning.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag vill gratulera Maria do Céu Patrão Neves till hennes arbete och till det betänkande som vi nu har röstat om. För oss portugiser är fisket en känslig punkt, eftersom det finns många fiskesamhällen hos oss – och för oss i Socialdemokratiskt centrum–Folkpartiet (CDS-PP) är frågan helt avgörande.

Jag anser att det behövs en ny lagstiftning för den gemensamma fiskeripolitiken, som ger bättre resultat och är bättre anpassad till situationen i respektive territorium. Jag välkomnar därför avsikten att framför allt inrikta arbetet på principerna om regionalisering och subsidiaritet, så att medlemsstaterna får större frihet att fatta egna beslut, och den gemensamma fiskeripolitiken får en mer flexibel utformning. Samtidigt tror jag att det är största vikt att den nya gemensamma fiskeripolitiken möjliggör ett ekologiskt och ekonomiskt hållbart fiske, eftersom utmaningarna på miljöområdet medför stora problem för de resurser som används i fisket. Vi är inte likgiltiga inför fiskarnas problem, och vi rekommenderar att den nya gemensamma fiskeripolitiken på ett tillfredsställande sätt slår vakt om fiskekapaciteten hos de samhällen som är beroende av fiske.

Jag anser också att det är mycket viktigt att den nya gemensamma fiskeripolitiken slår vakt om fiskkvaliteten och sörjer för att människor har god tillgång till sådan fisk, så att de kan äta en fiskrik kost, som vi i dag vet är både allsidig och nyttig.

Jag kommer med intresse och särskild uppmärksamhet att följa den förestående reformen av den gemensamma fiskeripolitiken, och kommer alltid att försvara Portugals intressen på detta strategiska område.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Ur praktisk synvinkel välkomnar jag dessa åtgärdsförslag för att långsiktigt skydda havsresurserna av både ekologiska och ekonomiska skäl, liksom förslaget att modernisera fiskeredskapen, och särskilt att behovet av yrkeskvalifikationer i branschen betonas. Särskilt glädjande är rekommendationen om att alla obligatoriska förändringar bör införas stegvis med en inledande övergångsperiod, så att branschen, och framför allt de enskilda fiskarna, får tid på sig att anpassa sig till nya kostnader i en näring som redan i dag är hårt pressad. Men trots att det sägs i betänkandet att storskaliga och småskaliga fiskeflottor bör behandlas olika, är det mycket beklagligt att särskilt de senare belastas med nya omkostnader. Fiske är inte bara en ekonomisk verksamhet, utan också en del av samhället och vår kultur, och vi måste slå vakt om de småskaliga fiskarnas levnadssätt. Hittills har deras försörjning varit beroende av de historiska anspråk på fiskerättigheter vid kusten som deras lokala samhällen har kunnat göra. Mot bakgrund av detta får vi inte tappa bort löftet i betänkandet att "garantera denna del av befolkningen (människor som lever av fisket) en skälig levnadsstandard".

James Nicholson (ECR), skriftlig. – (EN) Det är i dag allmänt vedertaget att 2002 års reform av den gemensamma fiskeripolitiken är ett hopplöst misslyckande, och att fiskerisektorns situation fortsätter att försämrats, snarare än att förbättras. Den gemensamma fiskeripolitiken har blivit en mardrömslik byråkrati, vars överreglering och detaljstyre är ett gissel för branschen utan att den åstadkommer några nämnvärda positiva resultat. Den stundande reformen av den gemensamma fiskeripolitiken ger oss en chans att göra en politisk kursomläggning, att undanröja byråkratiska överdrifter och att åstadkomma miljömässiga, sociala och ekonomiska resultat – vilket är vad politiken är till för. Det viktigaste målet för en reformerad gemensam fiskeripolitik måste vara att ge fiskarna förutsättningar att tjäna en skälig inkomst på ett miljömässigt hållbart sätt. Utmaningen ligger i att utforma den gemensamma fiskeripolitiken på ett sätt som slår vakt om både sysselsättningen och fiskbestånden. Vid reformen av den gemensamma fiskeripolitiken bör vi göra oss kvitt all överdriven centralstyrning från Bryssel, och i stället inrikta oss på idéer som exempelvis handlar om hur intressenterna lokalt kan sköta den dagliga förvaltningen av bestånden.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), skriftlig. – (PL) Grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken riktar förintande kritik mot såväl kommissionen som medlemsstaterna. Den utgör ett mycket talande bevis för att inte alla unionens projekt och reformer kröns med framgång. Vi bör därför dra rätt slutsatser när det gäller utformningen av lösningar, såväl institutionellt som praktiskt.

Ett kardinalfel med 2002 års reform var överdriven centralisering. EU består av många regioner med helt olika karaktär och särart. Detta borde få oss att eftersträva regionalisering. Kommissionen får inte behandla Östersjön på samma sätt som Atlanten eller Medelhavet. En regionalisering av fiskeripolitiken bör åtföljas av konkreta åtgärder på det sociala och ekonomiska området. De åtgärder som invånarna i fiskeberoende områden anser vara viktigast är ekonomisk och social diversifiering och omstrukturering, bland annat genom att skapa nya arbetstillfällen i branscher utanför fiskerisektorn. I Östersjön går det inte att öka fångsterna eller sysselsättningen i fiskerisektorn, och detta faktum talar för att det är nödvändigt att genomföra dessa åtgärder. Detta skulle svara mot sociala förväntningar och behov.

Forskningen visar att två tredjedelar av de europeiska fiskbestånden är hotade – bland annat gäller detta välkända arter som sjötunga, spätta och torsk. Världsnaturfonden har genomfört analyser som utan förbehåll konstaterar att den reproducerande populationen av tonfisk och många andra arter i Medelhavet kommer att ha försvunnit fram till 2012 om det inte genomförs konkreta förändringar.

Sirpa Pietikäinen (PPE), skriftlig. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Fisket i unionen och i tredjeländers territorialvatten har nu i flera årtionden varit underkastat EU:s gemensamma fiskeripolitik.

Detta politikområde hör tyvärr till EU:s värsta misslyckanden. Vi har fått en situation som man med all rätt kan kalla krisartad. Situationen för fiskbestånden är ytterst oroande, två tredjedelar av de fiskbestånd som har något kommersiellt värde har kollapsat. Fiskerisektorn har stora problem med minskande lönsamhet, och fiskstimmen har tunnats ut enormt. Alltför frikostiga fiskekvoter och olagligt fiske raderar ut fiskbestånden i alarmerande takt.

Krisen beror på att man länge har varit helt likgiltig inför de problem som vuxit fram på grund av överfiske och olagligt fiske. Dessutom håller den övriga havsmiljön på att förstöras av destruktiva fiskemetoder. Bottentrålning hör till de metoder som vållar störst skador.

EU måste inse hur allvarlig krisen för fiskbestånden är. Här finns det också en stark koppling till de yttre förbindelserna, eftersom nästan en tredjedel av all fisk som säljs i EU importeras från omvärlden. En nyckelkomponent i den nya gemensamma fiskeripolitiken kommer att vara att ingå mer hållbara fiskeavtal med våra partnerländer. De viktigaste reformerna måste vara att ta itu med överkapaciteten i fiskeflottorna och att stoppa det olagliga fisket genom effektivare övervakning.

Precis som kommissionen skriver i sin grönbok måste de viktigaste beståndsdelarna av den reformerade fiskeripolitiken vara att man utgår ifrån det ekologiska systemets behov och tillämpar försiktighetsprincipen. Politiken måste framför allt inriktas på att åstadkomma ett verkligt hållbart fiske för respektive art. För att så ska ske krävs att varje land har egna strategier för förvaltning och skydd. EU måste också vara redo att vid behov besluta om lösningar för att garantera att bestånden återhämtar sig, genom att införa totalförbud för fiske och handel med fisk.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken utgör en möjlighet att se över olika aspekter av EU-politiken, bland annat på det ekonomiska, sociala och miljömässiga området, och att ta fram nya metoder för att lösa sektorns återstående problem. I reformen av den gemensamma fiskeripolitiken fäster man särskilt avseende vid de yttersta randområdena, där fisket betyder oerhört mycket för den lokala utvecklingen och för invånarnas försörjning.

I betänkandet om grönboken kräver man reformer som jag anser är nödvändiga för att förbättra genomförandet av politiken i regionerna. Det handlar i synnerhet om att decentralisera fiskeriförvaltningen med beaktande av respektive regions särskilda förutsättningar, och om att skydda enskilda arter och på så vis göra fisket långsiktigt hållbart. På Madeira finns det ett mycket stort behov av att modernisera fiskeflottan och vidta åtgärder som garanterar fiskets ekonomiska överlevnadsförmåga. Jag vill än en gång betona att en effektivare förvaltning av fiskeresurserna, i kombination med en strategi för ekonomiskt stöd till dem som arbetar i branschen, är avgörande prioriteringar inom ramen för reformen, och att dessa måste genomföras regionalt.

Reformen av den gemensamma fiskeripolitiken är upptakten till ett nytt utvecklingsskede för sektorn, med en mer framträdande roll för samtliga intressenter på nationell, regional och branschmässig nivå.

5. Järnvägssäkerhet, inbegripet det europeiska signalsystemet (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens uttalande om järnvägssäkerhet, inbegripet det europeiska signalsystemet.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Tågolyckan i Buizingen måndagen den 15 februari 2010 var en fruktansvärd tragedi. Jag förstår att detta allvarliga tillbud ger upphov till en rad tekniska och politiska frågor om järnvägssäkerhet.

För det första går mina tankar till offren för denna tragedi och till deras anhöriga. Det är alltid svårt att hitta tröstande ord i sådana här beklämmande sammanhang, och ibland kan det vara mer talande att tåga. Orsakerna till olyckan är ännu inte helt klarlagda, och en säkerhetsutredning har inletts i enlighet med direktivet om säkerhet på gemenskapens järnvägar.

Det åligger det belgiska utredningsorganet att genomföra utredningen, som ju bör hållas åtskild från den rättsliga utredningen. Syftet med säkerhetsutredningen är inte att fastställa skuld eller ansvar, utan snarare att identifiera orsakerna, så att järnvägssäkerheten kan förbättras och tillbud förebyggas.

Det belgiska utredningsorganet har begärt utredningshjälp från Europeiska järnvägsbyrån. Två av byråns utredare förstärkte den belgiska utredningsgruppen bara ett par timmar efter det att olyckan inträffade.

Jag vill framhålla att det är olämpligt att dra några slutsatser ännu eftersom olyckans orsaker ännu inte är klarlagda. Jag står givetvis till tjänst för att reda ut olika frågor som uppstått efter den här tragedin, och jag ska redogöra för min syn på läget.

När järnvägsolyckor inträffar är det bara alltför vanligt med synpunkter som går ut på att det finns ett samband mellan olyckan och EU:s bestämmelser på området. Låt mig inledningsvis vara mycket tydlig när det gäller

marknadens avreglering. Godstrafiken på järnväg har konkurrensutsatts och krav har införts på att infrastrukturförvaltning och järnvägstrafik ska ombesörjas av olika aktörer. Samtidigt har det införts ett strängt regelverk för järnvägssäkerhet och driftskompatibilitet. Vi vill sörja för en fortsatt hög järnvägssäkerhet, samtidigt som vi erkänner varje medlemsstats rätt att ha egna förfaranden och metoder på detta område.

Europeiska järnvägsbyrån sammanställer regelbundet rapporter om säkerheten i det europeiska järnvägsnätet, och övervakar utvecklingen på området i medlemsstaterna.

Nyckeltalen visar att järnvägssektorns konkurrensutsättning inte har fått några skadliga följder för järnvägssäkerheten. Jag vill därför vara mycket tydlig med att jag anser att varje försök att påvisa ett samband mellan järnvägssäkerheten och järnvägsmarknadens avreglering bara är en rökridå för att få debatten att handla om annat än tillbudets verkliga orsaker.

Beträffande den samtidiga förekomsten av nationella och europeiska tågledningssystem kan man säga följande. I dag sörjer mer än 20 olika nationella system för att vi har en säker järnvägstrafik i Europa. De system som tagits fram på nationell nivå består av en komponent i spåret och en fordonsbaserad komponent. Komponenten i spåret överför information till en dator i tåget, som slår till bromsarna om en farlig situation upptäcks.

Systemet kan bara fungera om tågsätt och spår är utrustade med kompatibla system. De olika nationella tågledningssystemen har varierande säkerhetsnivåer och prestanda, och även regelverket för den utrustning som ska installeras i spår och lokomotiv skiljer sig åt i dessa nationella system.

Att de olika nationella systemen inte är kompatibla är ett stort problem för den internationella tågtrafiken, eftersom man antingen måste byta lokomotiv varje gång en gräns ska korsas, eller utrusta lokomotiven med lika många fordonsbaserade system som det finns system i de spår som ska trafikeras. Det finns till och med exempel på länder med flera olika nationella system. Högastighetståget Thalys är exempelvis utrustat med sju olika nationella system för att kunna trafikera fyra länder.

Man har därför tagit fram och utvecklat ett system som kan användas på EU-nivå, och som för närvarande håller på att installeras i viktigare internationella linjer och tåg i Europa. Systemet är känt som ERTMS, eller European Rail Traffic Management System.

När det gäller tidsaspekten kan vi konstatera att flertalet av de nationella systemen utvecklades i början av 1980-talet, men att införa dem är en långdragen och kostsam historia. I de flesta länder har hittills bara en del av de nationella järnvägsnäten och lokomotiven utrustats, och detta gradvisa införande har tagit ungefär 20 år.

Specifikationerna för ERTMS har varit tillgängliga sedan 2000. Ett antal pilotprojekt genomfördes under åren 2000 till 2005. Sedan 2005 har flera ERTMS-utrustade järnvägslinjer tagits i drift. För närvarande har 10 medlemsstater ERTMS-utrustade linjer och diverse projekt pågår i så gott som samtliga medlemsstater. I Belgien har exempelvis linjen Aachen–Liège utrustats, liksom de ICT-tåg som trafikerar linjen.

ERTMS infördes främst för att främja driftskompatibiliteten, så att ett och samma lokomotiv kan användas i gränsöverskridande trafik. Det är emellertid också vedertaget att systemet ger vissa säkerhetsfördelar. I dag är systemet helt driftsklart, men eftersom installationen i vagnsparken och utmed de långa järnvägslinjerna är så tidskrävande, kommer de nationella systemen att bibehållas parallellt med ERTMS utmed spåren.

Taiwan är bara ett i raden av tredjeländer som har valt ERTMS, och här har inte bara driftsaspekter spelat in. Taiwan investerar helt enkelt i ERTMS eftersom systemet är marknadsledande i dag.

Det har ställts ett par frågor om att jämföra situationen i olika medlemsstater. Att sammanställa en ranking av medlemsstaterna och att göra meningsfulla jämförelser är besvärligt och föga fruktbart. Allt beror ju på vilka jämförelsetal och perioder man väljer, och vilken kvalitet det inkomna underlaget håller. För övrigt skulle ett eller två allvarliga tillbud få ett starkt utslag, oavsett vad rankingen bygger på.

Som helhet visar underlaget att Belgien har en genomsnittlig prestationsnivå. Däremot är det riktigt att Belgien är sämre än EU-genomsnittet när det gäller att utrusta spår med såväl det inhemska som det europeiska automatiska tågssäkerhetssystemet.

Mathieu Grosch, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Tack för era förklaringar. Mot bakgrund av tillbudet i Buizingen är det förstås viktigt att visa såväl offren som utredningen vederbörlig respekt. Vi får därför inte dra förhastade slutsatser om olyckan, och, vad viktigare är, inte heller börja utpeka skyldiga.

Jag tycker att det var rätt av kommissionen att kraftfullt tillbakavisa anklagelserna från de belgiska statsjärnvägarna om att utvecklingen av ERTMS har dragit ut på tiden. Vi vet att säkerheten fortfarande är en nationell prioritering, och att den kommer att så förbli även i framtiden. På EU-nivå har vi såväl från kommissionens som från parlamentets sida alltid beklagat att järnvägsföretagen inte ser säkerhetsaspekten och driftskompatibiliteten mellan de olika europeiska systemen som viktigare frågor.

När olyckor inträffat händer det ofta att nya förslag läggs fram i politiska sammanhang. I det här fallet får jag säga att förutsättningarna var goda i alla avseenden, såväl lagstiftningsmässigt som tekniskt. Det enda som kan ha saknats är viljan att prioritera tekniken. Den teknik som möjliggör en säker övergång mellan det europeiska systemet och det avancerade belgiska systemet – det vill säga det system som kallas TBL 1+ – har funnits sedan mitten av 1990-talet. Det har vare sig saknats tid eller tekniska resurser.

För mig är det framtiden som räknas, och jag vill därför framhålla följande. För det första får vi under inga omständigheter skära ned på utbildningsinsatserna i järnvägssektorn. Detta har inte hört till EU:s uppgifter, och kommer inte heller att göra det. Järnvägarna har högt kvalificerade medarbetare och ska ha detta även i framtiden.

För det andra behöver vi konkreta och bindande övergångsplaner från järnvägsföretagens och de enskilda ländernas sida. Att låta allting ske på frivillig basis räcker inte längre. Vi behöver en exakt tidsplan och parlamentet får snart möjlighet att undersöka vilka specifika mål som kan bli aktuella.

Mitt tredje förslag är att passagerarna ska ha rätt att få veta om den spårsträcka som de färdas på, och det tågsätt de sitter i, uppfyller strängast möjliga säkerhetskrav. Detta är det minimum av upplysningar som framtidens passagerare måste få tillgång till. Vi behöver också ta reda på hur vi ska gå till väga för att införa ett obligatoriskt krav på detta.

Saïd El Khadraoui, för S&D-gruppen. – (NL) Jag yttrar mig som företrädare för gruppen Progressiva förbundet av socialdemokrater och demokrater i Europaparlamentet, och vill inledningsvis uttrycka mitt djupt kända deltagande till offren för järnvägsolyckan i Buizingen och deras anhöriga och vänner.

Vi får ju invänta vad utredningen kommer fram till innan vi drar några konkreta, detaljerade slutsatser. Icke desto mindre måste järnvägssäkerheten förbli ett område som ständigt granskas från alla håll, bland annat från europeiskt håll, och vi behöver därför regelbundet utvärdera, förbättra, komplettera och anpassa dessa säkerhetskrav. Jag vill ansluta mig till de ledamotskolleger som – liksom ni själv, herr kommissionsledamot – poängterade att vi beklagar att vissa personer med ansvarsfulla befattningar i Belgien har försökt att ge EU skulden för olyckan, eller åtminstone har insinuerat detta. Framför allt har den försenade utvecklingen av ERTMS anförts som en orsak till varför bara ett litet fåtal lokomotiv i dag, 2010, har utrustats med det automatiska stoppsystemet.

Men låt oss å andra sidan, i uppriktighetens namn, konstatera en sak: Visst har utvecklingen av denna goda idé – att byta ut 20 enskilda signalsystem mot ett enda – tagit längre tid än vi hoppades eller förväntade oss. Det beror förstås på att det rör sig om en avancerad teknik och på att ett mycket stort antal länder – 27 stycken, även om de ursprungligen var lite färre – måste enas om denna standard. Ändå har detta, som ni helt riktigt påpekade, inte avhållit någon medlemsstat från att utveckla ett eget system, eller från att i ett tidigt skede börja använda olika föregångarversioner av ERTMS.

Min uppfattning är att vi nu behöver blicka framåt och ställa oss frågan: Vad kan vi göra för att förbättra järnvägssäkerheten? Jag anser också att vi kan arbeta för detta i ett flertal europeiska sammanhang. För det första kan vi göra det genom att vidareutveckla ERTMS. En sådan utvecklingsplan finns redan. År 2009 hjälpte vi medlemsstaterna på den här punkten genom att öronmärka 240 miljoner euro av anslagen till det transeuropeiska transportnätet TEN-T.

För det andra måste vi emellertid också övervaka att EU:s befintliga säkerhetslagstiftning genomförs i praktiken ute på fältet. Detta är en viktig uppgift för kommissionen och för Europeiska järnvägsbyrån. Låt mig som ett exempel nämna direktivet 2004/49/EG om säkerhet på gemenskapens järnvägar. Direktivet stadgar bland annat att varje medlemsstat ska inrätta en säkerhetsmyndighet som ska vara oberoende av järnvägsföretag och infrastrukturförvaltare. Till myndighetens uppgifter hör att övervaka, främja och genomföra järnvägssäkerhetsåtgärder och att utveckla lagstiftningen. Jag har en känsla av att detta inte har fungerat så bra i Belgien. Det vore lämpligt om ni genomförde en översyn av medlemsstaternas faktiska förmåga att aktivt garantera en hög säkerhetsnivå i sina nationella järnvägssystem. Det är en uppgift som jag skulle vilja anförtro er.

Dirk Sterckx, för ALDE-gruppen. – (NL) För min politiska grupps räkning vill även jag framföra mitt deltagande till offren, och även jag anser naturligtvis att vi bör invänta utredningsresultatet. Förhoppningsvis genomförs utredningen med största möjliga skyndsamhet, men också med största möjliga grundlighet.

I mitt land har man börjat fråga sig hur järnvägsfrågan egentligen hanteras på EU-nivå. Uppriktigt sagt kommer det som en chock för mig att vissa personer anklagar oss för att försumma säkerheten. Jag var parlamentets föredragande för direktivet om säkerhet på gemenskapens järnvägar, som Saïd El Khadraoui precis berörde, och är stolt över det arbete som vi uträttade då. Vår inställning var att vi behövde ställa mycket hårda säkerhetskrav på samtliga medlemsstater, att vi behövde ta fram en EU-ram för detta, och att vi behövde fastställa krav. Det krävdes mycken möda innan vi fick med oss medlemsstaterna på detta. Jag kan konstatera – Saïd El Khadraoui har med all rätt redan tagit upp detta – att direktivet tyvärr faktiskt genomförs på ett mindre välorganiserat sätt i vissa länder, däribland mitt eget. Jag hoppas att ni tittar närmare på detta igen, herr kommissionsledamot. Kanske är det också motiverat att parlamentet ser över direktivet och skärper lagstiftningen, som Mathieu Grosch sade. Man kan således inte påstå att vi försummar säkerheten – det förhåller sig precis tvärtom.

För det andra innehåller förordningen om rättigheter och skyldigheter för tågresenärer en artikel som vi hoppades aldrig skulle behövas. Det rör sig om förskottsutbetalningar då resenärer avlider eller skadas i järnvägsolyckor. Jag välkomnar att de belgiska statsjärnvägarna SNCB har meddelat att de avser att tillämpa detta system och göra förskottsutbetalningar. En gång i tiden hade detta faktiskt inte kunnat ske.

Vissa har hävdat att marknadens avreglering har gjort järnvägarna osäkra. Här vill jag inlägga en synnerligen energisk protest. Detta är inte sant, vilket framgår av Europeiska järnvägsbyråns senaste statistik för 2008. De länder som redovisade det bästa resultatet för 2008 var Storbritannien och Nederländerna, i båda fallen länder som har avreglerat sina marknader.

Jag anser också att vi behöver rikta uppmärksamheten mot människorna, på de järnvägsanställda ute på fältet – lokförare, stationspersonal och administratörer. Vi borde se över deras situation och se till att säkerheten prioriteras inte bara i deras utbildning, utan också i arbetets organisation och i hela företagskulturen. Avslutningsvis vill jag säga att vi inte får glömma att järnvägen fortfarande är det säkraste samfärdsmedel som finns.

Isabelle Durant, för Verts/ALE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot! Även i mina ögon är olyckan i förra veckan det värsta järnvägstillbud som drabbat Belgien sedan 2001, då jag själv var trafik- och transportminister. Än en gång går givetvis mina tankar till vår kollega Claudia Candeago, och till alla andra offer för denna tragedi, till deras anhöriga och till alla sörjande järnvägsanställda.

Precis som föregående talare ska jag avstå från att dra några slutsatser. Utredningen pågår och vi ska inte spekulera i vad den kan utmynna i. I Belgiens fall står det däremot – som vissa redan har påpekat – klart att järnvägarna har dröjt beklagligt länge med att införa automatiska säkerhetssystem för sina tåg. Efter olyckan hörde jag att det hette att man visserligen inte kunde hävda att olyckan hade budgetmässiga orsaker, men att fördröjningarna i utvecklingen av EU-standarder för driftskompatibilitet var en tänkbar förklaring till olyckan. Det kunde jag inte finna mig i, och jag kände genast att man smutskastade EU med ogrundade anklagelser.

Det europeiska tågledningssystemet ERTMS ger faktiskt företagen en möjlighet att investera i säkerheten på ett samordnat och driftskompatibelt sätt. Vi måste göra oss kvitt villervallan av nationella standarder som sinkar utvecklingen och konkurrensförmågan, samtidigt som det europeiska tågkontrollsystemet ETCS (European Train Control System) håller på att utvecklas. Det utvecklas naturligtvis vidare, både nu och i framtiden. Detta är vad som krävs för att fortsätta att upprätthålla en avancerad teknisk nivå. Jag tvivlar för övrigt inte heller på att vi får se åtskilliga innovationer inom de närmaste fem eller tio åren.

Olyckor av det här slaget är ytterst ovanliga, men förvisso utgör de en påminnelse om att säkerheten alltid kan förbättras ytterligare, och jag har några förslag i det avseendet.

För det första överlägger vi just nu – som ni vet, herr kommissionsledamot – om de transeuropeiska transportnäten, deras skick och de kriterier som ska tillämpas på dem. När det gäller dessa europeiska transportnät anser jag att införandet av ERTMS i hela Europa faktiskt borde prioriteras. Jag anser också att vi i det sammanhanget behöver besluta om tidsfrister, särskilt när det gäller de resurser som varje land och varje nät måste utrustas med.

Slutligen anser jag att vi måste prioritera säkerheten framför avregleringen av marknaderna genom att tvinga nya operatörer som vill bedriva tågtrafik på nationella nät att ytterligare en tid anpassa sig till de automatiska

säkerhetssystem som redan finns på dessa nät, och att utrusta sin fordonspark med de mottagare och den fordonsbaserade utrustning som krävs.

Avslutningsvis anser jag att Europeiska järnvägsbyrån, för sin del, skulle kunna tillhandahålla ett oerhört värdefullt stöd när det gäller att integrera de nationella säkerhetsmyndigheterna på ett bättre sätt. En sådan integration skulle exempelvis göra det möjligt att typgodkänna utrustning.

(Talmannen avbröt talaren.)

Derk Jan Eppink, för ECR-gruppen. – (NL) Utredningen av orsakerna till järnvägsolyckan i Buizingen är ännu inte klar, och jag kan därför inte heller kommentera den. Men jag har dragit följande slutsats. När järnvägsolyckor inträffar i Storbritannien är människor snabba med att skylla dem på privatiseringen av järnvägssektorn. De belgiska statsjärnvägarna SNCB får det i jämförelse högsta stödet i hela EU. Belgien ger 32 cent per passagerarkilometer i stöd till sina järnvägar, medan Frankrike är tvåa med 24 cent. Stödet i Nederländerna är 15 cent, och det brittiska stödet 4 cent. Allt stöd till trots har SNCB ändå skulder på 10 miljarder euro. Vart tar pengarna vägen?

När jag tittar på SNCB:s infrastruktur är vanskötseln slående. Allt är gammalt och slitet. Kanske händer det också ibland att säkerhetssystemet vansköts? Det är tänkbart att fackföreningarnas makt gör att alltför stora summor hamnar i medarbetarnas lönekuvert. I Belgien är det socialisterna som är herrar över järnvägen, och de missköter den. Dessa frågor behöver faktiskt ställas, eftersom SNCB knappast kan skylla på att man har för lite pengar!

Jacky Hénin, för GUE/NGL-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag storknade nästan när Brian Simpson i november förkunnade inför kammaren: "Även om gemenskapens järnvägssystem är mycket säkert och under senare år har kunnat förbättras i och med marknadsliberaliseringen...". Icke desto mindre följde han upp detta med att säga att "de dödsolyckor som nyligen inträffat [har] gett upphov till frågor om säkerheten".

Priset för olyckan i Buizingen har varit fruktansvärt, i form av människoliv och ett enormt fysiskt och själsligt lidande. Detta utgör en stark påminnelse om att det är hög tid att på allvar diskutera järnvägssäkerheten. Vi kan genast avfärda föreställningen att det som utmärker alla olyckshändelser är att de inte går att förutse. Den bristfälliga säkerheten i det europeiska järnvägsnätet är framför allt en direkt följd av åtskillnaden mellan förvaltningen av järnvägens infrastruktur och förvaltningen av dess fordonspark. Jag vill med all tydlighet framhålla att det är kommissionen som har tvingat fram denna åtskillnad – stick i stäv mot de järnvägsanställdas uppfattning – för att kunna konkurrensutsätta järnvägssektorn. Detta ger en starkt ökad olycksrisk. Åtskillnaden gör att underhållet av det europeiska järnvägsnätet försummas till förmån för vinstmaximering. Ni kan ju försöka att vinna lite tid genom att hävda att problemen bara går att lösa genom att använda den bästa moderna tekniken. Till syvende och sist är emellertid en järnvägspolitisk kursomläggning det som vi européer behöver. Från år till år minskar järnvägarnas personaltäthet och underhåll, och investeringarna och utbildningsinsatserna avtar alltmer. Då är det oundvikligt att vi får befatta oss med olyckor igen, och sorgset högtidlighålla de drabbades minne. Om vi ska få en verkligt säker järnvägstrafik måste kommissionen stänga konkurrenskapitlet och slå upp samarbetskapitlet i stället.

Avslutningsvis kan ingen av oss längre blunda för sitt ansvar när vi avslutar den här debatten. För min egen del tänker jag inte befatta mig med sådana uppsåtliga försämringar. Utan förändringar ...

(Talmannen avbröt talaren.)

Philip Claeys (NI). – (NL) Låt mig inledningsvis kort och gott konstatera att Belgien hör till de länder i världen där skattebördorna är som störst. Ändå får de skattebetalare som lever i detta oregerliga land – och det gäller särskilt oss flamländare – inte mycket valuta för sina pengar, något som järnvägssystemet är ett utmärkt exempel på. Det är hopplöst föråldrat, förseningarna är många och långa och man får trängas i vagnarna under rusningstrafiken.

Ledningen för de belgiska statsjärnvägarna SNCB är starkt politiserad och ineffektiv. Ett vanligt fenomen i belgisk politik är att ingen vill ta något som helst ansvar när någonting går snett. Tågolyckan i Pérot 2001 liknade den olycka som i förra veckan inträffade i Buizingen. För nio år sedan räknade alla med att det nu skulle vidtas kraftfulla åtgärder för att förbättra säkerhetssystemet – men så har inte skett. I väntan på införandet av det europeiska tågkontrollsystemet ETCS utvecklade Belgien ett eget system, som emellertid kom alldeles för sent och var helt otillräckligt.

Lärdomen av detta är att vi måste göra större investeringar i säkerheten och att de olika befintliga systemen måste anpassas bättre till varandra. Om det går att åstadkomma en fungerande driftskompatibilitet behöver

övergången till det europeiska ETCS främjas så mycket som möjligt, eftersom det inte är vettigt att exempelvis ett Thalys-tåg mellan Paris och Amsterdam är utrustat med inte mindre än sju olika säkerhetssystem.

Werner Kuhn (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Vi har alla chockats djupt av denna fruktansvärda olycka, som orsakats av en kollision mellan två pendeltåg i Bryssel. Våra tankar går nu till offrens anhöriga och vänner.

Efter sådana här katastrofer är det vanligt att människor genast vill hitta någon att lägga skulden på. Men EU, kommissionen och de säkerhetsbestämmelser som vi införde genom direktiv 2004/49/EG får inte göras till syndabockar i det här sammanhanget. Den viktiga frågan är givetvis i stället om vi bör skärpa säkerhetsföreskrifterna. Haveriutredningen är ännu inte klar, och därför kan vi inte heller emotse några entydiga slutsatser på det här stadiet. Vi måste framför allt ställa oss frågan om olyckan gick att förhindra. Vi kan inte utesluta den mänskliga faktorn eller tekniska fel, och därför är båda dessa faktorer relevanta för järnvägssäkerheten. Alla järnvägsoperatörer – både statliga och privata – är skyldiga att hålla en godtagbar säkerhetsnivå. Järnvägsbolagen i varje land ska se till att de följer tillämpliga säkerhetsföreskrifter.

Jag tänker i det här läget inte komma med några föreläsningar ur tysk synvinkel. Jag vill bara meddela att vi i Tyskland har försökt att tillämpa direktivet från A till Ö. Där det finns risk för att fel uppstår genom den mänskliga faktorn, måste det finnas tekniska system som kan reagera. Jag kommer ihåg säkerhetsgreppet som automatiskt utlöser bromsarna om ingen håller i det under en minut. Bromsarna utlöses också automatiskt om tåget passerar en röd stoppsignal. Sådana här system är vad vi behöver. Det europeiska tågkontrollsystemet måste införas, så att det finns en chans att påverka dessa faktorer utifrån.

Ledamöterna av utskottet för transport och turism kommer att gemensamt arbeta för att genomföra de utvärderingar som krävs och dra nödvändiga slutsatser om säkerhetsbestämmelserna.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman! Tågkatastrofen i Buizingen utanför Bryssel har krävt 18 människoliv och skadat över 160 personer. Givetvis går våra tankar framför allt till de anhöriga. Orsakerna till olyckan är än så länge inte klarlagda och håller på att utredas. Vi bör överväga att göra en utvärdering av järnvägssäkerheten i EU, i varje enskild medlemsstat.

Utvärderingen måste naturligtvis inriktas på säkerhetssystemen, på hur de används, på deras driftskompatibilitet och på hur väl de fungerar. Men denna kartläggning av säkerhetsnivån i det europeiska järnvägsnätet måste ha ett brett perspektiv och i synnerhet också omfatta en kartläggning av de järnvägsanställdas arbetsförhållanden, eftersom medarbetarna är den bästa garanten för säkerhet.

Jag uppmanar därför kommissionen att utvärdera säkerheten i det europeiska järnvägsnätet, och att tillämpa en helhetssyn som utgår från den tidpunkt då järnvägssektorns avreglering inleddes. En sak är klar: Det är nu dags att göra en förutsättningslös utvärdering av det praktiska resultat som åstadkommits genom denna politik, som syftat till att avreglera och nedmontera de allmännyttiga tjänsterna. Vilket mervärde har politiken skapat? Vem har gagnats av den? Vem har den gått ut över?

Målet är att jämföra genomförandet av de europeiska säkerhets- och signalbestämmelserna med arbetsförhållandena från och med den tidpunkt då järnvägssektorns avreglering inleddes i varje medlemsstat. Kommissionen måste därför ha en bredare syn på de allmännyttiga tjänsternas roll. Mitt parti, Parti Socialiste, har länge efterlyst kraftfulla åtgärder från EU:s sida för att slå vakt om och utveckla de allmännyttiga tjänsterna. Detta resonemang ligger till grund för förslaget om att införa ett ramdirektiv för allmännyttiga tjänster. Syftet är att garantera att de allmännyttiga tjänsterna får en robust rättslig ram, och erforderlig finansiering, i enlighet med principen om allmän och lika tillgång.

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

Derk Jan Eppink (ECR). – (NL) Jag vill ställa en fråga till Marc Tarabella, som jag i andra sammanhang hyser stor personlig respekt för. Han kan väl inte bortse ifrån att de belgiska statsjärnvägarna SNCB får det högsta stödet i hela EU? Han kan därför inte skylla på avregleringen, eftersom passagerartrafiken inte har avreglerats, och lär inte heller kunna hitta på några andra ursäkter.

Jag vill också påpeka att han företräder Belgiens franskspråkiga socialistparti (PS), som via fackföreningarna har stort inflytande över SNCB. Om det politiserade järnvägssystemet klarade av att sköta järnvägsdriften bättre, skulle sådant här aldrig inträffa.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Herr talman! Jag ska nöja mig med att bemöta Derk Jan Eppink genom att påpeka att han inte är på valmöte just nu. Människor har fallit offer för en katastrof, och liknande katastrofer har inträffat förut. Det är bara naturligt att undra vad som har orsakat den. Utredningen pågår, och vi får avvakta vad den kommer fram till.

Men det finns en sak som vi aldrig får bortse ifrån, och det är den mänskliga faktorn. Jag vet att ni är en vän av avreglering, i mycket högre grad än jag själv, som faktiskt är motståndare till avreglering av allmännyttiga tjänster, men vid all avreglering bortser man från den mänskliga faktorn. De anställda pressas till bristningsgränsen, de tvingas arbeta flera timmar i sträck, eller i vilket fall som helst under längre tidsperioder, utan möjlighet att ta en paus. En lokförare ansvarar för sina resenärers säkerhet. Därför anser jag att det är viktigt att ta reda på hur arbetsförhållandena ser ut och om de har förändrats. Detta anser jag är en viktig aspekt.

Joe Higgins (GUE/NGL). – (EN) Herr talman! Den fasansfulla järnvägsolyckan utanför Halle var en fruktansvärd tragedi för offren, deras anhöriga, arbetskamrater och vänner. Nu är huvudsaken att vi drar de nödvändiga lärdomarna av tragedin, så att inte fler människoliv offras i framtiden. Om man vill ha en järnvägstrafik som både anställda och resenärer kan känna sig trygga med, är det avgörande att man lyssnar noga på de järnvägsanställda, och följer deras råd.

Det är en ren förolämpning att höra en person som av allt att döma är en brittisk konservativ ledamot av Europaparlamentet stå här i talarstolen och smutskasta och förtala belgiska järnvägsanställda, när det framgår med all tydlighet att nyliberalism och avreglering har orsakat oerhörda skador på vårt järnvägssystem som en allmännyttig inrättning. Det finns faktiskt en enorm, uppdämd känsla av vanmakt bland Belgiens järnvägsanställda, vilket framgick av att dessa arbetstagare reagerade på tragedin genom att genomföra spontana strejker de följande dagarna. Detta är den tredje allvarliga incidenten i Belgien de senaste nio månaderna.

I samband med en tidigare tragedi i Belgien, år 2001, utlovades genomgripande säkerhetsåtgärder som aldrig genomfördes. I själva verket har Belgiens järnvägsanställda en ständig press på sig att arbeta längre, köra längre pass och ta färre pauser. På så vis försämrar säkerheten, som givetvis hotas ytterligare av kommissionens försåtliga avreglerings- och privatiseringspolitik. Den innebär att de stora transportföretagens vinster kommer i första hand. Självklart är en offentligt ägd järnvägsinfrastruktur, med demokratisk kontroll och de investeringar som erfordras, den struktur som garanterar största möjliga säkerhet.

Georges Bach (PPE). – (DE) Herr talman! Jag vill också framföra mitt deltagande till de berörda familjerna. Men för dem som berörs, för alla sörjande anhöriga och för dem som skadats allvarligt, är det en klen tröst om vi fortsätter att betona att järnvägen är det säkraste samfärdsmedlet och att olycksfrekvensen är mycket låg jämfört med vägtrafiken.

Men man frågar sig ju vilka faktorer som har spelat in. Varför inträffar katastrofer av det här slaget? Som vi redan har fått höra så kommer denna fråga att behandlas av sakkunniga tekniker och, i ett senare skede, i domstol. Den fråga som vi måste besvara är följande: Vad är det som har fallerat när EU:s inre järnvägsmarknad inrättades? Och, för det andra: Hur kan vi använda de medel som står till buds för att förebygga ytterligare olyckor? Varje olycka är en för mycket.

Jag har arbetat vid järnvägen tidigare och har själv upplevt förändringarna. Jag vill nämna några av de problem som delvis kan påverka säkerheten. Vi borde inte ha konkurrensutsatt järnvägarna i början av 1990-talet, utan börjat med att inleda en teknisk anpassningsprocess. Vi borde redan på 1990-talet ha fått bukt med de problem som Siim Kallas tog upp. Vi borde inte ha konkurrensutsatt marknaderna förrän den tekniska anpassningen var klar. Företagen har fragmenterats, vilket gör att det finns många aktörer i järnvägssystemet, som bara fungerar som det ska om det drivs som en helhet. Jag anser därför att det finns ett gemensamt ansvar för den senaste tidens olyckor hos medlemsstaterna, järnvägsbolagen och infrastrukturförvaltarna, och även hos kommissionen – den har ju, som tidigare påpekats, infört direktiv och förordningar utan att utvärdera utfallet under arbetets gång. Utvärderingen genomfördes inte förrän helt nyligen. Järnvägsbolagen har gjort misstaget att välja fel strategi och vänta för länge på ett EU-system. De har oavbrutet strävat efter att minska kostnaderna, har som nämnts anlitat underkvalificerade medarbetare och har också investerat för lite.

Detta är de tre saker som jag vill lyfta fram. Finansieringen måste utökas omedelbart så att vi höjer tempot i det moderniseringsprogram som planeras.

(Talmannen avbröt talaren.)

Silvia-Adriana Țicău (S&D). – (RO) I allmänhet är järnvägstransporter säkrare, snabbare och förorenar mindre än vägtransporter. Under 2007 drabbades dock cirka 2 600 personer av järnvägsolyckor samtidigt som fler järnvägsolyckor inträffade förra året med passagerar- och godståg.

I och med den aktuella järnvägsolyckan i Belgien, med 20 döda och över 120 skadade, riktas vår uppmärksamhet återigen på ett chockerande sätt mot betydelsen av järnvägssäkerhet. Tyvärr har den ekonomiska och finansiella krisen förvärrat de ekonomiska problemen för både operatörer och förvaltare inom järnvägsinfrastrukturen. Det är oroväckande att bristen på specialiserad personal och på ekonomiska resurser för genomförandet av det europeiska järnvägssignalsystemet (ERTMS) är en av de möjliga orsakerna till olyckan, samtidigt som tusentals järnvägsanställda förlorar sina arbeten. Jag uppmanar medlemsstaterna och kommissionen att vidta nödvändiga åtgärder för att

1. modernisera järnvägsinfrastrukturen och befintlig rullande materiel för att garantera en effektiv och säker järnvägstransport,

2. prioritera de investeringar som krävs för att öka järnvägssäkerheten samt

3. utveckla ny järnvägsinfrastruktur och genomföra det europeiska järnvägssignalsystemet (ERTMS).

Antonio Cancian (PPE). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! De järnvägsolyckor som nyligen har skakat Europa – i Belgien i dag – i Italien i går – tvingar oss att se över bristerna i systemet och vidta lämpliga åtgärder för att förbättra säkerheten.

Till exempel är det förvånande att EU lanserade ett system för att övervaka järnvägstrafiken – ERTMS – redan år 2000 som likväl enbart har införts av ett fåtal medlemsstater tio år senare.

Än i dag finns det fler än 20 olika säkerhetssystem för järnvägar inom EU och det är uppenbart att detta kan orsaka problem, framför allt på de internationella sträckorna.

Det är sant att anpassningen av det europeiska systemet för järnvägsinfrastruktur och rullande materiel kommer att kräva tekniska och ekonomiska bedömningar och uppgifter, vilket utan tvekan bör skötas av företag inom sektorn. Vi kan dock inte undgå att lägga märke till att EU-lagstiftningen inte fastställer ett datum för när de nationella linjerna ska anpassas till ERTMS-systemet och att den ger medlemsstaterna befogenhet att fastställa utrustningsbehovet för sitt rullande materiel.

Det skulle vara bättre att införa och fastställa datum samt att ge incitament genom investeringar eller – ännu bättre – att dra in investeringarna för dem som inte anpassar infrastrukturprojekten eller som köper rullande materiel som inte tillämpar dessa system.

Det andra argumentet är att driftskompatibilitet och fullbordandet av den inre marknaden inte får bromsas. I dag har vi en oberoende nationell säkerhetsmyndighet som bör kontrollera att lämpliga säkerhetssystem införs. Det bör fastställas att säkerhetsintyg måste erhållas innan trafiktillstånd kan beviljas.

Jag vill också betona att inför utsikterna till en fri gemensam järnvägsmarknad bör Europeiska järnvägsbyråns kontrollbefogenheter förstärkas på central nivå.

Debora Serracchiani (S&D). – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Efter den aktuella järnvägsolyckan i Bryssel, som många parlamentsledamöter har nämnt, riktas uppmärksamheten återigen mot järnvägssäkerheten.

Direktiv 2004/49/EG om järnvägssäkerhet i allmänhet fastställer att järnvägsföretag och infrastrukturförvaltare bör ha fullt ansvar för säkerheten i sina respektive delar av systemet.

När det gäller olyckan i Belgien tycks den mänskliga faktorn ha varit orsaken. Vi kommer givetvis att invänta resultaten från utredningarna. Det verkar dock som att tåget inte var utrustat med ett automatiskt bromssystem.

Känner kommissionen till vilka järnvägsnät och vilka tåg i medlemsstaterna som saknar automatiska bromssystem? Har den för avsikt att utarbeta ett lagstiftningsförslag för att se till att hela EU:s järnvägsnät utrustas med detta system?

Ślawomir Witold Nitras (PPE). – (PL) Herr talman! Först av allt vill jag uttrycka mitt deltagande med offrens familjer. Jag vill tala om någonting som jag anser är mycket viktigt, och som inte har tagits upp här. Det är en debatt som på många sätt är motiverad. Jag har också mina egna mycket tydliga åsikter i frågan. Jag anser

att en avreglerad marknad är avsevärt mycket bättre än en marknad som domineras av statligt ägda företag, men jag skulle vilja tala om någonting som är viktigt inom ramen för den här diskussionen.

Twisten handlar inte bara om huruvida ett företag är statligt ägt eller privatägt utan den handlar också om huruvida marknaden är fri eller begränsad och reglerad, vilket i själva verket ofta betyder att ett statligt ägt företag har monopol i många medlemsstater. Det finns oerhört många järnvägssystem och de är inte bara olika i de olika medlemsstaterna, utan i många fall används olika system inom en och samma medlemsstat. De system vi talar om utgör ofta ett protektionistiskt, administrativt hinder som har inrättats för att skydda monopolföretaget på den nationella marknaden. I många fall tillåts inte vissa sorters utrustning och lok, helt enkelt för att begränsa möjligheten för en konkurrent från ett annat land eller en privat konkurrent från att ta sig in på marknaden. Konsekvensen av detta är att många olika system inrättas och att säkerhetsproblem uppstår.

Om ni granskar fördelningen av strukturfonderna för infrastrukturprojekt i de nya medlemsstaterna ser ni att i dessa länder finns det praktiskt taget inga pengar till järnvägsinfrastruktur. Förvaltarna som förväntas fylla i ansökningar och ansöka om pengar är inte det minsta intresserade av detta. Vi har att göra med en modell där många medlemsstater inte vill att någonting ska förändras på deras järnvägar för att konkurrensen från andra länder eller den privata marknaden inte ska gynnas. Säkerheten och konkurrenskraften blir lidande av detta.

Ivo Belet (PPE). – (NL) Den tragiska olyckan i Buizingen tvingar oss alla – även EU – att inleda en utredning. Tragedin kostade 18 människor livet och vi är skyldiga offren att snarast dra lärdom av olyckan och se till att de belgiska och europeiska järnvägslinjerna är säkra.

Som vi vet, och ni har redan sagt detta, är det inte EU:s fel att de automatiska stoppsystemen ännu inte har införts fullt ut i Belgien. Men det betyder inte att EU inte behöver agera, utan snarare tvärtom. Vi uppmanar uttryckligen kommissionen att genomföra en bedömning av ett flertal mycket specifika frågor. Till exempel har vi, som ni vet, tvingat järnvägsföretagen – och därmed även de privata företagen – att helt och hållet förse sina tåg med det nya europeiska signalsystemet (ETCS) före år 2013. Ändå vet vi redan nu att EU:s järnvägslinjer inte kommer att ha försetts med systemet till dess.

Jag vill citera två uppgifter. Herr kommissionsledamot! I nuläget har endast 2 800 kilometer av järnvägarna i hela EU utrustats med det nya europeiska säkerhetssystemet. Enbart det belgiska järnvägssystemet med sina 3 400 kilometer är längre än så. Därmed är det tydligt att vi i EU inte är redo för detta och att våra tåg följaktligen inte kommer att kunna kommunicera med dessa nya signalanläggningar, i alla fall inte i tillräckligt stor utsträckning. Detta kräver en uttömmande bedömning.

Vi måste också våga undersöka huruvida den framtida konkurrensen mellan järnvägsföretagen kan öka pressen på personalen. Bör vi kanske överväga att införa körtider och viloperioder för lokförarna på EU-nivå, som vi gjorde för lastbilschaufförerna? Olyckan tvingar EU att rannsaka sig själv och genomföra en bedömning, och det måste också finnas villighet och politisk vilja att genomföra ändringar om så krävs.

Michael Cramer (Verts/ALE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot! Två lok från SCNB, det statliga belgiska järnvägsbolaget, var inblandade i den hemska olyckan, som följaktligen skedde på en statlig järnväg. Det finns ingen konkurrens på marknaden för persontransporter på järnväg i Belgien. Därför har detta inget att göra med konkurrens eller att järnvägen har öppnats upp. Det handlar bara om otillfredsställande säkerhetsnormer. Mathieu Grosch har redan påpekat att tekniken för att ett tåg ska stanna automatiskt när det passerar en röd signal har funnits i över 20 år. Frågan är: varför hade den inte installerats?

Det här har inte heller någonting att göra med det europeiska järnvägssignalsystemet (ERTMS). Jag var föredragande för ERTMS. Det utgör ett mål för framtiden, men det frikänner inte medlemsstaterna från ansvaret att genomföra säkerhetsåtgärder som redan finns tillgängliga på nationell nivå. Det är en uppgift för de enskilda länderna.

Därför måste vi fråga oss varför Belgien inte investerade i det här säkerhetssystemet under de senaste 20 åren. Om de hade byggt en motorväg som var en eller två kilometer kortare skulle de ha haft två eller tre gånger de pengar som behövs för att installera säkerhetssystemen och undvika liknande olyckor. Det var inte första gången ett tåg passerade en röd signal. Det var helt enkelt första gången det ledde till en så hemska olycka.

Siim Kallas, kommissionens vice ordförande. – (EN) Herr talman! Givetvis kommer den här diskussionen, som inleddes med anledning av den tragiska olyckan i Belgien, att vara en del av vår övergripande diskussion om

järnvägssäkerhet och utvecklingen av transporter i EU. Kommissionen håller på att utarbeta en vitbok om framtida transporter där man ingående överväger alla säkerhetsaspekter för alla transportsätt, däribland järnvägar – som alltjämt är, vilket har nämnts många gånger, ett av de säkraste transportsätten.

Det är också viktigt att vi nu diskuterar järnvägspaketet – den ”första omarbetningen” av järnvägspaketet – och vi kommer definitivt att arbeta med detta och överväga det.

Jag vill dock bara nämna några uppgifter. Det europeiska järnvägssignalsystemet (ERTMS) har utformats i syfte att skapa driftskompatibilitet på järnvägarna. Det är uppenbarligen att bra system som har några mycket viktiga säkerhetskomponenter. Säkerheten är likväl alltjämt medlemsstaternas ansvar, oavsett vilket system som används. ERTMS utvecklas dock i en positiv riktning.

De transeuropeiska transportnäten: återigen, vi kommer att diskutera detta snart. Projektet handlar om utbyggnaden av driftlednings- och signaleringssystemet. Innan år 2020 kommer systemet att användas för 20 000 kilometer järnväg i Europa, bland annat i Belgien.

Detta pågår, men när det handlar om järnvägar tar saker tid. Investeringarna är stora och 85 procent av det europeiska transportnätets pengar går till en förbättring av järnvägarna, bland annat till ERTMS. Jag skulle självklart bli mycket glad om vi, med Europaparlamentets hjälp, kunde öka medlen till investeringar i transportnäten. Det kommer att vara mycket viktigt.

Men återigen är den mänskliga faktorn givetvis alltid relevant. Och vad beträffar säkerhetsstandarder finns det en standard – som är rött ljus – som betyder att man måste stanna. Den standarden har funnits sedan 1800-talet. Så om vi nu säger att det kommer att finnas ett hundra procentigt säkert bromssystem som förhindrar mänskliga fel – är det inte sant. Det finns alltid en liten möjlighet att mänskliga misstag begås. Och mänskligt ansvar är mycket viktigt.

Jag vill göra ytterligare en anmärkning om avreglering och offentliga tjänster: det är två olika saker. Ingen hindrar staten från att tillhandahålla bra offentliga tjänster inom ramen för en avreglering. Enligt EU:s regler är det tillåtet att tillhandahålla stöd – staterna tillåter det – och avreglering utesluter inte bra offentliga tjänster.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Skriftliga förklaringar (artikel 149)

Herbert Dorfmann (PPE), skriftlig. – (DE) Den tragiska tågolyckan i Belgien har fått allmänheten att uppmärksamma järnvägssäkerheten. Säkerheten måste förbättras både för rullande materiel och för signalsystemen. Det finns många fullständigt föräldrade godsvagnar på järnvägarna i Europa. Olyckan i Italien förra året visade vilka konsekvenser detta kan få. Tyvärr har EU hittills gjort mycket lite för att tvinga godstransportörerna att se till att deras rullande materiel håller en acceptabel säkerhetsstandard. Det är viktigt att komma ihåg att farligt gods också transporteras på järnväg, vilket kan få förödande konsekvenser om en olycka inträffar. Mot denna bakgrund efterlyser jag högre säkerhetsstandarder på järnvägarna.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Den tragedi som har lamslagit Belgien inträffade utan tvekan på grund av orsaker som har med landets särdrag att göra, vilket många av våra flamländska kolleger har betonat i dag. Utredningen kommer att ge svar på i vilken grad dessa särdrag orsakade olyckan.

Den hade dock en specifik, grundläggande orsak: avregleringen av järnvägstransporten och separationen av förvaltningen av järnvägarna från förvaltningen av själva järnvägstransporterna. Godstransportörerna anser att de avgifter de måste betala är alltför höga och på grund av sin vinststrävan har de offrat järnvägarna, kvaliteten och säkerheten samt utbytet och moderniseringen av tågen. Även tidtabellerna och turtätheten svarar numera mot deras vinststrävan och inte längre mot användarnas behov. Vissa linjer som används regelbundet tas till och med bort på grund av att de inte är tillräckligt lönsamma. Andra linjer är fortfarande i drift när sunt förnuft säger att de inte borde vara det. Förseningar håller på att bli norm, även när det gäller höghastighetståg.

I ett avreglerat system är de medborgare som tar tåget inte särskilt högt värderade kunder. De är fortfarande användare och skattebetalare som kan behandlas som boskap. Precis som för alla verksamheter som ni har avreglerat betalar vi i dag mer och mer för en tjänst som blir allt sämre och som tyvärr till och med håller på att bli farlig.

Marian-Jean Marinescu (PPE), skriftlig. – (RO) Mot bakgrund av den tragiska olyckan i Bryssel står vi återigen inför problemet att medlemsstaterna ännu inte har harmoniserat sina järnvägssystem fullt ut, även om

direktiv 2004/49/EG tydligt fastställer gemensamma standarder för säkerhetsindikatorer och fullt ut uppfyller säkerhetskraven, bland annat för infrastruktur och trafikledning. Det största problemet är i själva verket en strikt ekonomisk fråga, livslängden för järnvägsinfrastrukturerna och den rullande materielen, däribland signalsystemen, är nämligen oerhört lång. Under dessa omständigheter är det önskvärt att medlemsstaterna ser bortom den ekonomiska frågan, trots krisen, och överväger att skynda på genomförandet av driftskompatibla system samt att investera mer i järnvägsinfrastrukturen och i signalsystemen för infrastrukturen och för den rullande materielen.

De besparingar som man har gjort genom att skjuta upp upprustningen och moderniseringen av den rullande materielen och järnvägsinfrastrukturen kan, som i det här fallet, tyvärr leda till tragiska olyckor, som inte bara innebär enorma ekonomiska förluster utan också förluster av människoliv, vilket är oacceptabelt. Jag vill uttrycka mitt deltagande med de drabbade familjerna i denna svåra tid och jag hoppas att en sådan tragedi aldrig inträffar igen.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.25 och återupptogs kl. 11.30.)

ORDFÖRANDESKAP: LAMBRINIDIS

Vice talman

6. Justering av protokollet från föregående sammanträde

(Protokollet från föregående sammanträde justerades.)

Véronique De Keyser (S&D). – (FR) Herr talman! Jag tänker inte ta upp den beklagliga incident som ägde rum här i kammaren i går när Herman Van Rompuy förolämpades. Denna incident är ovärdig Europaparlamentet. Europeiska rådets ordförande är fullständigt kapabel att försvara sig, men jag tolererar inte att någon här i kammaren säger att mitt land inte är ett land. Det är ett av de länder som grundade EU och det kommer mycket snart att ta över ordförandeskapet. Jag förstår inte hur någon i parlamentet kan sjunka så lågt och säga sådana saker, och jag kräver en ursäkt.

(Applåder)

Gerard Batten (EFD). – (EN) Herr talman! Jag vill ta upp en ordningsfråga enligt samma artikel som damen gjorde när hon hänvisade till min kollega Nigel Farage.

Det kallas politik. Ni har lurat på våra länder Lissabonfördraget utan att rådfråga folket, och när mina kolleger säger någonting om det och folk inte tycker om det så klagar de. Det kallas politik. Vi hade det i vårt land innan EU förstörde vår demokrati, så vänj er vid att lyssna på oppositionen i denna fråga.

Talmannen. – Herr Batten! Det förra uttalandet var ett svar på någonting som sades i går i parlamentet. Det var enligt den artikeln. Det var inte en ordningsfråga. Därför var er ordningsfråga inte befogad.

7. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

7.1. Projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska gemenskapen (A7-0016/2010, Adina-Ioana Vălean)

7.2. Situationen i Ukraina (B7-0116/2010)

- Före omröstningen om punkt 4a:

Cristian Dan Preda, för PPE-gruppen. – (FR) Herr talman! Jag vill lägga fram följande ändringsförslag: "Europaparlamentet påpekar till de ukrainska myndigheterna att Ukraina visserligen ratificerat Europarådets ramkonvention för skydd av nationella minoriteter och den europeiska stadgan om landsdels- eller

minoritetsspråk, men att man bör göra mer för att nå ut till minoriteter i Ukraina genom att ytterligare integrera dessa befolkningsgrupper i den politiska utvecklingen i landet.”

Anledningen är mycket enkel: Vi bör använda perioden efter valet för att betona att EU:s yttre politik grundas på respekt för de mänskliga rättigheterna, inklusive minoriteternas rättigheter.

(Parlamentet gav sitt samtycke till att detta muntliga ändringsförslag skulle beaktas.)

- Före omröstningen om punkt 14:

Michael Gahler, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman! Om mitt muntliga ändringsförslag beaktas behöver vi inte någon delad omröstning. Det lyder på följande sätt:

”Parlamentet uppmanar kommissionen att nära anpassa associeringsagendan med det nationella vägledande programmet 2011–2013.”

(DE) Den nuvarande originaltexten är raka motsatsen och det är fel.

(Parlamentet gav sitt samtycke till att detta muntliga ändringsförslag skulle beaktas.)

- Före omröstningen om punkt 15:

Michael Gahler, för PPE-gruppen. – (DE) Herr talman! Detta är bara en faktamässig korrigering. Den nya ordalydelsen är korrekt. I originaltexten är hänvisningen felaktig. Jag behöver inte läsa upp den eftersom ni har det skriftliga förslaget framför er.

(Parlamentet gav sitt samtycke till att detta muntliga ändringsförslag skulle beaktas.)

7.3. Parlamentets prioriteringar för FN:s råd för mänskliga rättigheter (Genève den 1–26 mars 2010) (B7-0119/2010)

- Före omröstningen:

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE). – (ES) Herr talman! Under debatten i går om det resolutionsförslag som vi nu ska rösta om uttryckte vi vår sorg över att den 42-årige kubanske byggnadsarbetaren och politiska fången Orlando Zapata Tamayo dog efter en hungerstrejk och många år av godtyckligt, omotiverat, omänskligt och grymt fängelsestraff.

Kommissionsledamot Kristalina Georgieva fördömde kraftfullt händelsen här i parlamentet i går. Herr talman! Jag uppmanar er att på parlamentets vägnar framföra ert deltagande till Orlando Zapata Tamayos familj, som trakasserades under begravningen.

Jag vill be er att meddela den kubanska regeringen att ni starkt fördömer detta dödsfall som hade kunnat undvikas helt och hållet och som Elizardo Sánchez, ordförande för den kubanska kommissionen för mänskliga rättigheter och nationell försoning, beskrev som ett mord som förklänts till rättvisa. Jag hoppas att dödsfallet kommer att leda till reflektion bland dem som, utan god tro eller naivitet, vill ändra rådets gemensamma ståndpunkt. Det är en hedervärd ståndpunkt som endast syftar till att koppla ihop en förbättring av förbindelserna med önskan om mänskliga rättigheter och grundläggande friheter som, vilket vi har sett, alltjämt kränks.

(Applåder)

- Efter omröstningen om ändringsförslag 3:

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag föreslår ett muntligt ändringsförslag för delad omröstning om följande avsnitt av punkt 10: ”men att det inte är lämpligt att föra in begreppet religionskränkning i protokollet om kompletterande stadgar avseende rasism, rasdiskriminering, främlingsfientlighet och andra typer av diskriminering”. Vi bör hålla en delad omröstning om denna centrala del eftersom jag inte förstår varför vi kombinerar dessa saker och inte tydligt visar att vi måste bekämpa diskriminering av religiösa minoriteter i lika stor utsträckning som alla andra former av diskriminering. Det är inte acceptabelt att åtgärderna för att bekämpa diskriminering av religiösa minoriteter är mindre kraftfulla. Därför bör vi ges möjlighet till delad omröstning.

Parlamentet avslog begäran om delad omröstning.)

- Före omröstningen om punkt 20:

Elmar Brok (PPE). – (DE) Herr talman! Jag vill också begära delad omröstning angående strykningen av orden "EU:s ståndpunkter" från sista meningen. Texten skulle i så fall lyda: "Rekommendationerna och tillhörande observationer bör ingå i EU:s dialoger med båda parter och i internationella forum". Orden "EU:s ståndpunkter" bör strykas. Jag vill begära delad omröstning i detta fall.

(Parlamentet avslog begäran om delad omröstning.)

7.4. Peking +15 – FN:s handlingsplan för jämställdhet

7.5. Beräkningen av inkomster och utgifter för ändringsbudget 1/2010 (avsnitt I, Europaparlamentet) (A7-0017/2010, Vladimír Maňka)

7.6. Grönbok om reform av den gemensamma fiskeripolitiken (A7-0014/2010, Maria do Céu Patrão Neves)

8. Meddelande om rådets gemensamma ståndpunkter: se protokollet

9. Röstförklaringar

Talmannen. – Nästa punkt är de muntliga röstförklaringarna.

Zoltán Balczó (NI). – (EN) Herr talman! Kan jag be er om en paus på två minuter medan folk lämnar kammaren? Eller en paus på en minut?

Betänkande: Vălean (A7-0016/2010)

Zoltán Balczó (NI). – (HU) Syftet med förordningen är positivt, dvs. att samla in information om energiinfrastruktur från medlemsstaterna, organisera den och göra den tillgänglig på EU-nivå för ekonomiska aktörer. Därmed ingriper man med rätta i marknadens funktion. Parlamentet har dock godkänt ett initiativ som är raka motsatsen till detta och man går till och med så långt att man ser det som förordningens politiska syfte. Jag citerar: "Alla åtgärder som föreslås eller vidtas på unionsnivå bör vara neutrala och inte innebära några ingrepp i marknadens funktion." Majoriteten av parlamentsledamöterna har inte lärt sig någonting av den globala finansiella och ekonomiska krisen. Den fortsätter att stå upp för nyliberala dogmer till och med inom detta strategiska område och den tror på marknadens självreglering. Det är oacceptabelt och därför röstade jag mot resolutionen.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Herr talman! En fungerande infrastruktur i EU är en avgörande faktor för en rimlig välfärdsutveckling. Energipolitiken spelar en avgörande roll tillsammans med livsmedelstrygghet och den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. Detta är skäl nog till att Europaparlamentet inte bara bör delta i diskussionen utan också ha rätt till medbeslutande. Därför uppmanar jag kommissionen att upphöra med sin blockadpolitik och bevilja parlamentet rätten till medbeslutande.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! Jag ska fatta mig mycket kort. Hela idén är riktig. Jag är framför allt nöjd med betoningen på den ekologiska aspekten. Låt oss vara konsekventa när vi talar om detta. Det var just frågor om ekologi och miljöskydd som var de avgörande, faktabaserade argumenten som motståndet mot idén om en nordeuropeisk gasledning grundades på. Dessa mycket motiverade, praktiska och vetenskapligt grundade argument kastades åt sidan på grund av att politiska skäl hade segrat. Jag anser att när vi stöder detta projekt bör vi komma ihåg att inte hyckla i politiken. När det gäller den nordeuropeiska gasledningen glömde många EU-medlemsstater och många av de politiska grupperna bort detta.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) I början av 2009 var det tydligt att EU och medlemsstaterna var oförmögna att hjälpa varandra vid eventuella avbrott i el- eller gasförsörjningen. Det var uppenbart att elnäten i väst och öst inte är sammanlänkade, att de har olika parametrar och att de inte är kompatibla.

Därför är det positivt att stater och nätoperatörer kommer att förse kommissionen med nödvändig information om sin energiförsörjningskapacitet. Kommissionen kommer därmed att kunna bedöma bristerna inom elnäten och inom EU:s politik för energitrygghet samt kunna informera enskilda länder om reservkapaciteten

i deras energisystem. Ur denna synvinkel anser jag att vi bör stödja rådets och kommissionens initiativ för att tillhandahålla och samla in information om energi till fördel för EU.

Resolutionsförslag: RC-B7-0116/2010

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Jag vill särskilt betona mitt stöd till Ukraina eftersom man håller demokratiska val och ger folket möjlighet att uttrycka sin fria vilja. Eftersom jag känner till Ukraina väl inser jag att inte bara regeringen utan också samhället aktivt strävar efter demokrati och ett inrättande av demokratiska institutioner. Jag hoppas också att valet kommer att föra Ukraina ännu närmare EU och att det till och med kan förstärka samarbetet mellan EU och Ryssland. Jag är också nöjd med att till och med ett före detta sovjetiskt land kanske snart kommer att ingå ett avtal om viseringsfritt resande med EU.

Jarosław Kalinowski (PPE). – (PL) Herr talman! Resolutionen om situationen i Ukraina är välavvägd och ger en objektiv bild av verkligheten. Det återstår bara att önska Ukraina lycka till med att övervinna sina ekonomiska problem och komma till rätta med den mycket djupa splittringen i samhället angående landets geopolitiska framtid.

Jag vill också rikta uppmärksamheten på den avgående presidenten Viktor Jusjtjenkos beslut att tilldela Stefan Bandera titeln "Ukrainas nationalhjärte" och på dekretet om erkännandet av två nationalistiska organisationer, de ukrainska nationalisternas organisation och Ukrainas upprorsarmé, som delaktiga i kampen för Ukrainas självständighet. Både Stefan Bandera och de två organisationerna var ansvariga för den etniska rensningen och de grymheter som begicks mot den polska befolkningen på 1940-talet i delar av det som i dag är västra Ukraina. Nationalisterna mördade 120 000 polacker. Jag önskar Ukraina allt gott och hoppas verkligen att glorifieringen av extrem, brottslig nationalism kommer att fördömas.

Elżbieta Katarzyna Łukacijewska (PPE). – (PL) Herr talman! Jag hade nöjet att vara observatör i Europaparlamentet under den första omgången av presidentvalet i Ukraina. Jag måste säga att det ukrainska folket bestod provet. Valet var mycket öppet och demokratiskt, trots att valreglerna ändrades i sista minuten.

I dag behöver Ukraina politisk, administrativ och ekonomisk stabilitet. Därför bör vi, samtidigt som vi respekterar det ukrainska folkets demokratiska val, främja och påskynda de åtgärder som hjälper landet att komma till rätta med de befintliga problemen. EU bör ge en tydlig signal om att dörren är öppen för Ukrainas anslutning till EU. Om EU verkligen är intresserat av Ukraina bör det första steget vara att upphäva visumtvånget för ukrainarna. Jag hoppas att antagandet av dagens resolution kommer att skynda på arbetet med att förverkliga dessa idéer. Därför röstade jag för antagandet av resolutionen.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Herr talman! Jag hade nöjet att vara observatör under presidentvalet i Ukraina, både under den första och den andra omgången, precis som jag hade för flera år sedan. Jag vill säga att vi bör behandla Ukraina som en partner och inte blanda oss i de ukrainska väljarnas sympatier. Jag anser att uttalandet i kammaren i dag av en av ledarna för gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa om att den nye presidenten kommer att vara Moskvavänlig är fullständigt onödigt. Ukrainas nye president kommer till Bryssel under sitt första utlandsbesök efter tillträdet. Vi bör bedöma ukrainska politiker efter vad de gör och inte efter vilka förklaringar de kan ha gett. Ukraina bör vara vår politiska partner och vi bör bana väg för landets medlemskap i EU. Jag är nöjd med att den nye presidenten har uppgett att han kommer att annullera det dekret som Jarosław Kalinowski talade om, det skandalösa dekret som upphöjer en man som har blodet från tusentals polacker på sina händer till Ukrainas nationalhjärte.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Jag röstade mot resolutionsförslaget eftersom jag för det första anser att det är ett försök att blanda sig i Ukrainas inre angelägenheter och att det innehåller motsägelsefulla hänvisningar. Ur denna synvinkel är det oacceptabelt.

För det andra anser jag att det ukrainska folket enbart kommer att lida av ett medlemskap i EU. Förslaget till resolution banar väg för detta och givetvis kommer det också, som i många andra länder, att genomföras omstruktureringar under processen.

För det tredje är hänvisningen till Stefan Bandera en av huvudanledningarna till att jag röstade mot resolutionsförslaget. Det är riktigt att hänvisa till honom i förslaget. Parlamentet och EU har dock ett enormt ansvar när vi ställs inför ett sådant fenomen, inte bara i Ukraina utan också i andra länder såsom de baltiska staterna, som ni väl känner till. EU och Europaparlamentet har verkligen ett enormt ansvar eftersom vi har kommit till en punkt då krigsförbrytelser återigen äger rum.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Det politiska ledarskapet i Ukraina har förändrats, men det har inte skett någon allmän förändring för den ukrainska befolkningen. Den kan vara utfattig, men den lever i ett land som är oerhört rikt och som har en enorm potential.

Ur denna synvinkel anser jag att EU bör fortsätta dialogen med Ukraina och utöva påtryckningar för en mer intensiv och mer effektiv dialog. Ukraina behöver verkligen hjälp från EU, och det är framför allt folket som behöver det, inte politikerna, utan det ukrainska folket. Samverkan mellan Ukraina och EU kan leda till ett mycket starkt partnerskap såväl som ett starkt samarbete och en mycket stark stimulans av ekonomin. Jag vill att vi tar fler initiativ inom området.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Den sovjetiska kommunismen är den mest mordiska ideologi som mänskligheten har uppfunnit. Empiriskt sett mördade den fler människor än något annat system och Ukraina drabbades i oproportionerligt stor utsträckning.

Och tragedin fortsätter. Namnet Ukraina betyder, vad jag förstår, "gräns" eller "kant", och i det här fallet är det en kant mellan två stora block. Uppdelningen mellan slavofiler och västanhängare inom landet speglas av grannmakternas konkurrerande ambitioner.

Vad kan vi göra för att hjälpa landet på bästa sätt? Vi kan erbjuda oss att öppna våra marknader. Ukrainarna är ett välutbildat och arbetsamt folk. Kostnaderna är relativt låga och exporten är tämligen konkurrenskraftig. Om vi helt enkelt upptar dem helt och hållet i EU förbättrar vi deras livskvalitet avsevärt.

Vad vi i stället gör är att kräva mer byråkrati och kapacitetssupplemen av dem samtidigt som vi försöker dra in dem i EU:s samordningsstrukturer. De ber inte om det! De vill inte ha vår hjälp. Allt de vill ha är möjlighet att sälja.

Betänkande: Välean (A7-0016/2010)

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! När en oväntad händelse inträffar försöker vi människor passa in den i vår befintliga världsåskådning. Psykiatrikerna har en fantastisk term för det, en term som till och med är bättre än världsåskådning. De kallar det "kognitiv dissonans". Om man till exempel röstar nej i en folkomröstning reagerar parlamentet genom att säga att folket ville ha mer Europa. De röstade nej eftersom förslaget inte var tillräckligt federalistiskt.

Och det är samma sak med den aktuella ekonomiska krisen. Vi befinner oss i en kris på grund av att våra pengar har tagit slut. Vi har spenderat allting, vi har uttömt våra statskassor och vi har uttömt vår kredit och nu kommer parlamentet och säger att vi behöver spendera mer. Vi behöver fler europeiska infrastrukturprojekt och vi behöver en större budget.

Det är ytterligare en dos av den medicin som orsakade sjukdomen från början. Vi har sedan 1970-talet sett vart processen leder. Den leder till en minskning av BNP, den leder till arbetslöshet, den leder till stagnation och den leder till att den här delen av världen hamnar alltmer efter sina konkurrenter.

Resolutionsförslag: RC-B7-0123/2010

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (EN) Herr talman! Jag stödde förslaget till resolution, och som en av föredragandena vill jag göra ett par anmärkningar om Goldstone-rapporten, det ämne som tas upp i resolutionen.

Goldstone-rapporten har återigen visat att de utredningar som de stridande parterna själva har genomfört nästan aldrig är opartiska och objektiva. I rapporten påpekas det uttryckligen att ingen av parterna har genomfört adekvata och effektiva utredningar av de egna styrkornas påstådda krigsbrott.

Vi bör också välkomna det faktum att rapporten nyligen sågs över och gjordes mindre kontroversiell med mindre bittert språk, vilket gör den mer acceptabel.

Och den viktigaste lärdomen vi bör dra av detta är att vi bör se till att EU engagerar sig mer i processen, inte bara när det handlar om utredningar av påstådda brott, utan också på ett aktivt, förebyggande sätt som en part i Mellanösternkvartetten.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag vill på Europeiska folkpartiets grupps (kristdemokrater) och framför allt på min kollega Elmar Broks vägnar, säga att vi är chockerade över att parlamentet i dag förkastade ändringsförslaget om att inkludera kristna och andra religiösa minoriteter i betänkandet. Jag anser att det verkligen är skandalöst att trots att vi hela tiden uttalar oss i människorättsfrågor

anser vi inte att det är värt att skydda de delar av befolkningen som förföljs på grund av sin religiösa bakgrund. Det är verkligen synd att vi inte kunde anta ett ändringsförslag som rör ett ämne som är mycket viktigt för världens framtid. Om vi av något skäl inte kan skydda minoriteter har vi inte längre rätt att påstå att Europaparlamentet är hemvist för mänskliga rättigheter, grundläggande rättigheter och denna kamp i hela världen. Jag röstade mot detta eftersom religiösa minoriteter inte bör uteslutas.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Herr talman! Som Martin Kastler sade nyss hade vår grupp verkligen uppskattat att rösta separat om punkten om religiösa minoriteter, men tyvärr höll majoriteten av parlamentet inte med oss.

Vi måste inse att det är lika viktigt att försvara religiösa minoriteters rättigheter på alla sätt som att försvara alla andra minoritetsgrupper.

EU bör ingripa i FN:s råd för mänskliga rättigheters arbete eftersom det i nuläget är fullständigt stillastående och snedvridet och inte längre har allmänhetens förtroende.

Goldstone-rapporten är bara ett exempel på hur FN:s råd för mänskliga rättigheter har kapats för att tjäna olika antisemitiska gruppers intressen. I nuläget handlar 21 av de 25 rapporter som FN:s människorättsråd har utarbetat för enskilda länder om Israel, som om Israel var världens mest förtryckande land när det gäller mänskliga rättigheter. EU bör ingripa i FN:s råd för mänskliga rättigheters arbete.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Sedan slutet av kalla kriget har en revolutionär ny doktrin påtvingats de 200 stater som utgör Förenta nationerna. Det har fötts en idé om att lagar inte bör uppstå från nationella lagstiftningar som på något sätt är kopplade till invånarna, utan att de snarare ska påtvingas av en internationell teknokrati av jurister som enbart svarar inför sina egna samveten.

Vi backar 300 år i den demokratiska utvecklingen. Vi går ifrån idén att de personer som godkänner lagarna på något sätt måste svara inför resten av befolkningen genom valurnorna och vi återgår till den förmoderna idén att lagstiftarna bör vara ansvariga enbart inför sin skapare eller inför sig själva.

Genom dessa instrument i form av människorättsdokument kan de internationella byråkraterna nå innanför medlemsstaternas gränser och påtvinga dem sina egna önsknings som strider mot lokalbefolkningarnas önsknings.

Låt mig avsluta med ett citat från den kuvade domare Bork i Förenta staterna, som nominerades till högsta domstolen av Reagan. Han gav sitt namn till språket när han sade: "Vad vi har utarbetat är en *statskupp*, den är långsam och snäll men icke desto mindre en *statskupp*."

Resolutionsförslag: B7-0118/2010

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Herr talman! Jämställdheten står just nu inför ytterligare en utmaning. De framsteg som EU har uppnått under de senaste åren inom området riskerar att bromsas eller till och med att gå bakåt på grund av den pågående recessionen.

En effektiv jämställdhetspolitik kan dock vara en del av lösningen på hur vi ska kunna ta oss ur krisen, stödja återhämtningen och stärka ekonomin. Följaktligen bör investeringar i politik som främjar jämställdhet mellan kvinnor och män vara vår grundläggande ambition och stödjas fullt ut av oss alla, framför allt i detta svåra ekonomiska klimat.

Betänkande: Mañka (A7-0017/2010)

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Enligt min åsikt bör parlamentet skämmas lite över den ändringsbudget som det nyss antog i betänkandet. När allt kommer omkring lider mer eller mindre alla europeiska länder av en enorm finansiell och ekonomisk kris. Massor av människor förlorar sina arbeten och det bästa vi kan åstadkomma är att tilldela oss själva mycket mer resurser, mer personal och mer kostnader på skattebetalarnas bekostnad. Dessutom vet alla att avsikten med mer resurser och mer personal i själva verket främst är att se till att de olika socialdemokrater som förlorade sina mandat i det aktuella valet ska tas väl om hand ekonomiskt. Även tidigare har detta lett till stora ökningar av bidragen, bland annat till europeiska politiska partier och europeiska politiska stiftelser. Det är slående att vi återigen hittar argument som låter bra för att gräva ännu djupare i parlamentets skatteistor, vilket är oacceptabelt i denna kristid.

Miguel Portas, för GUE/NGL-gruppen. – (PT) Jag vill säga att den ändringsbudget på 13 400 000 euro som vi just har antagit och som träder i kraft den 1 maj, och följaktligen omfattar ett halvår, är mycket oförnuftig.

Den del av budgeten som handlar om att öka personalresurserna till parlamentsutskotten och parlamentens grupper med 4 miljoner euro kan motiveras eftersom Lissabonfördraget innebär nya rättsliga krav för parlamentet. En ökning på 8 miljoner euro av parlamentsledamöternas medel för att anlita assistenter innebär dock att medlen inte kommer att vara 8 miljoner utan 16 miljoner och det är helt klart överdrivet, precis som att man under det kommande året planerar en ny ökning på 1 500 euro per månad för parlamentsledamöterna, vilket inte uppgår till 16 miljoner utan 32 miljoner euro. I en tid när vi upplever en enorm arbetslöshet och social kris i alla våra länder är det inte hållbart att öka resurserna till parlamentsledamöterna om vi inte på samma gång vågar skära ned på de utgifter och traktamenten som vi parlamentsledamöter har rätt till, och som inte på något sätt är helt berättigade.

Jag kan inte förstå hur en parlamentsledamot kan få 300 euro i traktamente för en dags resa, plus ett bidrag för ressträckan och ett bidrag för den tid resan tog, bidrag som är helt skattefria. Vi kan skära ned på onödiga utgifter och därefter diskutera hur vi kan öka våra medel till lagstiftningen. Om vi inte gör det visar vi helt enkelt inte respekt för de svårigheter som våra väljare går igenom. Vi är skyldiga att föregå med gott exempel, men i dag föregår vi med dåligt exempel.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Jag håller helhjärtat med Miguel Portas och kommunistgruppen i denna fråga. Överallt i Europa, från Irland till Lettland, kämpar regeringar för att bemöta finanskrisen och kreditåstramningen genom att minska sina kostnader, men vi i parlamentet, enbart i parlamentet, ökar våra kostnader avsevärt både i relativa och absoluta termer. Vi ökar de bonusar och budgetar som är tillgängliga för ledamöterna och personalen.

Motiveringen i betänkandet är mycket intressant. Anledningen uppges nämligen vara att alla dessa extrautgifter beror på det ytterligare ansvar som vi har fått genom Lissabonfördraget. På ett sätt är det sant, men jag menar att det inte är på det sätt som författarna avsåg. Vi ser att byråkratin utökas för att tjäna byråkratins behov. Lissabonfördragets främsta funktion är att skapa ytterligare arbete eller ytterligare vinst för alla de tio tusentals personer som numera är direkt eller indirekt beroende av EU för sin försörjning. Vi har inte rådfrågat våra väljare om detta, och jag skulle verkligen vilja att dessa frågor togs upp med dem för att se om de godkänner att vi röstar om ytterligare resurser till oss själva i en tid när de alla drar åt svängremmen.

Betänkande: Patrão Neves (A7-0014/2010)

Viktor Uspaskich (ALDE). – (LT) Jag välkomnar varmt beslutet om att anta nya regler i fiskerisektorn. Fisk, liksom andra djur, kan inte begränsas till vissa områden, och följaktligen skulle en bedömning av huruvida ett land bryr sig mer än ett annat leda till eviga diskussioner.

Om vi tar hänsyn till ny vetenskaplig forskning som visar att många fiskarter riskerar att utrotas i dag blir behovet av ett gemensamt beslut ännu mer uppenbart, inte bara på EU-nivå utan även på global nivå. Därför är EU:s steg välkommet som ett gott exempel gentemot tredjeländer.

Jag hoppas att beslutet, som också omfattar en gemensam analys, kommer att hjälpa både företag inom fiskerisektorn och länder, oberoende av storlek. Jag hoppas också att beslutet kommer att bidra till att rädda fiskarter som håller på att försvinna. Jag vill uttrycka mitt helhjärtade stöd för det.

Diane Dodds (NI). – (EN) Herr talman! Det gav mig ingen tillfredsställelse att i dag rösta mot ett betänkande som innehåller så många positiva aspekter för vårt fiskes framtid.

Faktum kvarstår dock att den gemensamma fiskeripolitiken alltför ödelägger mitt lands fiskeriindustri.

De nordirländska fiskarna diskrimineras varje år inom Haagpreferensen genom att deras kvoter minskas. Elva år av tillfälliga fiskestopp i Irländska sjön har minskat vår vitfiskflotta från över 40 trålare till 6 trålare och ändå talar vi fortfarande om överkapacitet.

Sedan har vi frågan om att tillämpa regler som har utvecklats för fisket i Nordsjön på Irländska sjön: en enhetlig eller gemensam strategi som inte har någon verklighetsförankring. Tänk bara på måtten för näten, som man kom överens om av beundransvärda orsaker, men som EU påtvingade fiskeindustrin samtidigt som den helt och hållet struntade i att informera om vilka konsekvenser den nya metoden innebar.

Därför röstade jag mot betänkandet i dag även om vissa delar av det är uppmuntrande.

Laima Liucija Andrikiienė (PPE). – (LT) Jag röstade för resolutionen om grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken. Jag hoppas att Europaparlamentet genom dagens omröstning åtminstone

bidrog lite till bevarandet av fiskbestånden, till en hälsosam havsmiljö och till reformen av den gemensamma fiskeripolitiken.

Som vi i parlamentet känner till är 27 procent av fiskarterna utrotningshotade, och om inte fisket begränsas kommer de att försvinna. Vi vet också att det är möjligt att öka fiskbestånden med 86 procent om inte fiskarna fångas på ett så drastiskt sätt. Vi vet dessutom att 18 procent av fiskarterna är i dåligt skick och att forskarna rekommenderar att vi slutar att fiska dem omedelbart.

Jag hoppas och ber för att EU kommer att ha tillräcklig politisk vilja för att inte bara utarbeta reformen utan också genomföra den.

Hannu Takkula (ALDE). – (FI) Herr talman! Först vill jag säga att jag röstade för grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken eftersom vår grupp rekommenderades det av vår skuggföredragande Carl Haglund.

Likväl vill jag säga att det är mycket viktigt att i större utsträckning uppmärksamma fisket i EU och vattendragens tillstånd. Detta är en enorm utmaning i nuläget. Jag är framför allt oroad över att situationen har gått över styr genom överfisket i EU – vilket i själva verket är liktydigt med stöld – och att kvantitet prioriteras före kvalitet.

Vi bör mer på allvar börja fundera över hur vi kan bygga upp fiskbestånden på ett hållbart sätt och se till att vi kan fiska även i framtiden. Vi bör främst koncentrera oss på vild lax och bestånd av vild fisk. Vi bör inrätta ett särskilt program för den vilda laxens återhämtning.

Jag kommer från finska Lappland. Vi behöver få tillbaka laxen i våra lekälvar och vi behöver ett program för att se till att framför allt vilda laxbestånd kan bevaras och förstärkas samt att de kan fiskas hållbart även i framtiden.

Daniel Hannan (ECR). – (EN) Herr talman! Under 11 år här i parlamentet har jag protesterat mot den gemensamma fiskeripolitikens negativa konsekvenser för mitt hemland. Enligt internationell lag omfattades 65 procent av Storbritanniens fiskbestånd i Nordsjön av den gemensamma fiskeripolitiken, men vi tilldelades endast 25 procent av volymen eller 15 procent av värdet enligt kvotsystemet.

Diskussionen håller på att bli teoretisk eftersom fisken i själva verket har försvunnit. Till och med under den tid jag har suttit i parlamentet har det som skulle vara en förnybar resurs minskat katastrofalt. I andra länder som hittade ett sätt att främja egenansvar och att ge fiskare anledning att behandla haven som en förnybar skörd lyckades man upprätthålla sina fiskerivåer: på Island, i Norge, på Nya Zeeland och på Falklandsöarna. Men i EU hade vi det "gemensammas" tragedi och vi sade att fisket var en gemensam resurs som alla fartyg hade lika stor tillgång till.

Ni kan inte övertala en kapten att förtöja sin båt när han vet att vattnen plundras av någon annan. Som jag sade är diskussionen numera verkligen teoretisk. Det är över. Våra båtar har gått på grund. Våra fiskehamnar är livlösa. Våra hav är tomma.

Skriftliga röstförklaringar

Betänkande: Vălean (A7-0016/2010)

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för betänkandet eftersom det till viss del bidrar till att förbättra det nuvarande systemet, som kommer att främja bättre informationsrapportering om projekt för investeringar i EU:s energiinfrastruktur. Anledningen till att rapporteringssystemet behöver förbättras är att energisituationen har förändrats i en tid när staternas ömsesidiga energibehov har ökat och när vi har en inre marknad. Därför behöver vi också verktyg på EU-nivå för att kunna fatta beslut om energisektorn.

Jag stöder kommissionens förslag till ändring av den rättsliga grunden för att förordningen ska kunna grundas på artikel 194 i Lissabonfördraget. Syftet är att förstärka den roll som EU-institutionerna kan spela för energipolitiken, framför allt för att garantera energimarknadens funktion och energiförsörjningen samt för att främja energieffektivitet, utveckling av nya förnybara energikällor och sammanlänkade elnät.

Liam Aylward (ALDE), skriftlig. – (GA) Jag röstade för betänkandet om investeringar i energiinfrastruktur. Dess syfte är att garantera energiförsörjning och konkurrenspotential samt att intensifiera kampen mot klimatförändringarna. Enligt betänkandet blir EU:s regeringar skyldiga att informera kommissionen om investeringar i energiinfrastruktur, modernisering eller effektiv energiproduktion, vilket kommer att bidra

till effektivitet, samarbete och energiplanering i EU. Att bekämpa klimatförändringarna, garantera energiförsörjningen och använda förnybar energi är mycket viktiga frågor i EU och man bör göra större ansträngningar för att uppmuntra och garantera effektiva, riktade investeringar och se till att dessa frågor förblir centrala i EU:s energipolitik.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stödde betänkandet. EU har fått nya befogenheter genom Lissabonfördraget och vi måste se till att de utnyttjas fullständigt och effektivt. EU:s befogenheter inom energipolitiken har förstärkts och inrättandet av en gemensam energimarknad är en prioriterad uppgift för kommissionen. EU:s energipolitik kan dock inte främjas effektivt utan adekvat och tydlig information om befintlig och planerad energinfrastruktur och projekt i EU.

Den nya förordningen är en mycket viktig lagstiftning i EU:s energipolitik och jag hoppas verkligen att den kommer att fungera i praktiken. EU:s energipolitik kan inte främjas effektivt utan adekvat och tydlig information om befintlig och planerad energinfrastruktur i EU.

Som vi vet följde inte medlemsstaterna rapporteringskraven i den gamla förordningen och det får inte ske med den nya förordningen. Som EU-fördragets väktare måste kommissionen se till att alla medlemsstater följer bestämmelserna och vid lämplig tidpunkt lägger fram all nödvändig information om den förväntade utvecklingen av energinfrastrukturen.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) En samstämmig energipolitik på EU-nivå är fullständigt dömd att misslyckas om inte de 27 medlemsstaterna kan tillhandahålla korrekt och uttömmande rapportering om vilka energiinvesteringar som har gjorts separat i respektive land. Det är dock viktigt att EU:s verkställande organ beaktar behovet av att skydda sekretessbelagd information från nationella myndigheter, eftersom det handlar om känslig information från en mycket viktig marknad.

Europas energisäkerhet är en viktig fråga, men kommissionen bör vara medveten om att den information som varje medlemsstat tillhandahåller separat inte får avslöjas, framför allt när den är av rent affärsmässig karaktär. Genom att medlemsstaterna rapporterar om energiinvesteringar vartannat år kan kommissionen regelbundet göra en analys av den framtida utvecklingen av EU:s energisystem. Därmed kommer det att bli möjligt att ingripa i tid om några luckor eller problem uppstår.

Man bör hitta ett sätt att se till att de rapporteringskrav som kommissionen ställer efterlevs eftersom inte alla medlemsstater respekterade bestämmelserna i den förra förordningen om att informera kommissionen om projekt för investeringar i energinfrastruktur inom Europeiska gemenskapen.

Antonio Cancian (PPE), skriftlig. – (IT) I dag röstar vi för en förordning som förstärks genom den ökade makt som Lissabonfördraget ger parlamentet inom ramen för utformningen av energipolitiken. Det är verkligen positivt att institutionerna samarbetar för att planera EU:s bidrag till utformningen och genomförandet av energinfrastrukturen på ett systematiskt, rationellt och förutseende sätt. Jag tänker på de möjliga fördelarna för utformningen av det transeuropeiska energinätet (TEN-E) och lanseringen av pilotprojekt för koldioxidlagring, som är energins framtid. Informationskraven i förordningen kan dock leda till att politikerna blandar sig i ekonomin alltför mycket och att konkurrensen undergrävs genom att nyheter om projekten sprids. Därför är det viktigt att se till att konfidentialiteten och företagets verksamhet skyddas vid insamlingen och förvaltningen av uppgifterna. Analysen av uppgifterna kommer säkerligen att bidra till att investeringarna används på bästa sätt. Den bör dock åtföljas av konkreta ekonomiska åtgärder för att främja dessa arbeten och främja privata investeringar i sektorn. Marguerite-fonden för infrastruktur, energi och klimatförändringar måste förstärkas. Initiativet är berättigat och nödvändigt, men fonden behöver utökas med EU-resurser som redan är tillgängliga i budgeten och sammankopplas med finansieringsformer som garanteras av Europeiska investeringsbanken och/eller andra ekonomiska institutioner så att den kan få sin beskärda del av värdeökningen av enskilda verksamma offentlig-privata partnerskap.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabonfördraget har gett EU större befogenheter inom energipolitiken.

Det är mycket viktigt att medlemsstaterna samarbetar för att se till att energipolitiken blir effektivare, säkrare och mindre kostsam för medborgarna. Det är nödvändigt att skapa den stabilitet som krävs för att minska risken för ytterligare en gaskris mellan Ukraina och Ryssland. På så sätt garanteras en säker försörjning, vilket medlemsstaterna och konsumenterna förväntar sig.

En av EU:s största prioriteringar är att inrätta ett energiområde. Klimat- och energipaketet syftar till att öka EU-industrins konkurrenskraft i en värld där koldioxidutsläppen omfattas av allt fler begränsningar.

Förordningen om projekt för investeringar i energiinfrastruktur i EU kommer att bidra till att göra marknaden öppnare och mer förutsägbart, till att stödja våra företag samt till att skapa en positiv miljö för konkurrens.

David Casa (PPE), *skriftlig*. – (EN) För att kommissionen effektivt ska kunna utföra sina uppgifter beträffande EU:s energipolitik måste den vara välinformerad om all utveckling inom sektorn. Det är en av anledningarna till att jag beslutade mig för att rösta för betänkandet.

Edite Estrela (S&D), *skriftlig*. – (PT) Jag röstade för betänkandet om förslaget till rådets förordning om anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska gemenskapen och om upphävande av förordning (EG) nr 736/96 eftersom det kommer att göra det möjligt för kommissionen att övervaka infrastrukturen och förebygga potentiella problem, framför allt miljöproblem. Därför är det värt att betona betydelsen av att bedöma miljöeffekterna av projekt för energiinfrastruktur så att uppförandet och utvecklingen av projekten kan genomföras på ett hållbart sätt.

Diogo Feio (PPE), *skriftlig*. – (PT) Mot bakgrund av betydelsen av en integrerad energipolitik för att bekämpa klimatförändringarna och minska koldioxidutsläppen samt för att garantera effektivitet och mindre energiberoende inom EU, är det nödvändigt med kommunikation och överföring av information om investeringar och projekt för energiinfrastruktur.

Det är mycket viktigt för EU:s energipolitik att kommissionen har en aktuell översyn av utvecklingen av energinvesteringarna i medlemsstaterna så att den kan utforma en integrerad politik för att främja ökad energieffektivitet och investeringar i renare tekniker och därmed garantera ett minskat beroende av energi från externa leverantörer och fossila bränslen.

Mot denna bakgrund stöder jag förslaget till förordning, och det är framför allt viktigt att förordningen genomförs, vilket inte hänger med den förordning den ska upphäva.

José Manuel Fernandes (PPE), *skriftlig*. – (PT) Förslaget till förordning bidrar till att inrätta en EU-energiolitik som främjar effektivitet, förtroende och säkerhet. Energieffektivitet är en politisk prioritering för EU mot bakgrund av behovet av att bevara och maximera resurserna samt fullfölja de åtaganden som man har gjort i kampen mot klimatförändringarna.

Jag vill påminna er om att innan vi går vidare med nya projekt måste EU:s 20-procentsmål för energieffektivitet tas med i beräkningen. Det betyder att projekt för investeringar i energiinfrastruktur måste vara förenliga med målet att minst 20 procent av energin ska komma från hållbara, förnybara energikällor senast år 2020. Den energipolitik som förespråkas måste garantera låga koldioxidutsläpp och grundas på solidaritet och hållbarhet. Det är viktigt att systemet är tillförlitligt eftersom driften inte får avbrytas. Man måste ta hänsyn till försämringen av energisektorn när det gäller försörjningen, vilket kan observeras både inom och utanför EU. Det är också värt att uppmärksamma stora investeringar i infrastruktur som gör det möjligt att förebygga säkerhetsproblem i energiförsörjningen.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *skriftlig*. – (PT) Föredraganden anser att förordningen är en verkligt viktig bit i det energipolitiska pusslet i EU. Vi kan inte effektivt främja en energipolitik på unionsnivå utan korrekt information om vår energiinfrastruktur. Bortom vår grundläggande oenighet om EU:s energipolitik kan betänkandet också placeras i en rättslig ram, eller i den inre marknadens ram.

Vissa positiva aspekter övervägs dock, framför allt när man fastställer att det är mycket viktigt att informationens konfidentialitet kan garanteras, och att varje förslag är neutralt och inte blir en marknadsstörning framkallad på politisk väg. Dessutom bör rapporteringskraven vara lätta att uppfylla, så att man undviker onödiga administrativa bördor för företagen och medlemsstaternas eller kommissionen.

Därför beslutade vi oss slutligen för att avstå från att rösta om betänkandet.

Françoise Grossetête (PPE), *skriftlig*. – (FR) Jag röstade för Adina-Ioana Văleas betänkande om förslaget till rådets förordning om anmälan till kommissionen av projekt för investeringar i energiinfrastruktur inom Europeiska gemenskapen.

För att kunna skapa en bättre balans mellan utbudet och efterfrågan på energi på EU-nivå och besluta om kloka investeringar i infrastruktur är det mycket viktigt att ha en tillräckligt detaljerad översikt. På så sätt blir det också möjligt att förbättra insynen i marknaderna (samtidigt som man skyddar företagsuppgifterna) och förebygga beroendet av en särskild källa eller plats för energiförsörjningen.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Trots besvikelserna över Köpenhamn kan EU inte låta bristen på internationell enighet sakta ned våra insatser för att få till stånd en hållbar energipolitik. Den skotska regeringen fortsätter att bana väg inom området förnybar energi och EU har också en viktig roll när det gäller att föra dagordningen framåt. Det effektiva främjandet av vår energipolitik kräver korrekt information om infrastruktur och jag röstade därefter i dag.

Alan Kelly (S&D), skriftlig. – (EN) Behovet av en uttömmande insamling av uppgifter om investeringar i energiinfrastruktur inom EU är tydligt. För att kunna planera framtiden på ett bra sätt och betona alla potentiella svårigheter krävs en översikt över de viktigaste tendenserna inom industrin. Energiinfrastrukturen kommer att vara grunden för vår framtida ekonomiska tillväxt. Om EU kan agera tillsammans inom detta område bör det uppmuntras.

Erminia Mazzoni (PPE), skriftlig. – (IT) Förslaget visar effekterna av de allvarliga problem med gasförsörjningen som uppstod i januari 2009 när kommissionen insåg att EU:s energiinfrastruktur inte var ändamålsenlig. Kommissionens mål, som parlamentet helhjärtat stödde, var att ha en ständigt uppdaterad bild av systemet för energiinfrastruktur. I dag råder stor osäkerhet om huruvida projekten för investeringar kommer att genomföras, vilket dessutom har förvärrats av den ekonomiska krisen. Jag anser att man bör ingripa och komma till rätta med bristen på enhetliga uppgifter och enhetlig information om investeringsprojekt. Utan dessa uppgifter är det omöjligt att analysera den förväntade utvecklingen av EU:s infrastruktur och genomföra en tillfredsställande kontroll ur ett sektorsövergripande perspektiv. Dessutom tillämpas förordning (EG) nr 736/96, som förslaget i fråga upphäver, inte längre enhetligt och den är inte anpassad till den aktuella utvecklingen inom energisektorn. Genom förslaget har vi därför förstärkt det befintliga systemet och gjort det mycket enklare att jämföra information samtidigt som vi har minskat de administrativa bördorna. Slutligen vill jag betona att jag röstade mot ändringsförslag 81 (som innebar att hela kärnenergikedjan skulle ingå i den infrastruktur som omfattas av förordningen) eftersom det redan finns bestämmelser i Euratomfördraget som reglerar dessa frågor.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) EU:s energipolitik är mycket relevant om vi ska kunna lyckas med att främst använda förnybar energi inom en nära förestående framtid. I och med Lissabonfördragets ikraftträdande fattas beslut om frågor som rör energipolitiken genom medbestämmande och därför är det nödvändigt att justera de förordningar som grundas på EU:s nya rättsliga ram. Av denna anledning, och för att alla medlemsstater ska kunna meddela planerad utveckling av energiinfrastrukturen på ett tillfredsställande och gynnsamt sätt, behöver en ny förordning genomföras så att detta blir enklare och går snabbare.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Hela planen grundas förvisso på en god idé – det vill säga förmågan att reagera på flaskhalsar i försörjningen – men medlemsstaterna har redan underlåtit att följa rapporteringskraven i den gamla förordningen. Det förslag som vi har framför oss verkar inte leda till några stora förändringar i detta avseende. Enligt förslagens nuvarande utformning kan varken marknadsinterventioner eller överdrivna administrativa kostnader för företag kan uteslutas. Av denna anledning och för att inte uppmuntra byråkrati röstade jag mot betänkandet.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Syftet med resolutionsförslaget är att se till att medlemsstaterna tillhandahåller korrekt information om sina projekt inom området energiinfrastruktur. Så fort ett projekt inom energisektorn inleds eller avvecklas måste detta rapporteras till kommissionen så att den har möjlighet att utarbeta nya eller ändrade projektförslag. Därmed får den stort inflytande över energidiversifieringen i enskilda medlemsstater. Detta är ytterligare ett steg mot centralisering och därför röstade jag mot förslaget till resolution.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (RO) Syftet med förslaget till förordning är att se till att kommissionen regelbundet får korrekt information om EU:s projekt för investeringar i energiinfrastruktur så att den kan fullgöra sina skyldigheter, framför allt vad gäller dess bidrag till den europeiska energipolitiken.

Den upphävida förordningen anses vara omodern eftersom den inte speglar de stora förändringar som har skett i energisektorn sedan 1996 (EU:s utvidgning och de aspekter som hänger samman med energiförsörjningstrygghet, förnybara energikällor, klimatpolitik och EU:s nya roll inom energisektorn enligt Lissabonfördraget). Jag röstade för betänkandet eftersom EU-lagstiftningen bör uppdateras inom alla områden, framför allt inom energisektorn.

Teresa Riera Madurell (S&D), skriftlig. – (ES) Förordningen är mycket viktig eftersom dess syfte är att se till att kommissionen regelbundet får korrekt information om projekt för investeringar i energiinfrastruktur, både på nationell och gränsöverskridande nivå, så att EU kan se till att den inre marknaden fungerar korrekt

samt att alla medlemsstater har en säker energiförsörjning. Den syftar till att uppdatera 1996 års förordning vad gäller EU:s åtaganden för säker försörjning, klimatförändringar och förnybar energi efter Lissabonfördragets ikraftträdande. Betänkandet är av särskilt intresse eftersom det förstärker förordningens roll som ett system för tidig varning om brister i sammanlänkningarna. Utskottet för industrifrågor, forskning och energi har alltid betonat behovet av att uppnå 10 procents sammanlänkning mellan medlemsstaterna, i enlighet med vad Europeiska rådet har fastställt, och alla bestämmelser som betonar bristerna i detta avseende är mycket positiva. Därför röstade jag för betänkandet.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för den slutgiltiga resolutionen, främst på grund av att vi under omröstningen lyckades få medbestämmande, vilket är en stor seger. För första gången har vi fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (Lissabonfördraget) som rättslig grund på energiområdet för medbestämmande mot kommissionens vilja. En ännu större historisk händelse är att vi för första gången under min tid i parlamentet har lyckats bli av med Euratomfördraget som rättslig grund, även om förordningen också omfattar öppenhet när det gäller investeringar i kärnkraftssektorn. Detta bekräftades genom att vi röstade för ändringsförslag 30 om att ta upp kärnbränsle som en primär energikälla i förordningen. Givetvis måste vi kämpa för att behålla denna seger i de kommande trepartsförhandlingarna med rådet och kommissionen. Minst fem år innan uppförandet påbörjas måste medlemsstaterna tillhandahålla information om investeringarnas storlek och art när det gäller energiprojekt. Detta är ett mycket klokt steg mot en bättre framtida energisituation eftersom kommissionen kommer att få en bättre uppfattning om hur energimarknaden utvecklas. Den kommer att vara tvungen att ta hänsyn till förnybara energikällor, däribland decentraliserade källor. Alla enskilda benämningar av "koldioxidsnål", den kärnkraftsvänliga trojanska hästen, har strukits.

(Röstförklaringen kortades ned i enlighet med artikel 170.)

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot Adina-Ioana Văleans betänkande eftersom det efterlyser en avreglering av energisektorn och en liberal europeisk energipolitik. Vi känner alla till vilka tragiska konsekvenser det skulle få för de anställda inom sektorn och för fler och fler av våra medborgare, som till och med regelbundet kan komma att drabbas av strömavbrott.

I betänkandet befästs marknadens företräde och offentliga ingripandens neutralitet och "ekonomiska aktörer" prioriteras. Vi kan vara säkra på vems intressen de tjänar. Vi har anledning att oro oss för bevarandet av den befintliga infrastrukturen när man i ett ändringsförslag efterlyser en garanti för att prioriterade investeringar enbart kommer att genomföras i energimarknadens intresse.

Det räcker inte att bara lägga till ordet "solidaritet" i ett ändringsförslag för att göra EU:s energipolitik godtagbar när man i samma ändringsförslag dessutom förbjuder EU att ingripa i marknadens funktion. Det ger en helt ny innebörd åt begreppet "rättvis konkurrens".

I allmänhet bör man inte koncentrera sig på att försöka tilldogose en allt större efterfrågan på energi utan man bör snarare använda ytterligare resurser för nya investeringar i infrastruktur i syfte att förbättra energieffektiviteten.

Trots den pågående ekonomiska krisen fortsätter nyliberala dogmer att vara grunden för många av EU:s politikområden.

Resolutionsförslag: RC-B7-0116/2010

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) Jag stöder helhjärtat resolutionen och observationerna i den. Jag är nöjd med att presidentvalet i Ukraina speglade de stora framsteg Ukraina har gjort och att det gick bättre än de tidigare valen, framför allt när det gäller respekt för medborgarnas rättigheter och för politiska rättigheter, bland annat mötes-, förenings- och yttrandefrihet. Iakttagande av internationella valstandarder visar att Ukraina håller på att ta steget mot en mogen demokrati och ett närmare samarbete med EU, grundat på ömsesidig respekt för EU:s grundläggande värden. Vi måste uppmuntra Ukraina att aktivt delta i det östliga partnerskapet och stödja landets insatser att garantera mer demokrati och respekt för rättsstatsprincipen samt för mänskliga rättigheter och grundläggande friheter såväl som dess åtaganden att garantera marknadsekonomi, hållbar utveckling och sunt styrelseskick.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag var en av dem som var med och utarbetade resolutionen och därför röstade jag för de mål som ställs upp i den. Efter presidentvalet måste Ukraina närma sig Europeiska unionen. Det gläder mig mycket att Ukraina tar bestämda steg mot demokrati och att landet förstår att det har en berättigad plats i EU-ländernas demokratiska gemenskap. Dörren till Europa bör stå öppen för Ukraina.

Öppna val är ett viktigt steg för att stärka den demokratiska statens grundvalar. Även om det fanns observatörer som meddelade att det ukrainska presidentvalet genomfördes med högt ställda kvalitetskrav och enligt demokratiska principer bör Ukrainas myndigheter ändå anta tydliga vallagar. Yttrandefrihet och mediepluralism måste garanteras alla medborgare och valbara kandidater i Ukraina.

Det är mycket viktigt för Ukraina att medverka i det östliga partnerskapet och i den parlamentariska församlingen Euronest, som samarbetar med Europaparlamentet. I dag är Ukraina ett europeiskt land som har rätt att fatta beslut om Europa. Europeiska unionen måste samarbeta intensivt med Ukraina för att stärka den demokratiska processen och integrera landet i EU.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Ukrainas nyvalde president skickar en viktig signal genom att välja Bryssel som destination för sitt första utlandsbesök. Ukraina är ett land med europeiska ambitioner och det faktum att president Viktor Janukovitj besöker EU:s huvudstad för att träffa ledande kommissionsledamöter understryker att Kiev söker sig västerut.

Den nyvalde ukrainske presidenten står inför stora utmaningar i en tid då Internationella valutafonden har upphävt samarbetsavtalet med Kiev på grund av flera ouppfyllda eller brutna åtaganden. Det är viktigt att president Viktor Janukovitj inte glömmer de löften han gav den dag han tillträdde. Den nye ledaren i Kiev påpekade att Ukraina behöver inre stabilitet och måste bekämpa korruption och konsolidera ekonomin på sunda grundvalar. Ukraina måste återfå förtroendet inom affärssektorn och världssamfundet för att lyckas få bukt med den ekonomiska tillbakagången som förvärrats av ett instabilt politiskt klimat.

Slutsatsen av valkampanjen och president Viktor Janukovitjs tillträde måste signalera ett slut på sådana populistiska grepp som att till exempel på konstgjord väg öka befolkningens inkomster trots den ohållbara ekonomiska grunden. President Viktor Janukovitjs invigningstal inger hopp hos världssamfundet om att läget kan återgå till det normala i Ukraina. Det återstår att se under den närmaste tiden om dessa ord också visar sig i handling.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag lade ned min röst eftersom jag anser att förbindelserna mellan Europeiska unionen och andra länder bör karaktäriseras av jämlikhet, ömsesidigt fördelaktiga handelsmässiga och ekonomiska relationer, icke-inblandning i andra länders inre utvecklingsangelägenheter och demokratiska processer och, naturligtvis, av respekt för folkviljan. Uppbyggandet av ett fredligt Europa förutsätter, vid sidan av allt annat, att varje land har möjlighet att själva besluta om sina internationella förbindelser utan pålagor eller tryck utifrån. Eftersom energisäkerhet är en avgörande faktor för medlemsländerna i Europeiska unionen är Ukrainas roll viktig och därför bör landet uppmuntras att ta itu med sina energiproblem genom att förbättra förbindelserna med Ryssland genom att ingå bilaterala avtal. Det skulle gynna båda sidor och garantera ett obrutet flöde av naturgas till Europa.

Robert Dušek (S&D), skriftlig. – (CS) Jag välkomnar den kompromissresolution som har utarbetats om Ukraina. Man talar inte bara om hur demokratiskt det senaste valet var, utan föreslår även lösningar på problem som transitleveranser av olja och naturgas, med en uppmaning till Ukraina att anta fördraget om energigemenskapen samt lagstiftning som är förenlig med direktiv 2003/55/EG. Jag håller med om att en aktiv och positiv inställning till EU från Ukrainas sida inte är det enda bedömningskriteriet. Ukraina måste även prioritera goda förbindelser med sina grannländer, de länder som ingår i det östliga partnerskapet och Euronest. Jag stöder förslagen och även de övriga villkor som ställs i kompromissresolutionen i stort, och jag kommer att rösta för att de antas.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för det gemensamma resolutionsförslaget som understryker vikten av att stärka samarbetet mellan EU och Ukraina. Den politiska och ekonomiska stabiliseringen av landet och ett starkt samarbete mellan Ukraina och EU på energiområdet är förutsättningar för att kunna erkänna Ukrainas europeiska ambitioner. EU:s stabilitet hänger också på stabiliteten i grannländerna.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag minns den hoppfulla känsla som åtföljde den orangea revolutionen, och den brytning med landets sovjetinflyrade förflutna som revolutionen medförde för det ukrainska folket. Jag minns löftena om framgång, framsteg, demokrati och samarbete, som vid den tiden utfärdades till ukrainarna, både inom och utom landet. Då såg det ut som om Europeiska unionen var det rimliga målet för ett folk som tydligt höll på att vända sig åt väster.

Nu när euforin lagt sig ser man tydligt att den orangea revolutionens protagonister inte kunde leva upp till utmaningen. Det står också klart att folket är besviken över hur landet sköts.

Valet av den kandidat som förlorade mot Viktor Jusjtjenko i december 2004 visar antingen på en allvarlig splittring inom landet eller på en omsvängning i folkkänslan, nu med en positivare inställning till ryskt inflytande.

Jag anser att det är viktigt att Europeiska unionen fortsätter att framstå som ett attraktivt alternativ för ukrainarna, och att den bör använda de vägar som står till förfogande för att göra det. Jag hoppas att Ukraina håller ut och framhårdar med den inre demokratiseringen och att landet, med tanke på sitt förflutna och sin historia, rör sig mot konvergens med EU, en process som avslutas med att landet blir en fullvärdig medlem i EU.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Efter östblockets och Sovjetunionens sönderfall har det ukrainska folket och de ukrainska institutionerna varit fast beslutna att demokratisera landet och skapa ett modernt samhälle genom att utveckla ett socialt, ekonomiskt och politiskt system som befäster rättssäkerheten och respekten för de mänskliga rättigheterna, trots de svårigheter som normalt hör samman med en stat som omdanar sin strukturella organisation och politiska identitet.

I egenskap av referenspunkt och en plats där fred och ekonomisk, social och kulturell utveckling främjas för medborgarna, har Europeiska unionen en skyldighet att ta på sig en avgörande roll i utvecklingen av ett demokratiskt system i Ukraina, och även att stärka möjligheterna till integration i EU. Detta kommer även att bidra till att mildra de regionala konflikter som finns inom landet, vilket är av stor strategisk vikt för EU mot bakgrund av förbindelserna med Ryssland och Centralasien, och särskilt då med tanke på energifrågan. I denna process skulle jag också vilja framhålla resolutionsförslagets bidrag till integrationen av en stor grupp ukrainska invandrare i EU, och för att föra fram den roll som unga människor och utbildning spelar för den sociala, ekonomiska och kulturella utvecklingen i Ukraina.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Mot bakgrund av dagens omröstning om resolutionen om situationen i Ukraina välkomnade vi inte bara att presidentvalet genomfördes i enlighet med demokratiska principer, utan även installationen av den nya presidenten, som vi förväntar oss ska följa en öppen och samarbetsinriktad politik gentemot EU. Vi betonar betydelsen av att ingå ytterligare överenskommelser på energiområdet och därigenom säkra en trygg energiförsörjning. Med vår röst välkomnade vi även behovet av fortsatt diskussion, med målsättningen att skapa ett generöst system för beviljande av viseringar. Ukraina har genom dagens budskap bjudits in till ett fortsatt arbete med oss, för att definitivt engagera sig för en demokratisk utveckling. Med denna röst har vi åter bekräftat vad vi sagt även tidigare, dvs. att vi måste visa öppenhet genom dialog och fasta åtaganden för att uppmuntra Ukraina att främja en proeuropeisk utveckling. Ukraina måste emellertid visa sig vara en pålitlig partner för oss.

Tunne Kelam (PPE), skriftlig. – (EN) Jag stödde ändringsförslag 2 till det gemensamma resolutionsförslaget om situationen i Ukraina, som lades fram av gruppen Europeiska konservativa och reformister, där man uttrycker oro för att gasledningsprojektet Nord Stream underminerar solidaritetsprincipen när det gäller EU:s energisäkerhet och att den kommer att utformas så att Ukraina kringgås. Även om det inte är direkt relevant i Ukrainas nuvarande situation, delar jag fullständigt åsikten att Nord Stream-projektet har konstruerats av den ryska regeringen, främst som ett politiskt projekt med målsättningen att dela Europa och isolera, inte bara Ukraina, utan även vissa nya medlemsstater. Ändringsförslaget är en påminnelse om att debatten om Nord Stream inte är avslutad, utan kommer att fortsätta. Europeiska unionen, som rör sig mot en gemensam energimarknad i och med genomförandet av principen om energisolidaritet, kan inte förlita sig på en långsiktig relation med politiskt orienterade statligt ägda monopol som redan misslyckats ekonomiskt och som utmanar grundläggande EU-principer om fri konkurrens, öppenhet och uppdelning av produktion, transport och distribution.

Iosif Matula (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för resolutionsförslaget som lades fram av Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater), eftersom jag anser att EU måste hjälpa Ukraina att genomföra demokratiska reformer och införa europeiska värderingar, och garantera de mänskliga rättigheterna och minoriteters rättigheter.

Den nyinstallerade ukrainske presidenten vann valet på ett program som garanterar minoriteters rättigheter, och EU måste stötta ett effektivt och långsiktigt genomförande av detta program. Mot bakgrund av detta behöver lagen om genomförandet av den europeiska stadgan om landsdels- eller minoritetsspråk anpassas och verkställas. Tidigare åtgärder, som drastiskt begränsade möjligheterna för skolor att undervisa på minoritetsspråk, måste upphävas. Minoriteternas representation i lokala, stadsdels-, regionala och centrala institutioner i Ukraina måste förbättras. Respekten för alla minoriteters rättigheter måste garanteras i enlighet

med europeiska normer, inklusive ryssars, polackers, tartarers, bulgarers, grekers, rumäners, ungrares, judars och romers rättigheter. Ingen minoritet får förbises.

Jag vill rikta uppmärksamheten mot behovet av att bevara och återupprätta det kulturella och historiska arv som finns i Tjernivtsi-regionen, som utgör en del av ett judiskt, tysk-österrikiskt, polskt, rumänskt, ryskt och ukrainskt kulturarv. Jag anser att bevarandet av detta värdefulla europeiska, mångkulturella och mångsektaristiska arv, som omfattar kyrkogårdar, monument, byggnader och kyrkor i norra Bukovina, måste vara ett prioriterat mål i samarbetet mellan EU och Ukraina.

Nuno Melo (PPE), *skriftlig*. – (PT) Det val som nyligen genomfördes i Ukraina är, med hänsyn till de uttalanden som gjordes av OSSE/ODIHR:s valobservatörsuppdrag, som ansåg att de flesta internationella normer hade följts, en signal om att landet fortsätter att utvecklas i positiv riktning genom att röra sig mot en framtida integration i EU. Det är emellertid av avgörande vikt att de ukrainska politikerna och myndigheterna engagerar sig för att snabbt skapa politisk och ekonomisk stabilitet. För att lyckas med detta måste de nödvändiga författningsmässiga reformerna genomföras genom att befästa rättsäkerheten, etablera en social marknadsekonomi och genom förnyade insatser för att bekämpa korruption samt en förbättring av företags- och investeringsklimatet.

Andreas Mölzer (NI), *skriftlig*. – (DE) Resolutionsförslaget om situationen i Ukraina tar på ett mycket belysande sätt upp den rådande situationen i landet och omständigheterna kring presidentvalet. Parlamentet påminner ukrainska politiker och myndigheter om behovet av politisk och ekonomisk stabilitet, vilket i synnerhet kan uppnås genom författningsmässiga reformer, ett befästande av rättsäkerheten, etablering av en social marknadsekonomi, förnyade insatser för att bekämpa korruption samt en förbättring av det ekonomiska och investeringsmässiga klimatet. Det är emellertid min åsikt att det snabba välkomnandet av landet in i frihandelszonen, med andra ord EU:s gemensamma inre marknad, går för långt. Ukraina måste metodiskt bygga upp och stärka sin ekonomi och komma fram till vilka behov man har. Trots att Ukraina är EU-vänligt får vi inte glömma eller bortse från att landet har djupa rötter inom den ryska inflytandesfären, och det måste vi ta med i beräkningen. Av dessa skäl har jag lagt ned min röst om resolutionsförslaget.

Franz Obermayr (NI), *skriftlig*. – (DE) Texten innehåller några bra uttalanden, som till exempel fördömandet av den kommunistiska regimen. Å andra sidan anser jag inte att det är förnuftigt med långtgående viseringslättnader eller ett snabbt välkomnande av Ukraina på den gemensamma marknaden. Av det skälet avstod jag från att rösta.

Kristiina Ojuland (ALDE), *skriftlig*. – (ET) Herr talman, jag röstade för Europaparlamentets resolution om situationen i Ukraina. Jag anser bland annat att vi bör ta den valde president Viktor Janukovitj's beslut att komma till Bryssel för sitt första utlandsbesök mycket seriöst. Det är ett tydligt tecknen på att Ukraina fortsätter integreras i Europeiska unionen. Jag anser att det är viktigt att EU visar sitt stöd för Ukraina i den nuvarande situationen genom att ingå ett samarbetsavtal och även garantera viseringsfrihet, under förutsättning att Ukraina lever upp till sina åtaganden. Dörrarna till Europeiska unionen måste stå öppna för Ukraina.

Wojciech Michał Olejniczak (S&D), *skriftlig*. – (PL) Jag välkomnar att presidentvalet i Ukraina genomfördes i enlighet med demokratiska normer. Den ukrainska demokratin har under upptakten till 2010 visat att den lever. Det höga valdeltagandet är särskilt värt att notera. I dag har det ukrainska valet i sig inte gett upphov till några reservationer som skulle kunna leda till att det kan bestridas i domstol.

Europeiska unionen får inte nöja sig med bifallsyttringar över hur valet genomfördes. Det är av yttersta vikt att stegvis erbjuda Ukraina ett europeiskt perspektiv. Det första steget bör vara delaktighet i det östliga partnerskapet och det sista bör vara medlemskap i Europeiska unionen. EU måste fortsätta med de öppna dörrarnas politik gentemot Ukraina. Det är upp till Ukraina att besluta om vilken grad av integrering med olika gemenskaper man vill ha – det bör vara avhängigt ett suveränt beslut som fattas av det ukrainska samhället.

En förbättring av förbindelserna mellan Ukraina och Ryssland är av avgörande intresse för Europeiska unionen, då konsekvenserna av de bilaterala förbindelserna mellan Ukraina och Ryssland även berör EU:s medlemsstater. Jag välkomnar tillkännagivandet om att det skett en förbättring i dessa förbindelser.

Justas Vincas Paleckis (S&D), *skriftlig*. – (LT) Presidentvalet i Ukraina överensstämde med internationella normer för hur val ska genomföras. Landet har tagit ett steg mot den europeiska demokratin. Detta är beviset på att Ukraina i allt högre grad anser sig vara del av de europeiska demokratiska staternas gemenskap.

Låt oss hoppas att den nye ukrainske presidenten visar sig vara en pålitlig partner som vi kan samarbeta med för att stärka stabiliteten och den ekonomiska utvecklingen i Östeuropa tillsammans med andra grannländer. En av de viktigaste praktiska åtgärderna för förbindelserna mellan EU och Ukraina vore en förenkling av viseringsreglerna med slutmålet att avskaffa visumtvånget för ukrainska medborgare som reser till EU.

Jag röstade för resolutionen eftersom den tar upp de positiva förändringar som skett i ett sådant viktigt grannland till EU, även om det fortfarande återstår många komplikationer och spänningar mellan olika myndigheter inom landet.

Jarosław Leszek Wałęsa (PPE), skriftlig. – (PL) Under detta plenarsammanträde röstade vi om Europaparlamentets resolution om situationen i Ukraina. Jag gav resolutionen mitt stöd eftersom den är en mycket viktig avsiktsförklaring som visar att vår union noggrant följer demokratiutvecklingen i Ukraina. Resolutionen ger generellt sett en god uppfattning om riktningen för presidentvalet och uppmanar till handling för att skapa politisk och ekonomisk stabilitet i landet. En nyckelfaktor är behovet av att stärka samarbetet mellan Ukraina och EU, och då särskilt på energiområdet. Sett från min utgångspunkt fanns två kontroversiella ändringsförslag. Det första avsåg minoritetsspråk. Jag röstade mot detta ändringsförslag, då det ökade förutsättningarna att använda ryska istället för ukrainska. Det andra ändringsförslaget avsåg gasledningen Nord Stream. I det fallet röstade jag för ändringsförslaget, eftersom jag vill tydliggöra mitt motstånd mot uppförandet av denna gasledning.

Resolutionsförslag: RC-B7-0123/2010

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Europeiska unionen kämpade för att Förenta nationernas råd för mänskliga rättigheter (UNHRC) skulle inrättas och har tillsammans med medlemsländerna intagit en tätposition när det gäller att spela en aktiv roll för att stötta ett organ som effektivt ska kunna hantera nutidens angrepp mot de mänskliga rättigheterna. Den nya institutionella struktur som inrättats efter Lissabonfördragets ikraftträdande skapar en möjlighet för EU att förbättra sammanhanget, profilen och trovärdigheten hos EU:s agerande som deltagare i FN:s råd för mänskliga rättigheter. Därför är det viktigt att EU intar en gemensam, konsoliderad ståndpunkt om alla frågor som ska diskuteras vid det trettonde mötet i UNHRC. EU måste som delaktig i FN:s utvidgade system driva ett effektivt påverkansarbete och även i fortsättningen engagera sig för att finna en gemensam ståndpunkt. Dessutom krävs det ökad flexibilitet när det gäller mindre viktiga frågor för att göra det möjligt att reagera snabbare och mer effektivt vid förhandlingar om grundläggande frågor. Framför allt måste unionen aktivt engagera sig för att skapa målmedvetna mekanismer för UNHRC för att det snabbt och effektivt kunna reagera på kriser när det gäller mänskliga rättigheter i Iran, Afghanistan, Irak och Jemen.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (EN) De mänskliga rättigheterna kränks fortfarande i många länder och det är olyckligt att världssamfundet ibland inte i tid och på rätt sätt tar itu med grova kränkningar. Vi saknar en samordnad strategi på den internationella arenan. EU:s roll som global aktör har växt under de senaste decennierna och den nyligen inrättade europeiska avdelningen för yttre åtgärder enligt Lissabonfördraget skulle kunna hjälpa Europeiska unionen att agera mer effektivt för att möta globala utmaningar och ta itu med kränkningar av de mänskliga rättigheterna på ett mer sammanhängande, konsekvent och ändamålsenligt sätt. EU har nu en fantastisk möjlighet att stärka sin roll i FN:s råd för mänskliga rättigheter och borde utnyttja den fullt ut för att öka synligheten och trovärdigheten hos EU:s agerande på människorättsområdet.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Den kompromissresolution som lagts fram för omröstning här i parlamentet innehåller olyckligtvis passager som hindrar mig från att rösta för den. FN:s råd för mänskliga rättigheter (UNHRC) är ett politiskt organ som är utsatt för "överdriven politisering", såsom det uppmärksammas i resolutionstexten. Jag anser emellertid att vi skulle kunna ha sagt mycket mer, särskilt då vi behandlar ett ämne som är känsligt och viktigt för så många av oss, det vill säga de mänskliga rättigheterna. När jag läser texten noterar jag en olycklig svaghet – kanske inte när det gäller den diplomatiska politiken, men förvisso hos den politik som gäller värderingar – och det är bristen på beslutsamhet när man kritiserar de välkända aspekter som gör UNHRC till ett så kontroversiellt organ. Vi skulle faktiskt ha kunnat visa mer beslutsamhet och uttalat oss starkare mot Irans kandidatur inför nästa val till FN:s råd för mänskliga rättigheter. Det finns ingen särskild hänvisning till den vettlösa sammansättningen av ett råd där det sitter alltför många medlemmar som knappast kan sägas ha några kvalifikationer att uttala sig om mänskliga rättigheter och som uppenbarligen har ännu färre meriter för att kunna döma eller ställa någon inför rätta. Jag lägger ned min röst och visar därmed att jag förhåller mig skeptisk till denna text. Jag lägger ned min röst med förhoppning om att parlamentet tar av sig sin diplomatiska hatt – det är inte parlamentets sak att vara diplomatiskt – och tar sig an kampen för värderingar och för mänskliga rättigheter på ett modigare sätt.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag lade ned min röst trots att resolutionsförslaget innehåller positiva aspekter, men viktiga ändringsförslag som lagts fram av gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster röstades ned och till följd av detta blev innehållet bristfälligt. Europeiska unionen måste stödja FN:s insatser att se till att de mänskliga rättigheterna respekteras överallt i världen. Den måste gå i bräsch för detta slags initiativ, och desto mer i dessa dagar när kränkningar tenderar vara regel för autokratiska regimer som ägnar sig åt "kapitalistiskt våld" för att införa sin samhällsfientliga politik. EU måste åter granska sina förbindelser med staten Israel, och allvarligt beakta Israels militära insatser på palestinskt territorium och angreppen på det palestinska folkets rättigheter, inklusive rätten för dem att till slut förvärva sitt eget land. EU måste avstå från att ta del av amerikanska kampanjer för "demokratiexport" och skapa ett ramverk för internationella förbindelser som respekterar internationell rätt och stärker FN:s roll.

Anna Maria Corazza Bildt, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE), skriftlig. – Moderaterna har idag 25/02/2010 röstat för den gemensamma resolutionen om det trettonde mötet i FN:s råd för mänskliga rättigheter, B7-0123/2010. Vi vill dock framhålla att vi anser att EU:s medlemsstater generellt bör uppmanas till att fördöma brott mot de mänskliga rättigheterna samt anser att det är beklagligt att FN:s råd för mänskliga rättigheter inte klarat av att tillräckligt snabbt hantera allvarliga människorättssituationer även i andra länder än de som nämns i resolutionen, till exempel Kuba med flera länder.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Jag måste understryka att det är ett absolut nödvändigt villkor att alla parter under alla omständigheter följer internationell lagstiftning om mänskliga rättigheter och humanitär rätt för att vi ska kunna skapa en rättvis och varaktig fred världen över.

Jag anser att ett samordnat agerande på EU-nivå av både Europeiska unionens höga representant för utrikes frågor och säkerhetspolitik och medlemsstater som efterlyser en stark gemensam ståndpunkt skulle garantera att de som är skyldiga till brott mot internationell lagstiftning om mänskliga rättigheter och humanitär rätt hålls ansvariga.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för resolutionen om Förenta nationernas plattform för jämställdhetsinsatser (United Nations Platform for Action for Gender Equality), som identifierar de viktigaste åtgärderna som krävs för att Europeiska unionen ska kunna leva upp till de strategiska målen om jämställdhet mellan kvinnor och män. Det finns ett tydligt behov av att kommissionen ökar sina insatser att sammanställa jämförbara data över viktiga indikatorer inför uppföljningen av handlingsplattformen, och sedan utarbetar regelrätta översikter över jämställdhetsintegreringsinitiativ på en rad politiska områden. Det är särskilt viktigt att övervaka och agera för jämställdhetsaspekterna fattigdom, våld och flickors behov. I uppföljningen av kommissionens färdplan för jämställdhet 2006–2010 måste man beakta de långsiktiga konsekvenser som den ekonomiska krisen och klimatförändringarna kan få i ett samhälle som blir äldre och mer etniskt diversifierat. Sexuell och reproduktiv hälsa och sexuella och reproduktiva rättigheter bör uppmärksammas och föras fram i EU och upp på global nivå. Europeiska unionen bör bli part till FN:s konvention om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor, ett steg som nu är möjligt tack vare Lissabonfördragets ikraftträdande.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för den gemensamma resolutionen om det trettonde mötet i FN:s råd för mänskliga rättigheter. EU:s nya institutionella struktur erbjuder en unik möjlighet att öka unionens samstämdhet, synlighet och trovärdighet i FN:s råd för mänskliga rättigheter. Agerandet från den höga representanten för utrikes frågor och säkerhetspolitik kommer också att stärka EU:s möjligheter att samarbeta med länder från andra regionala block i syfte att stoppa kränkningar av de mänskliga rättigheterna, inklusive våld riktat särskilt mot kvinnor och barn.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Politiseringen av FN:s råd för mänskliga rättigheter (UNHRC) och blockaden mot dem som vill att man vidtar kraftfullare åtgärder mot kränkningarna av mänskliga rättigheter på olika håll i världen motiverar en ändring av rådets struktur och arbetssätt. Nyheten att Iran kandiderar är bara ytterligare ett tecken på att UNHRC är på väg att förlora i trovärdighet och säkerhet, när länder som upprepade gånger kränkt de mänskliga rättigheterna kan utnyttja ett medlemskap i människorättsrådet för att försöka framstå i en bättre dager.

Europeiska unionen måste aktivt delta i människorättsrådets arbete, utan att bortse från dess begränsningar och problem, och försöka förmedla en välavvägd men ändå korrekt och krävande bild av vad respekten för de mänskliga rättigheterna borde innebära. Om EU gör detta kommer vi att kunna ta vårt eget ansvar i frågan.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) FN:s råd för mänskliga rättigheter är en plattform för universella mänskliga rättigheter och ett forum för att hantera människorättsfrågor inom FN-systemets ram. Att främja och skydda en allmän tillämpning av de mänskliga rättigheterna är en del av EU:s rättsliga, etiska och kulturella regelverk och en av de viktigaste faktorerna när det gäller unionens sammanhållning och integritet.

Jag är säker på att EU:s medlemsstater motsätter sig alla försök att undergräva de mänskliga rättigheternas universalitet, odelbarhet och ömsesidiga beroende. Jag förväntar mig ett aktivt deltagande från medlemsstaternas sida i den årliga diskussionen om rättigheterna för personer med funktionshinder och det årliga mötet om barnets rättigheter ... Jag vill betona betydelsen av det trettonde mötet i FN:s råd för mänskliga rättigheter, där ministrar och andra företrädare på hög nivå kommer att närvara. På föredragningslistan återfinns den ekonomiska och finansiella krisen och utbildningen om FN:s förklaring om de mänskliga rättigheterna. Slutligen vill jag säga att jag välkomnar Förenta staternas förnyade engagemang i FN:s organ, dess konstruktiva arbete för yttrandefriheten under FN:s 64:e generalförsamling och att landet väljs in som medlem av FN:s råd för mänskliga rättigheter.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi instämmer i högsta grad i det som sägs i betänkandet om de mänskliga rättigheternas universalitet, odelbarhet och ömsesidiga beroende. Samtidigt måste vi emellertid betona att denna ståndpunkt är oförenlig med den allvarliga attack på arbetarnas och folkens rättigheter som orsakats av det kapitalistiska systemets kris, inklusive hög arbetslöshet, ökad fattigdom och de allt större problemen med att få tillgång till offentliga tjänster av god kvalitet till rimliga priser. Dessvärre tog inte majoriteten i Europaparlamentet vederbörlig hänsyn till denna konflikt.

Vi beklagar att parlamentet avvisade ändringsförslagen från vår grupp, framför allt följande:

- Europaparlamentet framhåller att FN:s medlemsstater bör främja en oberoende livsmedelsproduktion och livsmedelssäkerhet som ett instrument för att minska fattigdom och arbetslöshet.

- Europaparlamentet välkomnar att en rapport från FN:s högkommissionär för mänskliga rättigheter om kränkningarna av de mänskliga rättigheterna i Honduras sedan statskuppen står på föredragningslistan för det trettonde mötet. Parlamentet uppmanar EU:s medlemsstater att arbeta för och stödja ett kraftfullt uttalande som fördömer statskuppen och som stöder återupprättandet av demokrati och rättsstatsprincipen i landet.

- Europaparlamentet uttrycker sin oro över läget i Colombia, framför allt upptäckten av tusentals oidentifierade döda.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för resolutionen om det 13:e mötet i FN:s råd för mänskliga rättigheter. För det första välkomnar jag initiativet att som en viktig punkt på dagordningen låta människorättsrådet behandla frågan om hur den globala ekonomiska och finansiella krisen påverkar möjligheterna att förverkliga alla mänskliga rättigheter. Jag vill också lyfta fram behovet av att EU antar en kraftfull gemensam ståndpunkt om uppföljningen av informationsuppdraget om konflikten i Gaza och södra Israel. I det sammanhanget är det mycket viktigt att Goldstone-rekommendationerna genomförs. Slutligen är det särskilt oroande att Iran ställer upp i valet till människorättsrådet, som ska genomföras i maj 2010. Det måste följas upp med kraftfulla EU-åtgärder för att förhindra att länder med tvivelaktiga meriter på människorättsområdet väljs in.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) FN:s råd för mänskliga rättigheter är ett mellanstatligt organ vars huvudsyfte är att motverka kränkningar av de mänskliga rättigheterna. En av hörnstenarna i EU:s sammanhållning och integritet är respekt och skydd för de mänskliga rättigheternas universalitet. Jag vill därför framhålla att jag stöder människorättsrådet och hoppas att de ska fortsätta att bekämpa alla typer av diskriminering.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Vår resolution riktar sig till FN:s råd för mänskliga rättigheter, en institution som vi hade velat framhålla som en av världens beskyddare av rättigheter, viktiga värden och de mest grundläggande av friheter. Jag använder konditionalis, eftersom människorättsrådets legitimitet i hög grad undergrävs av dess brist på opartiskhet.

Nu har vi plötsligt dessutom frågan om Irans kandidatur. Detta är en provokation. Denna stat, denna regering, denna president, föraktar kvinnors och mäns rättigheter. Minst 346 av landets medborgare, inklusive minderåriga, antingen hängdes eller stenades till döds under 2008. Rättegångarna är en fars. Tortyr används. Det råder en total brist på yttrandefrihet, föreningsfrihet och pressfrihet. Minoriteter, framför allt bahaer, förföljs. Efter presidentvalet i juni 2009 har alla former av demonstrationer slagits ned, blodigt och systematiskt. Listan kunde göras längre.

Världen behöver ett styrelseskick som bygger på universella värderingar. Om FN vill bli ett forum för denna dialog så måste dess organ vara objektiva. Irans kandidatur är betydligt mer än ett test av FN:s trovärdighet. Den är ett test av dess möjligheter att överleva.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för den slutgiltiga versionen av resolutionen, eftersom den innehåller punkter om den gemensamma undersökningen av förekomsten av hemliga försvarsheter, kraven på att genomföra rekommendationerna i Goldstonerapporten och från Internationella brottmålsdomstolen och ändringsförslaget om Västsahara som lagts fram av GUE. Det gläder mig också att Elmar Broks krav på en separat omröstning om punkten om religionskränkning avvisades och att den punkten nu lyder som följer:

Europaparlamentet håller fast vid sin syn på "religionskränkning" och understryker att man förvisso måste arbeta aktivt med att bekämpa diskriminering av religiösa minoritetsgrupper, men att det inte är lämpligt att föra in begreppet religionskränkning i protokollet om kompletterande stadgar avseende rasism, rasdiskriminering, främlingsfientlighet och andra typer av diskriminering. Parlamentet uppmanar FN:s medlemsstater att fullt ut genomföra de befintliga stadgorna om yttrande-, religions- och trosfrihet.

Vi ville behålla denna punkt, för vi anser att det inte behövs någon ny lagstiftning på FN-nivå om begreppet religionskränkning eftersom vi redan har internationella normer, nämligen det protokoll som nämns och som förbjuder diskriminering av religiösa minoriteter.

Czesław Adam Siekierski (PPE), skriftlig. – (PL) EU:s politik när det gäller respekten för de mänskliga rättigheterna är en av de grundvärderingar som vi omsätter i praktisk handling. Den inkluderar skyddet av medborgerliga, politiska, ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter. Den lägger särskild vikt vid att stödja kvinnors, barns och nationella minoriteters rättigheter och att bekämpa rasism, främlingsfientlighet och andra former av diskriminering. Det är mycket farligt när lagstiftning som diskriminerar minoriteter används för att kränka deras rätt till religionsfrihet eller när den begränsar deras tillgång till utbildning och sysselsättning, vilket inskränker deras rätt till arbete, vilket i sin tur begränsar deras möjligheter till en anständig levnadsstandard. Tack vare EU:s arbete på detta område har vi rätt att kräva att andra respekterar stränga normer för demokrati och mänskliga rättigheter.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) När det gäller mänskliga rättigheter, på alla nivåer i EU och på samtliga områden, så måste vi betona att det är vår skyldighet som parlamentsledamöter att inte bara kritisera och utarbeta resolutioner om tredjeländer, utan också att hålla ett vakande öga på EU:s medlemsstater och uppmärksamma minsta tänkbara fenomen som kränker de mänskliga rättigheterna. I de fall där de mänskliga rättigheterna överträds utarbetar Europaparlamentet en resolution som riktas till det aktuella landet. Innan vi kritiserar andra måste vi sätta stopp för kränkningarna av de mänskliga rättigheterna inom EU. Sedan kan vi kritisera andra och försöka hjälpa dem så mycket som möjligt.

Anna Záborská (PPE), skriftlig. – (FR) Jag stödde inte denna resolution, eftersom man inte tar upp betydelsen av mänskliga rättigheter för de kristna minoriteterna i Mellanöstern. Jag beklagar bristen på mod när det gäller att fördöma attackerna på kristna minoriteter i Mellanöstern och att hänvisa detta problem till FN:s råd för mänskliga rättigheter. FN:s generalförsamling förklarade att år 2009 skulle vara det internationella året för utbildning i mänskliga rättigheter och EU har förklarat att 2010 är Europeiska året för bekämpning av fattigdom. Vi bör komma ihåg att extrem fattigdom enligt FN är en kränkning av de mänskliga rättigheterna. I marmörväggarna i Europaparlamentets och Europarådets byggnader har vi ristat in mottot från den 17 oktober, den internationella dagen för fattigdomens utrotande: "Där människor är dömda att leva i misär, där kränks de mänskliga rättigheterna. Det är en helig plikt att gå samman för att verka att de respekteras. Fader Josef Wresinski." I vår resolution lyckas vi inte uttrycka vår djupa oro över extrem fattigdom som en kränkning av de mänskliga rättigheterna. Därför uppmanar jag medlemmarna av Europeiska fjärde värld-kommittén att skicka en skrivelse till FN:s generalförsamling som uttrycker Europaparlamentets oro.

Resolutionsförslag: B7-0118/2010

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jämställdhet mellan kvinnor och män är en grundläggande rättighet och ett gemensamt värde för Europeiska unionen. Den är också en förutsättning om vi ska kunna förverkliga EU:s mål för ekonomisk tillväxt, sysselsättning och social sammanhållning. Vi har visserligen gjort betydande framsteg mot att uppnå målen i handlingsplanen från Peking som antogs 1995, men bristande jämställdhet och könsstereotyper lever kvar.

Revideringen av Lissabonstrategin måste i högre grad inriktas på jämställdhetsfrågor, och vi måste ställa upp nya mål och stärka banden med handlingsplanen från Peking så att medlemsstaterna kan uppnå konkreta

resultat genom riktade politiska insatser. Därför måste man tydligare föra fram behovet av att medlemsstaterna utbyter erfarenheter och god praxis inom alla områden som påverkas av handlingsplanen från Peking.

Elena Băsescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för resolutionen om Peking +15 – FN:s handlingsplan för jämställdhet. Femton år efter antagandet av förklaringen och handlingsplanen från Peking diskuterar Europaparlamentet i dag de globala framsteg som gjorts när det gäller jämställdhet mellan kvinnor och män. Lika möjligheter för kvinnor och män är ett grundläggande värde för Europeiska unionen. I artikel 2 i fördraget om Europeiska unionen framhålls ett antal värderingar som är gemensamma för medlemsstaterna: pluralism, icke-diskriminering, tolerans, rättvisa, solidaritet och jämställdhet. Även om betydande framsteg har gjorts på vissa områden och inom några sektorer av näringslivet, lever fortfarande bristen på jämställdhet kvar. EU måste fortsätta att arbeta för att lösa dessa frågor. Jämställdheten måste främjas på alla områden. När man utarbetar strategier för att bekämpa den ekonomiska krisen och klimatförändringens effekter på EU-nivå, måste kommissionen även ta hänsyn till de effekter som dessa strategier kan ha på kvinnorna. Resolutionen innehåller en uppmaning om att vi ska ta fram de strategier och instrument som krävs för att förverkliga Europeiska jämställdhetsinstitutets vision av jämställdhet mellan kvinnor och män.

Regina Bastos (PPE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för resolutionen om Peking +15 – FN:s handlingsplan för jämställdhet, eftersom de strategiska målen i Pekingplattformen inte har uppnåtts och det fortfarande förekommer bristande jämställdhet och könsstereotyper med kvinnor som är underordnade männen på de områden som tas upp i handlingsplanen.

Vi tycker att det är beklagligt att tillförlitliga jämförande uppgifter för de indikatorer som ska användas för att följa upp handlingsplanen från Peking inte inlämnas i tid, varken på nationell nivå eller på EU-nivå. Bland annat gäller detta kvinnor och fattigdom, våld mot kvinnor, institutionella mekanismer, kvinnor och väpnade konflikter och flickors situation. Kommissionen måste utveckla den årliga översynen av genomförandet av handlingsplanen från Peking och utnyttja indikatorer och analytiska rapporter effektivt och på ett sätt som kan vara till hjälp för de olika politikområdena samt tjäna som utgångspunkt för nya initiativ för att uppnå jämställdhet. Vi vill upprepa behovet av att systematiskt genomföra och övervaka integreringen av ett jämställdhetsperspektiv även när det gäller lagstiftning, finansiella och andra centrala processer samt strategier, program och projekt inom olika politikområden.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), skriftlig. – (LT) Jag röstade för resolutionen, eftersom jämställdhetsperspektivet måste utvecklas i hela Europeiska unionen. Kommissionen bör utarbeta riktlinjer för att förverkliga jämställdhet mellan kvinnor och män mot bakgrund av den ekonomiska och finansiella krisen, kravet på en hållbar utveckling och de nuvarande prioriteringarna. Målet ska vara ekonomiskt oberoende för kvinnor och män, möjligheten att kombinera arbete, familj och privatliv och lika deltagande av kvinnor och män i beslutsprocesserna.

För närvarande saknas det data om jämställdhet, våld mot kvinnor och institutionella mekanismer. Det är mycket viktigt att medlemsstaterna samarbetar så nära som möjligt med Europeiska jämställdhetsinstitutet, som bland annat har till uppgift att arbeta med jämförbara data. Institutet för statistik och genomför forskning för att tillhandahålla analyser av jämställdhetsfrågor. Statistik som bygger på olika indikatorer kommer att undersökas och förklaras. Den målsättning som anges i institutets arbetsprogram bör framför allt bidra till att tillämpa de indikatorer som angavs i Peking.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Jämställdhet mellan kvinnor och män är en grundläggande princip i vår tid. Men bristen på jämställdhet kvarstår, och det är fortfarande långt kvar innan de strategiska målen från Pekingplattformen har förverkligats.

Jag välkomnar det resolutionsförslag som vi ska rösta om i dag i parlamentet, eftersom det bidrar till att förbättra de institutionella mekanismerna för att främja jämställdhet mellan kvinnor och män.

Integrering av jämställdhetsperspektivet i utvecklingssamarbetet är avgörande för att främja ett mer välmående, rättvisare och rikare samhälle.

Jag vill lyfta fram den roll som kvinnorna spelar inom vetenskap och teknik. Kvinnor förekommer alltmer inom olika forskningsområden, men de har fortfarande långt kvar innan de når toppen av sin karriär och de centra där besluten fattas. Att utnyttja denna potentiella möjlighet är avgörande för att främja en rättvis balans och för att stödja tillväxt och sysselsättning.

Det är viktigt att man betraktar integrering av jämställdhetsperspektivet inom olika politikområden som en av stöttepelarna i ett mer välmående, rättvisare och rikare samhälle.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Jag är en ihärdig försvarare av de mänskliga rättigheterna och jämställdhetsprincipen. Därför vill jag inte undergräva initiativ som syftar till att skydda kvinnors och flickors rättigheter. De rättigheterna överträds ofta allvarligt i en värld där det fortfarande är främst kvinnors fysiska hälsa och sexuella självbestämmande som kränks.

Jämställdhetstanken får emellertid aldrig för ett ögonblick dölja de naturliga, sociala och kulturella skillnader som finns mellan könen. Lika rättigheter är inte samma sak som lika behandling. Män och kvinnor ska behandlas rättvist och ges samma rättigheter, men med hänsyn till deras olika behov. När det gäller kvinnor är detta särskilt viktigt inom områden såsom moderskapsförmåner, möjligheten att förena arbete och familjeliv och skyddet mot brott som i första hand riktas mot kvinnor och barn, till exempel sexuellt utnyttjande, människohandel eller övergrepp.

Slutligen vill jag understryka att ett EU-initiativ på detta område omöjligt kan försöka ge kvinnor rätt till abort och kalla det sexuell eller reproduktiv hälsa. Det måste uteslutande vara en fråga för de enskilda medlemsstaterna att besluta om.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jämställdhet mellan könen är en grundläggande princip för Europeiska unionen som finns inskriven i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt. Unionen har därmed en särskild skyldighet att främja och integrera jämställdhet mellan män och kvinnor. Det råder inget tvivel om att en olycklig situation präglad av diskriminering fortfarande föreligger, såväl i utvecklingsländer som i industrialiserade länder – framför allt inom EU – på alla sociala, ekonomiska och kulturella nivåer. För att bekämpa detta fenomen effektivt är det viktigt att se till att det finns effektiva mekanismer för att identifiera problem och samla in information utan att man stöter på hinder eller politiska begränsningar, så att man kan fastställa orsaker och konsekvenser på ett tydligt och väl underbyggt sätt för att kunna vidta heltäckande åtgärder. Detta strukturella problem förhindrar framsteg och utveckling inom olika samhällen och när det gäller mänskligheten i stort.

Att utrota det våld som sker i hemmet måste ha högsta prioritet. För det krävs kulturell, social och ekonomisk jämställdhet mellan kvinnor och män. Den ekonomiska och finansiella krisen, klimatförändringens effekter och ett åldrande samhälle är faktorer som kommissionen och medlemsstaterna måste beakta i sina åtgärder och politiska beslut för att främja jämställdhet mellan kvinnor och män.

Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark och Anna Ibrisagic (PPE), skriftlig. – Moderaterna har idag 25/02/2010 röstat för resolutionen om Peking +15 – FN:s handlingsplan för jämställdhet, B7-0118/2010. Vi vill dock betona att vi inte anser att ett jämställdhetskapitel ska inkluderas i revideringen av Lissabonstrategin 2010, det täcks redan av EG-fördraget och EU-stadgan om mänskliga fri- och rättigheter. Vi vill också framhäva att vi anser att kvinnor ska ha makten över sin sexualitet och reproduktion. Vi tror på den egna individens förmåga att fatta beslut över sitt eget liv; EU bör inte komma med några pekpinningar på detta område. Ökad jämställdhet är en av EU:s stora utmaningar, där Sverige kan inspirera övriga länder i EU med våra framsteg.

Sylvie Guillaume (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för denna resolution. Femton år efter kvinnokonferensen i Peking måste vi inse att alltför få framsteg har gjorts när det gäller jämställdhet mellan kvinnor och män. Könsstereotyperna lever fortfarande kvar på många områden, såsom sysselsättning, utbildning och politik. Jag stödde också punkten om behovet av att förbättra den sexuella och reproduktiva hälsan för kvinnor i Europa och i världen i övrigt, och att uppmuntra fäder att dela på ansvaret för familjen, till exempel genom att utnyttja föräldraledigheten. När det gäller översynen av Lissabonstrategin måste vi prioritera jämställdhetsmålet, som måste få ett verkligt genomslag i de nationella åtgärderna för socialt skydd och integrering.

Livia Járóka (PPE), skriftlig. – (HU) Målen för handlingsplanen från Peking som antogs för 15 år sedan har fortfarande inte förverkligats. Inom de flesta områden när det gäller jämställdhet mellan kvinnor och män har framstegen knappast varit mätbara. Det är olyckligt att man på såväl medlemsstats- som EU-nivå ägnar så lite uppmärksamhet åt att bekämpa den extrema fattigdom och den diskriminering som på olika sätt drabbar kvinnor.

Vi måste harmonisera målen från Peking som antogs inom ramen för FN och genomförandet av EU:s nya färdplan för jämställdhet på ett mycket tydligare sätt. Under detta europeiska år för bekämpande av fattigdom och socialt utanförskap är det särskilt viktigt att kvinnor som knappt befinner sig över fattigdomsstrecket ska få lämpligt skydd, eftersom en förändring av deras sysselsättnings- eller familjesituation – till exempel förlust av arbetet, skilsmässa, makens dödsfall eller till och med barnafödande – innebär att risken för fattigdom hotar dem i särskilt hög grad. Det är glädjande att den spansk-belgisk-ungerska ordförandetrojkan

i sitt program lyfter fram behovet av att följa upp genomförandet av målsättningen från Peking och även förklarar att de har för avsikt att utarbeta en heltäckande strategi för att förebygga och bekämpa fattigdom som drabbar kvinnor och barn. Dessa perspektiv kommer förhoppningsvis också att ägnas vederbörlig omsorg under FN-mötet som planeras till i början av mars. För att kunna utvärdera och granska politiska beslut som syftar till att uppnå lika möjligheter för män och kvinnor krävs det pålitliga data som avser båda könen. Det kunde också vara värt att överväga införandet av standardiserade, gemensamma indikatorer för att mäta graden av ojämlikhet.

Monica Luisa Macovei (PPE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för punkt 9 i resolutionen om Peking +15 – FN:s handlingsplan för jämställdhet, där man framhåller kvinnors sexuella och reproduktiva hälsa och rättigheter. Sexuella och reproduktiva rättigheter bygger på en universellt erkänd rätt till kroppslig integritet, icke-diskriminering och högsta möjliga hälsostandard och finns inskrivna i internationella lagar (bland annat artikel 12 i Internationella konventionen om ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter, där de avtalsslutande staterna erkänner allas rätt att åtnjuta bästa tänkbara fysiska och mentala hälsa, och artikel 12 i konventionen om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor om att avskaffa all diskriminering av kvinnor på hälsoområdet genom att garantera tillgången till hälsovårdstjänster, inklusive dem som avser familjeplanering, utifrån kravet på jämlikhet mellan kvinnor och män). Olika samförståndsdocument (till exempel handlingsprogrammet från Kairo 1994 och handlingsprogrammet från Peking 1995) belyser också regeringarnas åtagande när det gäller (kvinnors) sexuella och reproduktiva rättigheter. Många av mina väljare i Rumänien delar detta perspektiv.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Bristen på jämställdhet mellan kvinnor och män på olika nivåer, oavsett om det gäller yrken, branscher eller olika könsstereotyper, har minskat under åren. Jämställdhet mellan kvinnor och män är i allt högre grad en realitet i EU, och även om det fortfarande förekommer fall av diskriminering börjar vi se mycket positiva resultat.

Franz Obermayr (NI), skriftlig. – (DE) Försvaret av kvinnors rättigheter är viktigt även för mig. Men jag tror inte att kvotering, så kallad positiv diskriminering, är en klok åtgärd. Det är kvalifikationerna som ska vara avgörande här, inte kön. Detta borde vara den grundläggande regeln för både män och kvinnor. Därför lade jag ned min röst.

Rovana Plumb (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för detta resolutionsförslag, eftersom det är nödvändigt att genomföra jämställdhet inom alla områden.

När det gäller Rumänien har man under de senaste 15 åren bara gjort framsteg inom ett par av de områden som anges i handlingsplanen från Peking. Andelen kvinnor på beslutsnivå i den rumänska politiken efter valet 2009 ligger på cirka 11 procent i parlamentet. Endast en kvinna sitter i regeringen. Mäns våld mot kvinnor, människohandel och kvinnors representation i beslutsfattande organ är prioriterade frågor där vi måste agera kraftfullt.

Vi kan bara lösa detta om kvinnor får besluta för kvinnor! Att inte inkludera kvinnor i alla sociala och politiska verkställande organ skulle vara detsamma som att slösa bort 50 procent av den intellektuella kapaciteten och att misslyckas med att verkligen företräda alla medborgares intressen.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för den slutliga versionen av resolutionen eftersom den inkluderar våra framställningar till kommissionen om att inte bara ta hänsyn till den ekonomiska och finansiella krisen i färdplanen 2010–2014, utan också till klimatförändringens effekt på kvinnor, att bristande jämställdhet och könsstereotyper lever kvar i EU och att kvinnorna fortfarande är underordnade männen, vilket tas upp i handlingsplanen från Peking, och eftersom den främjar jämställdhet framför allt när det gäller pappaledighet.

Marc Tarabella (S&D), skriftlig. – (FR) Jag röstade för denna resolution, eftersom den lyfter fram de framsteg som fortfarande krävs av de 189 stater som undertecknat handlingsplanen från Peking om vi ska nå verklig jämställdhet mellan kvinnor och män. Jag stöder framför allt punkten om att "sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter är en väsentlig del av kvinnors rättigheter". Låt mig i samband med detta påpeka att när mitt betänkande om jämställdhet mellan kvinnor och män antogs 2009 stödde majoriteten av Europaparlamentets ledamöter ståndpunkten att det måste bli lättare för kvinnor att få tillgång till preventivmedel och abort.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Tillsammans med mina kolleger i gruppen Europeiska enade vänstern/Nordisk grön vänster röstade jag för Eva-Britt Svenssons betänkande om Peking +15 – FN:s handlingsplan för jämställdhet. Hennes granskning ger en blandad bild.

Visserligen har framsteg gjorts, men hur kan vi vara nöjda när det fortfarande råder en löneskillnad mellan könen på mellan 14 och 17,5 procent?

Det är dessutom oacceptabelt att en majoritet av Europaparlamentets ledamöter har antagit ett mycket ambitiöst ändringsförslag⁽¹⁾ som lagts fram av gruppen Europeiska konservativa och reformister och som antyder att kvinnor som gör abort inte fattar ett välgrundat och ansvarsfullt beslut. Detta är en indirekt attack på rätten till abort.

Marina Yannakoudakis (ECR), skriftlig. – (EN) De medlemsstater som är företrädare i ECR-gruppen har undertecknat FN:s konvention om avskaffande av all slags diskriminering av kvinnor och handlingsplanen från Peking. Vi tycker därför att det är onödigt att EU som helhet "blir part till konventionen", och vi motsätter oss att EU agerar på detta statsliknande sätt. Samtidigt som ECR-gruppen lägger stor vikt vid jämställdheten mellan alla människor är vi motståndare till ytterligare lagstiftning på EU-nivå. Vi anser att jämställdhetsfrågorna drivs bäst på nationell nivå genom att man engagerar civilsamhället på lokal nivå. Därför röstade vi mot resolutionen.

Betänkande: Maňka (A7-0017/2010)

Alexander Alvaro, Jorgo Chatzimarkakis, Nadja Hirsch, Silvana Koch-Mehrin, Holger Krahmer, Britta Reimers och Alexandra Thein (ALDE), skriftlig. – (DE) Enligt Europaparlamentets resolution om förslaget till allmän budget för budgetåret 2010 som antogs den 17 december 2009, röstade parlamentet i dag om ändringsbudgeten för Europaparlamentet, efter de reviderade beräkningar som utförts av parlamentets förvaltning. FDP-gruppen i Europaparlamentet lade ned sina röster, eftersom det fanns en punkt i det aktuella paketet av ändringsförslag som var oförenlig med vår övertygelse. FDP-gruppen hade redan framfört sina invändningar mot en ökning av sekreterarbidraget till 1 500 euro under diskussionerna i utskottet. Det är med sekreterarbidraget som ledamöternas assistenter betalas. FDP-gruppen anser att argumentet att det behövs mer pengar på grund av det extra arbete som ledamöterna måste utföra i samband med att Lissabonfördraget träder i kraft är osunt, eftersom det inte finns något i våra tidigare erfarenheter som stöder detta. Visst kommer parlamentet som helhet att behöva extra kapacitet för sitt lagstiftningsarbete på grund av Lissabonfördraget, som just har trätt i kraft, men genom att assistentstadgan införs från och med inledningen av innevarande mandatperiod finns det fortfarande inget som styrker uppfattningen att parlamentsledamöterna behöver fler assistenter. Därför finns det anledning att oroa sig över att ytterligare krav och kompletterande öknings, eller en utökad kontorskapacitet, kommer att följa. Därför avstod FDP-gruppen i Europaparlamentet från att rösta.

Mara Bizzotto (EFD), skriftlig. – (IT) Vladimir Maňkas betänkande, som lades fram första gången vid budgetutskottets sammanträde den 25 januari 2010, innehåller tre viktiga punkter som är orsaken till mitt beslut att avstå från att rösta.

För det första gäller det den plötsliga och, om man tänker på att budgeten för 2010 undertecknades i december 2009, något försenade upptäckten att tjugoprocentgränsen för utgifter under rubrik 5 har överskridits. Överenskommelsen att flytta problemet från december till januari, önskan att inte offentliggöra budgetbelastningen på grund av Lissabonfördraget och det hastiga sätt som frågan togs upp på, utan några möjligheter att vid behov kräva en effektivare användning av de resurser som för närvarande står till förfogande, har lett till en snedvridning av fakta.

För det andra stöder jag inte beslutet att använda de reserver som öronmärkts för byggnader till att täcka det nya behovet av likviditet. Detta är en kontroversiell fråga som måste tas upp under de kommande månaderna när vi väl kan vara säkra på att vi har de nödvändiga finansiella resurserna.

Slutligen anser jag att beloppet 1 500 euro som en månatlig avsättning för medlemmarnas assistenter verkar för litet, eftersom minimitröskeln för att utse en ny assistent som ackrediteras i nivå I för närvarande är 1 649 euro.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabonfördraget medför ökade befogenheter för Europaparlamentet. Trots detta blir frågorna alltmer komplexa i en globaliserad värld och besluten måste vara tekniskt sunda och backas upp av forskning.

(1) Ändringsförslag 3 från Marina Yannakoudakis, för ECR-gruppen, till punkt 9ter (ny): "Europaparlamentet understryker att abort inte bör erbjudas som en metod för familjeplanering och att man alltid bör vidta åtgärder för en human behandling och rådgivning åt kvinnor som har tillgripit abort".

Beslutsfattarna måste känna till den senaste forskningsutvecklingen, eftersom den gör det möjligt för dem att fatta de bästa besluten.

Enligt denna budget fattas beslut om nedskärningar under rubriken för fastigheter och om ett ökat tekniskt stöd för ledamöterna, som ger parlamentet de nödvändiga resurserna för att utföra sin åligganden på ett bra sätt med det vetenskapliga och tekniska stöd som är så nödvändigt på 2000-talet.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade mot betänkandet, eftersom EU:s budget fortfarande utgör en minimal andel av EU:s BNP (0,97 procent), vilket inte räcker för att stärka svaga ekonomier och samhällen och finansiera utvidgningen. En modig höjning av budgeten till minst 5 procent för att ta itu med sociala behov och stoppa nedskärningarna i de offentliga utgifterna framstår som allt viktigare, framför allt i den ekonomiska kris som har drabbat hela Europeiska unionen. Det är mot denna bakgrund man måste ta itu med problemen i samband med Europaparlamentets och EU:s operativa behov och harmoniseringen av deras utgifter.

Jürgen Creutzmann (ALDE), skriftlig. – (DE) Enligt Europaparlamentets resolution om förslaget till allmän budget för budgetåret 2010 som antogs den 17 december 2009, röstade parlamentet i dag om ändringsbudgeten för Europaparlamentet, efter de reviderade beräkningar som utförts av parlamentets förvaltning. FDP-gruppen i Europaparlamentet lade ned sina röster, eftersom det fanns en punkt i det aktuella paketet av ändringsförslag som var oförenlig med vår övertygelse.

FDP-gruppen hade redan framfört sina invändningar mot en ökning av sekreterarbidraget till 1 500 euro under diskussionerna i utskottet. Det är med sekreterarbidraget som ledamöternas assistenter betalas. FDP-gruppen anser att argumentet att det behövs mer pengar på grund av det extra arbete som ledamöterna måste utföra i samband med att Lissabonfördraget träder i kraft är osunt, eftersom det inte finns något i våra tidigare erfarenheter som stöder detta. Visst kommer parlamentet som helhet att behöva extra kapacitet för sitt lagstiftningsarbete på grund av Lissabonfördraget, som just har trätt i kraft, men genom att assistentstadgan införs från och med inledningen av innevarande mandatperiod finns det fortfarande inget som styrker uppfattningen att parlamentsledamöterna behöver fler assistenter. Därför finns det anledning att oroa sig över att ytterligare krav och kompletterande öknings, eller en utökad kontorskapacitet, kommer att följa. Därför avstod FDP-gruppen i Europaparlamentet från att rösta.

Proinsias De Rossa (S&D), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Vladimir Maňkas betänkande, som är första steget för att ändra Europaparlamentets budget för 2010 och begära ytterligare budgetmässiga och mänskliga resurser så att Europaparlamentet ska kunna fullgöra sin utökade roll. De ytterligare resurserna avser en ökning av det månatliga bidraget för de assistenter som står till ledamöternas förfogande så att de ska kunna fullgöra sina nya åligganden i samband med lagstiftningsarbetet enligt Lissabonfördraget. Lissabonfördraget jämställer parlamentet och rådet som medlagstiftare för cirka 95 procent av samtliga förfaranden. Det omfattar numera områden såsom frihet, säkerhet och rättvisa, jordbruk, fiske, forskning och strukturfonder. Parlamentets medgivande krävs nu också när internationella avtal förhandlas och ingås, vilket kräver detaljerad expertgranskning. Det är absolut avgörande att Europaparlamentets ledamöter har den personal som behövs för att utföra detta arbete på det sätt som krävs.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog och Åsa Westlund (S&D), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater anser att de utskott som i och med Lissabonfördragets ikraftträdande får tyngre arbetsuppgifter behöver förstärkas. Detta motiverar en personalförstärkning för parlamentets och partigruppernas sekretariat i dessa utskott. Däremot delar vi inte uppfattningen att det behövs någon personalförstärkning för oss ledamöter. Vi hade också i första hand velat se att parlamentets resurser förstärks genom effektiviseringar och omfördelningar, så att den totala budgeten inte ökas.

Diogo Feio (PPE), skriftlig. – (PT) Mot bakgrund av Europaparlamentets nya roll enligt Lissabonfördraget och med tanke på det åtagande som gjordes när budgeten för 2010 antogs, är denna ökning av resurserna för att driva parlamentet logisk, eftersom den garanterar att parlamentet har alla de materiella och mänskliga resurser det behöver för att genomföra sina nya uppgifter inom denna nya institutionella ram på ett korrekt sätt och med högsta kvalitet.

De ökade resurserna får emellertid inte äventyra budgetens hållbarhet och kravet på korrekt redovisning, eftersom detta är avgörande för alla institutioner. Dessutom krävs det en korrekt och öppen hantering av de medel som ställs till förfogande enligt denna budget.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Denna ändringsbudget för budgetåret 2010 avseende parlamentets budget (avsnitt 1 i EU:s allmänna budget) omfattar nu 1 616 760 399 euro, vilket utgör

19,99 procent av den ursprungliga rubrik 5, som antogs under första behandlingen. I denna ändringsbudget har vi minskat avsättningen för fastigheter från 15 miljoner euro till 11 miljoner euro.

Denna budget blev nödvändig när Lissabonfördraget trädde i kraft. Europaparlamentet får nya befogenheter och nya ansvarsområden. Vår prioritering nu är en lagstiftning av högsta kvalitet. För att garantera detta är det viktigt att ge ledamöterna, utskotten och de politiska grupperna tillräckliga resurser. Ändringsbudgeten uppfyller juridiska och budgetmässiga krav och utmärks av god finansiell disciplin. Som budgetföredragande för Europeiska folkpartiets grupp (kristdemokrater) anser jag att budgetdisciplin och strävan efter besparingar nu är viktigare än någonsin, genom hela genomförandefasen. Jag kan därför bekräfta betydelsen av att utarbeta en nollbaserad budget som garanterar framtida stramhet och öppenhet, och jag väddar också om att man skyndsamt ska ta fram information om parlamentets fasta utgifter. Jag måste också insistera på behovet av långsiktig planering av fastighetspolitiken, i syfte att garantera en hållbar budget.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) I går gick tusentals personer ut på gatorna i Aten. Grekland lamslogs av en generalstrejk i protest mot den åtstramningsplan som presenterats av EU, Europeiska centralbanken i Frankfurt och Internationella valutafonden. Det stämmer att Grekland kanske inte alltid har hanterat sina offentliga räkenskaper och EU:s medel med vederbörlig omsorg. Men det är en skandal att huvudsyftet med denna plan är att lugna marknaderna, samma marknader som för närvarande spekulerar med Greklands skuld och som har orsakat denna oro. Det är samma marknader från vilka medlemsstaterna, tack vare våra ultraliberala lagar, måste låna till hög ränta. Samtidigt tilldelar ledamöterna sig själva en "liten" budgetökning i storleksordningen ett par miljoner euro, så att de politiska grupperna kan rekrytera personal med ursäkten att arbetsbelastningen ökar på grund av att Lissabonfördraget träder i kraft och att Europaparlamentet oroas över lagstiftningens kvalitet. Ägna därför era petiga kontroller åt era egna utgifter och var lika stränga som ni kräver att medlemsstaterna ska vara! Vi kommer att rösta mot denna text.

Sylvie Goulard (ALDE), skriftlig. – (FR) Krisen är över oss, och det stämmer att ett stort antal företag och personer har det svårt. Trots det röstade jag för en ökning av parlamentets assistentbidrag, eftersom Europaparlamentets ansvar ökar i och med Lissabonfördragets ikraftträdande. Vi har mer arbete och fler skyldigheter att uppfylla för våra medborgares räkning. Ökningen kommer bara våra assistenter till godo. Det handlar inte om någon ökning av ledamöternas egna löner.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Tillsammans med min grupp gav jag i dag ett villkorat stöd åt en ökning av sekretariatstillägget i denna fas av förfarandet. Villkoret är att det görs en utvärdering av hur tillägget används, på det sätt som krävs i Vladimir Maňkas betänkande. Vårt slutliga ställningstagande när det gäller det ökade tilläget kommer att vara beroende av resultatet av den utvärderingen.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), skriftlig. – (RO) Jag röstade med gott samvete för denna budgetändring. Det handlar inte om att vi ber om pengar för egen del, som det sägs i pressen. Vi måste emellertid ge Europaparlamentet som institution de resurser som krävs för att uppfylla EU-medborgarnas förväntningar på detta forum. Jag är medveten om att vi inte bara går igenom en tuff period rent ekonomiskt, utan att budgetrestriktionerna i många stater dessutom är enorma. Denna budget är inte ens extravagant. Besparingar har gjorts och kommer att göras även i framtiden.

Ulrike Lunacek (Verts/ALE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för Vladimir Maňkas betänkande, trots att jag inte stöder budgetens ökning av sekretariatstillägget för Europaparlamentets ledamöter. I sin röstförklaring framhöll Helga Trüpel, som företrädare för gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen, att vår röst för betänkandet villkorades med att det görs en utvärdering av sekretariatstillägget innan ökningen träder i kraft. Jag anser att de övriga punkterna – dvs. det ökade antalet poster för utskott och grupper – är både förnuftiga och nödvändiga som en konsekvens av Europaparlamentets nya lagstiftningsbefogenheter enligt Lissabonfördraget. Vi som är ledamöter kommer att ta dessa befogenheter på stort allvar för att därigenom göra rättvisa åt rollen som de enda valda företrädarna för EU:s medborgare.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (EN) Godkännandet och det därpå följande ikraftträdandet av Lissabonfördraget har medfört ett ökat ansvar för Europaparlamentet, med de administrativa bördor som det innebär. Eftersom lagstiftning av högsta kvalitet är en prioriterad fråga för parlamentet måste ledamöterna få de materiella och mänskliga resurser som krävs för att detta ska bli verklighet. Den nya budgeten måste emellertid respektera utnyttjandegränserna för beloppen under rubrik 5 (administrativa avsättningar) i den fleråriga budgetramen, som fastställdes till 20 procent av beloppet under den rubriken, för att kunna bevara budgetens hållbarhet.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – Med tanke på alla nedskärningar runt om i Europa måste vi visa prov på solidaritet med de länder som finansierar EU:s budget genom att inte höja våra utgifter och jag röstar därför nej till förslaget till ändringsbudget för parlamentet.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag röstade mot betänkandet eftersom det innehåller förslag om att öka anslaget för rekrytering av assistenter med 1 500 euro per månad från den 1 maj 2010. Lyckligtvis har gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen lagt fram ett ändringsförslag om en utvärdering av det system för sekretariatstillägg som gäller sedan valet 2009, i den form det har för närvarande. Ökningen av sekretariatstillägget ska träda i kraft utan villkor, utan någon skyldighet att ta hänsyn till resultatet av den utvärderingen. Enligt betänkandet ska också de parlamentariska utskotten och de politiska grupperna förstärkas. Denna operation kostar 13,3 miljoner euro på årsbasis, varav 8 832 miljoner euro är avsedda för sekretariatstillägget.

Detta är ett dåligt beslut. Det skadar institutionens rykte. Det är inte genomtänkt. Ingen har ägnat en tanke åt de fortsatta konsekvenserna. Var ska de nya assistenterna arbeta? I den nya byggnaden? Kommer det att medföra ytterligare kostnader? Dessutom fruktar jag att pengarna till stor del kommer att användas till att rekrytera icke-ackrediterade assistenter på nationella lönevillkor. Just det systemet har i vissa fall gett upphov till fusk. Nu kanske vi lämnar dörren vidöppen för missbruk. Därför efterlyser jag en grundlig utvärdering av det nuvarande systemet i förväg. Endast på så sätt kan vi fatta ett välgrundat beslut.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) Lissabonfördragets ikraftträdande har lett till antagandet av ett förslag till ändring av budgeten för 2010 i syfte att tillgodose Europaparlamentets ytterligare behov i samband med det nya fördraget. Eftersom lagstiftning av högsta kvalitet är en prioriterad fråga för parlamentet vill jag betona betydelsen av att ge ledamöterna, utskotten och de politiska grupperna de resurser som krävs för att kunna uppnå det målet, tillsammans med resurser för att täcka de övergripande behoven i samband med den långsiktiga fastighetspolitiken.

Därför har ändringsbudgeten för budgetåret 2010 nu ett värde av 1 616 760 399 euro, vilket utgör 19,99 procent av den ursprungliga rubrik 5, som antogs under första behandlingen, och fastighetsreserven har minskats från 15 miljoner euro till 11 miljoner euro. Det är även viktigt att man i betänkandet lyfter fram betydelsen av en nollbaserad budget, vilket garanterar ökad budgethållbarhet, och behovet av att detta ska ligga i linje med det årliga lagstiftningsprogrammet. Av dessa skäl röstade jag för dokumentet, som kommer att ge parlamentet tillräckliga resurser för att täcka kostnaderna i samband med sin nya roll enligt Lissabonfördraget.

Helga Trüpel (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen ger ett villkorat stöd åt en ökning av sekretariatstillägget i denna fas av förfarandet. För vår grupp är en utvärdering av hur sekretariatstillägget använts enligt den metod som anges i Vladimir Maňkas betänkande absolut avgörande. Den utvärderingen kunde komma i tid för ett beslut av budgetmyndigheten om motsvarande ändringsbudget senare under våren. Gruppen kan överväga att stödja en ökning av sekretariatstillägget mot bakgrund av resultatet av den utvärderingen och diskussioner i vår grupp.

Viktor Uspaskich (ALDE), skriftlig. – (LT) Jag vill verkligen stödja Europaparlamentets ledamöter, men samtidigt vill jag uttrycka min oro över att olika tillägg till både ledamöterna och anställda i deras arbetsgrupper höjs, särskilt i dessa kristider. Jag vill framför allt rikta uppmärksamheten mot de utgiftskategorier som är svåra att övervaka eller som inte övervakas alls. Just den typen av utgifter bör inte ökas under krisen.

Betänkande: Patrão Neves (A7-0014/2010)

Charalampos Angourakis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Betänkandet stöder EU:s gemensamma fiskeripolitik som, under förevändning av att skydda fiskbestånden, har resulterat i att ett stort antal små fiskefartyg i Grekland skrotas, att ett stort antal små och medelstora företag har trängts ut från yrket, att ett antal kustområden dömts till ödeläggelse och arbetslöshet och att verksamheten koncentreras till de stora fiskeföretagen. EU-politikens monopolvänliga karaktär illustreras av det faktum att två tredjedelar av gemenskapens medel har kanaliserats till storföretagen (fiskeföretag, fiskodlingar, beredning) medan den återstående tredjedelen har getts till fattiga och halvstora fiskeföretag för att de ska skrota sina fartyg och lämna yrket. Åtgärderna för att ersätta eller förbättra fartygen har enbart varit till förmån för de stora företagen. I betänkandet, liksom i grönboken, fördelas ansvaret för de minskade fiskbestånden lika mellan de stora fiskeföretagen och det småskaliga kustfisket. Ingen åtskillnad görs mellan de olika åtgärder som behövs i olika fiskeområden och man bortser från deras individuella särdrag. EU:s gemensamma fiskeripolitik går de stora fiskeföretagens ärenden, de företag som kommer att fortsätta att plundra havens rikedomar, och stöder

storföretagandet inom fiskodlingssektorn. Denna politik, vars enda kriterium är kapitalets lönsamhet, resulterar i en förstörelse av den marina miljön och av livsmiljöerna.

Elena Oana Antonescu (PPE), skriftlig. – (RO) Jag välkomnar en ny EU-strategi för att lösa frågorna i samband med fiske. Överfiske, olagligt fiske, föroreningar och klimatförändringar är faktorer som riskerar att förstöra de marina livsmiljöerna. Därför kommer omsorgen om ett högkvalitativt vattenbruk att ge ekonomiska vinster och samtidigt också ekologiska vinster.

Det är oerhört viktigt för oss att vi behåller rätt balans mellan ekonomisk tillväxt, fisketraditionerna i vissa regionala samhällen och bästa praxis. Det viktigaste att tänka på är att främjandet av ett vattenbruk som är hållbart och ekonomiskt effektivt på lång sikt i första hand är beroende av hur miljövänliga vi är.

Zigmantas Balčytis (S&D), skriftlig. – (LT) EU:s fiskerisektor genomgår just nu en svår period. Fiskare förlorar sin enda utkomstmöjlighet, framför allt i de regioner i EU där det finns få sociala och ekonomiska alternativ. Därför stöder jag helhjärtat den ståndpunkt som kommissionen förespråkar i grönboken, dvs. att det är nödvändigt att grundläggande och radikalt reformera fiskeripolitiken för att anpassa sektorn till en föränderlig marknad. Det har gått 27 år sedan den gemensamma fiskeripolitiken skapades och denna sektor fungerar dessvärre inte som den borde och problemen blir inte lösta tillräckligt snabbt. Problemen från 2002 finns fortfarande kvar, och har om möjligt förvärrats ytterligare genom den senaste tidens händelser i samband med den ekonomiska krisen och klimatförändringens effekter på fiskbestånden. Prioriteringarna för en reform av den gemensamma fiskeripolitiken måste förbli att återställa bestånden, en hållbar förvaltning och garantier för en anständig försörjning för fiskarna. Fisket är mycket viktigt för hela EU, och därför får det inte enbart betraktas som en aktivitet, utan som en sektor som är en direkt källa till sysselsättning.

Gerard Batten, John Bufton, David Campbell Bannerman, Derek Roland Clark, William (The Earl of) Dartmouth, Nigel Farage och Paul Nuttall (EFD), skriftlig. – (EN) Samtidigt som detta betänkande pekar i riktning mot en något mindre förfärlig gemensam fiskeripolitik än det missfoster som vi har nu, rekommenderar man ändå att fisket ska utlämnas åt den odemokratiska och antidemokratiska "Europeiska unionens" rovgiriga kontroll och av den anledningen kan inte UKIP stödja betänkandet.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), skriftlig. – (RO) Att skapa ett gemensamt intresse hos producentorganisationerna för att iakttä de principer som förespråkas av Europeiska unionen börjar bli ett centralt inslag i reformen av fiskeripolitiken. EU kan inte förvänta sig att unionens fiskeflottor ska minska naturligt på grundval av ekonomiska realiteter. Överkapaciteten, åtta år efter det globala toppmötet om hållbar utveckling, och den fortsatta minskningen av fiskbestånden, är ytterligare anledningar till en omfattande reform av den gemensamma fiskeripolitiken. Vi får emellertid inte glömma bort att det finns hela samhällen i kustregionerna i EU:s medlemsstater vars existens är beroende av fisket. Som också framgår av betänkandet om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken är denna verksamhet en del av ett kulturarv och traditioner som ingen vill se gå förlorade.

En revidering av den gemensamma fiskeripolitiken ligger i samtliga medlemsstaters intresse. Huvudmålet för toppmötet 2002 är att uppnå en nivå på fiskbestånden som möjliggör en maximal hållbar avkastning till 2015. Därigenom slipper Europeiska unionen importera hälften av den fisk unionen behöver från andra marknader.

Maria Da Graça Carvalho (PPE), skriftlig. – (PT) Fiskerisektorn är av strategisk betydelse för kustsamhällenas socioekonomiska välbefinnande, för lokal utveckling, sysselsättning och bevarande och skyddande av ekonomisk verksamhet.

Att garantera en hållbar utveckling inom denna sektor, såväl på ekonomisk som på social nivå, är av grundläggande betydelse. Men det är lika viktigt att man bevarar goda miljöförhållanden i alla EU:s havsområden.

Genomförandet av den gemensamma fiskeripolitiken är nära knutet till frågor som miljöskydd, klimatförändring, säkerhet, folkhälsa, konsumentskydd och regional utveckling, intern och internationell handel, förbindelser med tredjeländer och utvecklingssamarbete, och det är mycket viktigt att garantera en korrekt och noggrann balans mellan alla dessa områden.

Jag vill lyfta fram behovet av en sammanhängande ram för ett europeiskt område för forskning till stöd för ett hållbart utnyttjande av oceaner och hav.

Det är också viktigt att ta hänsyn till de begränsningar som drabbar de yttersta randområdena. Eftersom de begränsningarna är permanenta, genomgripande och gemensamma, skiljer de ut dessa regioner från unionens övriga regioner med geografiska nackdelar och/eller demografiska problem.

Nikolaos Chountis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade mot betänkandet om den gemensamma fiskeripolitiken, trots att det innehåller ett antal inslag som innebär en positiv utveckling jämfört med den nuvarande situationen. Dessvärre kolliderar emellertid vissa grundläggande punkter i betänkandet med det faktum att marina resurser är en gemensam offentlig egendom som inte kan privatiseras. Ett ändringsförslag från gruppen Europeiska enade vänster/nordisk grön vänster som avsåg den punkten förkastades. Betänkandet lyckas inte kombinera det nödvändiga skyddet av den marina miljön, bevarandet av fiskbestånden och socialt och finansiellt skydd för fiskare, framför allt småskaliga fiskare, med katastrofala konsekvenser för miljön och ett livskraftigt fiske och med en negativ effekt på såväl fiskare som konsumenter, som måste betala slutpriset för produkten, medan vinsterna går till de stora privata företagen snarare än till småskaliga fiskare. Betänkandet lyckas inte ta verklig hänsyn till de olika villkor som råder i de enskilda medlemsstaterna och man lyckas följaktligen inte ta hänsyn till kravet på nödvändiga, anpassade politiska åtgärder.

Carlos Coelho (PPE), skriftlig. – (PT) Jag vill gratulera Maria do Céu Patrão Neves till hennes utmärkta betänkande om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken. De oräkneliga problemen och utmaningarna i den gemensamma fiskeripolitiken identifierades redan 2002, men de har förvärrats genom den ekonomiska krisen och energikrisen och de skadliga effekterna av klimatförändringen. Om den gemensamma fiskeripolitiken ska kunna tjäna det moderna fiskets intressen måste man göra ett antal grundliga förändringar som kan garantera en rättvis balans mellan bevarandet av resurserna och sektorns livskraft genom att öppna dörren för nya ledningssystem för de olika typer av fiske som finns inom EU.

Jag välkomnar strävan att decentralisera och avbyråkratisera den gemensamma fiskeripolitiken och att regionalisera styrningen av fisket inom de gränser som anges i Lissabonfördraget. Åtgärderna måste också anpassas till det småskaliga kustnära fisket och det industriella fisket, samtidigt som man respekterar de miljömässiga, ekonomiska och sociala kraven. Jag vill också understryka skyddet av gemenskapsfiskets intressen. Allt detta kräver emellertid lämplig övervakning av de nationella myndigheterna, som måste göra fisket till en strategisk prioritering för att garantera kustsamhällenas ekonomiska och sociala livskraft.

Vasilica Viorica Dăncilă (S&D), skriftlig. – (RO) Jag anser att planer måste utarbetas för förvaltning av och till stöd för en långsiktig återhämtning av fiskbestånden för alla typer av fiske och för alla geografiska fiskezoner inom EU. Hänsyn måste först och främst tas till de enorma skillnader som finns i EU när det gäller fisket. Större ansvar måste fördelas på fiskezoner och förbättringar måste göras i det traditionella kvotsystemet. EU måste inta en stark, gemensam syn på förvaltningen av fiskeriresurserna, vilket inbegriper en kontinental dimension och en marknadsdimension för denna sektor, samt en fångstsektor och vattenbruk i enlighet med EU:s nya integrerade havspolitik med inriktning mot hållbar tillväxt i kustområdena.

William (The Earl of) Dartmouth, Nigel Farage och Paul Nuttall (EFD), skriftlig. – (EN) Samtidigt som detta betänkande pekar i riktning mot en något mindre förfärlig gemensam fiskeripolitik än det missfoster som vi har nu, rekommenderar man ändå att fisket ska utlämnas åt den odemokratiska och antidemokratiska "Europeiska unionens" rovgiriga kontroll och av den anledningen kan inte UKIP stödja betänkandet.

Edite Estrela (S&D), skriftlig. – (PT) Jag röstade för betänkandet om grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken, eftersom det innehåller viktiga åtaganden som tydligt bidrar till att förbättra det ursprungliga förslaget. Jag vill betona betydelsen av att införa ett miljömässigt och socialt synsätt för att söka nya förvaltningssystem för fiskeriresurserna, vilket kommer att komplettera det befintliga systemet, som bygger på principen om relativ stabilitet.

Göran Färm, Anna Hedh, Olle Ludvigsson, Marita Ulvskog och Åsa Westlund (S&D), skriftlig. – Vi svenska socialdemokrater röstade nej till betänkandet om grönboken och reformeringen av EU:s fiskeripolitik. Parlamentets majoritet avvisade att det ekologiskt hållbara ska sättas i första rummet, och röstade för ett ändringsförslag om att politiken mot länder utanför EU ska styras av gemenskapens fiskeriintressen. Detta var för oss inte acceptabelt, och därför valde vi att rösta nej. Vi är också skeptiska till att Europaparlamentet vill tillföra den gemensamma fiskeripolitiken mer pengar – detta är vi vill vi inte medverka till om inte syftet är en tydlig omställning av politiken.

José Manuel Fernandes (PPE), skriftlig. – (PT) Jag vill börja med att fästa uppmärksamheten på det utmärkta betänkande som Maria do Céu Patrão Neves har lagt fram. Fiskesamhällena genomgår för närvarande en svår tid, som präglas av allvarliga försämringar av fiskbestånden. Denna verksamhet har betydelse för den

vanliga befolkningens livsmedelsförsörjning och för sammanhållningen i EU:s yttre randområden. Av den anledningen behövs ett integrerat och vittomspännande synsätt på reformen av den gemensamma fiskeripolitiken.

Jag anser att det är brådskande och mycket viktigt att EU på ett verksamt sätt engagerar sig för att säkra bättre villkor för en hållbar ekonomi för fiskare inom en ram som kan trygga varje regions specifika särdrag och där hänsyn tas till att småskaligt fiske kräver ett annat synsätt. Rekommendationerna om konkreta åtgärder, t.ex. en minskning av antalet mellanhänder i kedjan mellan producent och konsument, är värda att framhållas. Å andra sidan kan denna reform inte isoleras från en hållbar användning av marina resurser i ett tekniskt och vetenskapligt utvärderingsförfarande som har kontrollerats ingående och som kommer att bidra till att skapa sammanhållning inom sektorn och ha betydelse för kvalitet och livsmedelssäkerhet för konsumenterna. I samband med förändringarna av fiskekapaciteten vill jag framhålla betydelsen av modern utrustning för fiskarnas yrkesmässiga värdighet och säkerhet inom en sektor där dödsfall är vanliga.

João Ferreira (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Att en majoritet i parlamentet har förkastat de förslag som lades fram här om att avvisa privatiseringen av fiskeriresurserna, vittnar om den väg som det försöker följa med den kommande reformen av den gemensamma fiskeripolitiken. Inte nog med att parlamentet avstår från att avvisa kommissionens förslag om att skapa (privata) immateriella rättigheter med tillgång till allmännyttan, det öppnar även vägen för att göra denna avsikt officiell. Detta är ett alternativ som inte garanterar resursernas hållbarhet och det kommer oundvikligen att leda till att verksamheten koncentreras till enheter med större ekonomisk och finansiell makt i hela EU och allvarligt hota det småskaliga kustfisket, vilket i Portugals fall utgör mer än 90 procent av flottan.

Vi har visserligen noterat några positiva punkter i betänkandet, varav några motsvarade de förslag som vi lade fram, men vi kan inte låta bli att konstatera att i det stora hela håller man i betänkandet fast vid ett utpräglat liberalt synsätt, som dessutom i stor utsträckning begränsar medlemsstaternas bestämmanderätt över sina marina resurser. Betänkandet ger inte heller något ordentligt svar på en av de huvudfrågor som sektorn står inför, nämligen inkomster av arbetet. Vi kan bara påpeka att de förslag som vi lade fram om att öka den ersättning som fiskarna får för sitt arbete inte beaktades.

Marian Harkin (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag stöder en utökning av kustgränserna från 12 till 20 sjömil som en av de centrala reformerna i den gemensamma fiskeripolitiken. Vi måste även få slut på bruket att kasta sårbara bestånd överbord. Det är viktigt att behålla det nuvarande systemet för förvaltning av kvoter och jag stöder inte obligatorisk privatisering av kvoter.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Betänkandet innehåller många bra och viktiga delar och det råder enighet om att den gemensamma fiskeripolitikens centraliserade modell enligt principen "en storlek passar alla" har varit en katastrof. Ett antal ändringsförslag som jag lade fram gick igenom, och således präglas betänkandet av relativ stabilitet, behovet av att stimulera bevarandeåtgärder och framgångarna med nationell kontroll inom 12-milsgränsen. Men i betänkandet fastslås sedan att de historiska rättigheterna ska ses över. Förvaltningen av fiskeriet måste återlämnas till fiskerinationerna; dessa fiskerinationer får inte förlora sina historiska rättigheter. Jag röstade därför mot betänkandet, som inbjuder till en attack på så grundläggande traditionella rättigheter till åtkomst till fiskbestånden.

Elisabeth Köstinger (PPE), skriftlig. – (DE) En grundläggande och omfattande reform av den gemensamma fiskeripolitiken är välkommen, särskilt med tanke på en hållbar förvaltning av fiskeriresurserna. Detta ska möjliggöras genom att ramvillkoren förbättras och standardiseras, genom att medlemsstaternas kontroller förbättras och genom att systemet för beslutsfattande förenklas. Även om Österrike, som ett land i det inre av Europa, inte direkt berörs, påverkar den stadigt ökande konsumtionen av havsfisk fisket. Vi behöver praktiska och effektiva lösningar som ger sektorn en grund att stå på, för att skapa tillräcklig livskraft genom goda förhållanden för bestånden, garantera tillgången för konsumenterna och samtidigt garantera en bibehållen artrikedom och trygga det marina ekosystemet i dess helhet.

Isabella Lövin (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Detta betänkande är ett brett dokument som täcker alla aspekter av den gemensamma fiskeripolitiken, från vattenbruk till fritidsfiske, från Östersjön till fiskeriavtal med länder i tredje världen. De Gröna är glada över många ändringsförslag som vi lyckades få beaktade, såsom grundläggande principer om krav på hållbarhet för dem som kommer att ha rätt att bedriva fiske, krav på bedömning av inverkan på miljön vid fiskeriverksamhet, förklaringen att EU inte ska konkurrera med lokala fiskare inom ramen för fiskeriavtalen utan endast tillåtas att ta fångster ur ett överskott av fisk, och även uppmaningen till alla EU-institutioner att sätta det olagliga fisket högst på den internationella dagordningen i alla relevanta forum, och slutligen att skydda såväl haven som livsmedelssäkerheten. Tyvärr godkändes

även några fullständigt oacceptabla och motsägelsefulla punkter i den slutgiltiga texten, t.ex. den att målet för den gemensamma fiskeripolitikens externa delar är att skydda och främja europeiska fiskeriintressen, att ekologisk hållbarhet inte ska prioriteras framför social och ekonomisk hållbarhet och att alla politikområden ska bidra till att uppfylla den gemensamma fiskeripolitikens mål. Därför kunde gruppen De gröna inte stödja betänkandet, utan vi lade ned våra röster.

Nuno Melo (PPE), skriftlig. – (PT) Den gemensamma fiskeripolitiken, som senast sågs över 2002, räcker ännu inte till för att stå emot växlingarna inom denna känsliga sektor. Av den anledningen är det nödvändigt att analysera de nya faktorer som påverkar sektorn och finna nya lösningar för att göra den helt och hållet livskraftig, särskilt i ekonomiska, sociala och miljömässiga termer. Jag rekommenderar därför att nya åtgärder vidtas så att fiskerisektorn kan ta sig ur den nuvarande besvärliga situationen.

Fiskeindustrin är mycket viktig i EU. Det är därför mycket viktigt att man i den nya gemensamma fiskeripolitiken beaktar en rationell och ansvarsfull förvaltning av resurserna och att den även har som mål att skydda marina resurser och att bevara det levnadssätt som tillhör dem som alltid har tjänat sitt levebröd på fisket. Genom den nya gemensamma fiskeripolitiken ska man kunna lösa problem som har att göra med produktiviteten inom sektorn, stabilisera marknader och trygga en god levnadsstandard för de familjer som är beroende av denna sektor. Men fiskerisektorn bör analyseras i sin helhet och inte i delar, så att vi kan integrera alla dess problem och växlingar i syfte att finna lösningar som tillfredsställer alla berörda parter och komma ifrån de huvudproblem som påverkar den, nämligen överfiske, överkapacitet, överinvesteringar och slöseri.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det är positivt att fisket har en så lång tradition, och förhoppningsvis kommer den traditionen att bevaras även i framtiden. Men de senaste årens utveckling tyder onekligen på att det har blivit mindre attraktivt att arbeta inom denna ekonomiska sektor. Orsaken till detta är att grupper av företag med sina massor av fiskeriprodukter pressar ned försäljningspriserna så långt att små fiskeföretag inte kan konkurrera. Till följd av dessa omständigheter blir det allt vanligare att arbetstagare från tredjeländer söker sig till sektorn. Eftersom denna fråga inte behandlas tillräckligt i detta resolutionsförslag röstade jag mot det.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag lade ned min röst i slutomröstningen om Neves Patrão-betänkandet, eftersom det innehåller både positiva och negativa punkter. Där framhålls att tillträde ska prioriteras för dem som fiskar på det mest hållbara sättet från miljösynpunkt, vilket leder till mindre spill, fler arbetstillfällen och mindre energianvändning, och vidare betonas att rätten att fiska måste grundas på miljömässiga och sociala kriterier i stället för på frågan om vem som fångade mest fisk för 30 år sedan. Det är av överfiske som har lett till den nuvarande krisen, så det är orimligt att låta samma flottor fortsätta att göra skada. Andra positiva punkter är att ekologisk hållbarhet görs till grundförutsättning för den gemensamma fiskeripolitiken och att man förklarar att EU-flottor inte längre får bedriva överfiske i utvecklingsländernas vatten. Tyvärr finns det också mindre konstruktiva idéer i betänkandet, man vägrar t.ex. att erkänna subventionernas destruktiva inverkan. I betänkandet framhålls även den gemensamma fiskeripolitiken som den dominerande politiken i EU, medan miljö- och utvecklingspolitiken underordnas denna. Det är denna inställning "att bevara fiskeindustrin till varje pris" som har lett till förstörelsen av det marina ekosystemet och de fiskesamhällen som är beroende av det.

Britta Reimers (ALDE), skriftlig. – (DE) De tyska ledamöterna i gruppen Alliansen liberaler och demokrater för Europa röstade annorlunda än gruppen som helhet på två punkter. Den första rör ändringsförslag 3 från gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen. FDP:s ledamöter röstade mot detta, eftersom en radikal decentralisering av fiskeripolitiken såsom det föreslås i förslaget med överföring av makt och ansvar till medlemsstaterna och lokala beslutsfattare inte kan förenas med EU:s gemensamma fiskeripolitik. Meningen med det hela är just att finna gemensamma lösningar för framtiden på EU-nivå. FDP:s ledamöter stödde ändringsförslag 33, eftersom det stöder den viktiga principen om relativ stabilitet, vilket är viktigt för oss tyskar. Detta berör grunden för kvottilldelningen.

Frédérique Ries (ALDE), skriftlig. – (FR) Den europeiska fiskeindustrin är ute på djupt vatten. Fiskbestånden sjunker kraftigt, 400 000 europeiska fiskare och deras familjer oroar sig för sin framtid och undrar över effektiviteten i den gemensamma fiskeripolitiken, vilken hittills har försett dem med ett skyddsnät.

Mot bakgrund av de konstaterade strukturella problemen, nämligen överfiske, underinvestering och överkapacitet när det gäller fiskeflottan samt slöseri (hur många ton fisk kastas varje dag överbord på grund av att fångsten inte lämpar sig för konsumtion?), måste reformen av den gemensamma fiskeripolitiken ha högsta prioritet. Det är helt klart att alla reformer måste genomföras med hänsyn till de olika fiskeriområdenas

särdrag, och en förvaltningsmodell enligt principen "en storlek passar alla" måste till varje pris undvikas. De fisketekniker och fartyg som används i Nordsjön är helt annorlunda jämfört med dem som används i Biskayabukten. Därför är den reform som kommissionen har föreslagit och som parlamentet har antagit i eftermiddag mycket viktig.

För att politiken ska vara ansvarsfull måste man även ta hänsyn till den verklighet som siffrorna visar på. EU svarar för 4,5 procent av världens fiskeproduktion och har ingen ambition att bli en "jätte" inom denna sektor. Detta är ytterligare ett skäl till att vi måste välja ett småskaligt, innovativt och hållbart fiske.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), skriftlig. – (EN) Kommissionens grönbok om detta ämne var en fördömande anklagelse och ett ärligt erkännande av att den gemensamma fiskeripolitiken inte har fungerat. Tvärtom har den bidragit till ett antal problem som fortsätter att påverka ekonomin, det sociala området samt miljön. Så sent som för två veckor sedan röstade parlamentet för att avbryta den internationella handeln med blåfenad tonfisk på grund av beståndens kritiskt låga nivå – ett faktum som är ytterligare ett tecken på att nivåerna på vårt fiske för närvarande är ohållbara och har allvarliga konsekvenser för den biologiska mångfalden och för fiskerisektorns framtid. Vi måste inse att vi behöver ett nytt synsätt. En decentraliserad politik med mer bidrag kommer att göra det möjligt för olika regioner att anpassa sig och handla efter sina egna förutsättningar – något som förhindrades genom den tidigare "top-down"-politiken. Detta bör leda till en bättre förvaltning av bestånden och ha en positiv effekt på den marina miljön. Jag stöder helhjärtat kommissionens åtagande för en heltäckande och genomgripande reform, som med rätta har fått stöd av fiskeriutskottet. Det är oerhört viktigt att vi agerar för att se till att EU genomför en verkligt hållbar fiskeripolitik för att skydda bestånden, miljön och arbetstillfällena i Europa på lång sikt.

Peter Skinner (S&D), skriftlig. – (EN) Jag stödde de ändringsförslag som lades fram för att ändra den gemensamma fiskeripolitiken på ett sätt som skulle ha gett oss möjlighet att komma till rätta med vissa av de snedvridningar som redan finns.

Alla ökningar av bidrag till upprustning av flottor eller central prissättning på fisk är särskilt snedvridande och ger utrymme för ökad användning av subventioner.

Fiskare i Storbritannien, särskilt längs sydkusten, med sina 10-metersfartyg, påverkas ofta allvarligt av illa avvägda kvoter och subventioner till andra nationella fiskeflottor. Mike Foster, som är ledamot för valkretsen Hastings och Rye i det brittiska parlamentet, har fäst min uppmärksamhet på nödvändigheten av att den brittiska byrån Marine and Fisheries Agency och kommissionen gör slut på diskriminerande och snedvridande fiskemetoder, särskilt med avseende på fångst av torsk längs Storbritanniens sydkust, och i synnerhet vid hans egen valkrets Hastings och Rye, som vi båda företräder.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Jag lade ned min röst om betänkandet om den gemensamma fiskeripolitiken, eftersom det innehåller för många punkter som inte bara strider mot ett antal andra punkter i betänkandet, utan också strider mot min politiska syn på den europeiska fiskeripolitiken. Å ena sidan står det i betänkandet att europeiska fiskeflottor inte får bedriva överfiske i utvecklingsländernas vatten, men å andra sidan sägs det att den gemensamma fiskeripolitiken alltid har företrädare framför miljö- och utvecklingspolitik. Denna ståndpunkt står uppenbart i strid med Lissabonfördraget, artikel 208, där det fastställs att vår utrikespolitik inte får undergräva fattiga länders utvecklingsmål. Den politik som parlamentet föreslår är helt säkert till gagn för EU, men utanför europeiska vatten försvarar EU bara sina egna fiskeflottor och inte de lokala fiskbestånden och dess fiskare. Gruppen De gröna/Europeiska fria alliansen har därför lagt ned sina röster. Dessutom erkänner man visserligen i betänkandet att överfiske utgör ett allvarligt problem och att hållbarhet måste ligga till grund för politiken, men man undviker att erkänna att flottkapaciteten och systemen för subventioner och kvoter är en del av roten till det onda. Detta är förklaringen till att vi lade ned våra röster.

Nuno Teixeira (PPE), skriftlig. – (PT) I betänkandet om grönboken om reformen av den gemensamma fiskeripolitiken, som vi antog i dag, revideras de ekonomiska, sociala och miljömässiga aspekterna av denna politik i syfte att omformulera metoderna för att lösa de kvarstående problemen inom denna sektor. Jag vill upprepa att prioriteringar såsom ökad effektivitet i förvaltningen av fiskeriresurserna och en strategi för ekonomiskt stöd för dem som arbetar inom denna sektor tillsammans med en garanti för hållbarhet inom sektorn genom arternas bevarande är av avgörande betydelse i denna reform, och dessa prioriteringar måste genomföras på regional nivå. I detta dokument framhålls reformer som är nödvändiga för fiskeriindustrin och som är oerhört viktiga för de yttersta randområdena, särskilt Madeira, där denna verksamhet är mycket viktig för den lokala utvecklingen och i lokalbefolkningens liv.

Jag vill än en gång lyfta fram de förslag i betänkandet som handlar om ett mer aktivt deltagande av olika aktörer på nationell, regional och lokal nivå när det gäller genomförandet och de tekniska åtgärder som behöver vidtas inom fiskerisektorn. Av alla dessa skäl röstade jag för detta betänkande, som kommer att markera inledningen till en ny era i EU:s gemensamma fiskeripolitik.

Marie-Christine Vergiat (GUE/NGL), skriftlig. – (FR) Jag röstade mot Maria do Céu Patrão Neves betänkande, eftersom de ändringsförslag som är avsedda att skapa balans mellan miljöintressen och bevarandet av småskaligt fiske inte beaktas.

Jag beklagar också att de ändringsförslag som innehåller krav på att en djupare dialog med de fiskeverksamma inleds innan reformen genomförs inte har beaktats.

Mot denna bakgrund kan jag inte förstå hur det kommer att vara möjligt att anta en reform som är acceptabel för fiskarna och som samtidigt innehåller det som krävs för att bevara en gemensam fiskeripolitik värd namnet.

Talmannen. – Protokollet från detta sammanträde kommer att läggas fram för parlamentets godkännande vid nästa sammanträdes början. Om det inte finns några invändningar kommer jag omedelbart att översända de resolutionsförslag som antagits vid dagens sammanträde till de personer och organ som de riktas till.

10. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

11. Översändande av texter som antagits under sammanträdesperioden: se protokollet

12. Datum för nästa sammanträdesperiod: se protokollet

13. Avbrytande av sessionen

(Sammanträdet avslutades kl. 12.50.)